

POBEDITI KROZ HRISTA

PRIHVATANJE NJEGOVE SMRTI I PRIMANJE NJEGOVOG POBEDNIČKOG ŽIVOTA

BIL LIVERSIDŽ

DA LI SE BORITE SA ISKUŠENJEM I GREHOM?

IMA LI STVARI U VAŠEM ŽIVOTU ZA KOJE IZGLEDA DA NI HRISTOS NIJE U STANJU DA IH NADVLADA?

PITATE LI SE, HOĆE LI SE IKADA DESITI POBEDA?

JESTE LI OBESHABRENI, MISLEĆI DA STE IZGUBLJEN SLUČAJ?

DA LI VAM JE VERA NA NISKOM NIVOU?

▪ Možda ste čak došli u situaciju da počinjete verovati, da biste mogli i uživati u grehu kada bi mu se prepustili!

▪ Ili možda Vi samo ne osećate, da se odmeravate po visokom standardu Božijeg karaktera. Rodovi Duha - ljubav, radost, mir, strpljenje, ljubaznost, dobrota, vernost, samokontrola, se dosledno ne otkrivaju u Vašem životu.

Ako je bilo šta od ovog istina u Vašem životu, ne očajavajte! Evo nade i za Vas! Jer kad-tad naiđe neko ko može da sa jasnoćom propoveda, poučava ili napiše o spasenju i jevanđelju; ko može da pojednostavi ono što nam izgleda složeno; to je kao kada se vrata ili prozor iznenada otvore, i Vi vidite kroz njih kao što niste nikada do tada.

Jedan takav govornik i pisac je autor ove ohrabrujuće i poučljive knjige. Pastor Liversidž je posvećen da složeno učini jednostavnim i komplikovano lako razumljivim. On se slobodno koristi primerima iz života, kojima obasjava spise apostola Pavla u poslanici Rimljanima, čineći Pavlovu teologiju stvarnom i praktičnom. Veruje, da Bog želi da plan spasenja bude tako jasan, da ga i dete može razumeti. To je cilj pastora Bila u svakom poglavlju knjige. I kada završite ovaj praktični vodič do pobede, Vi ćete bez sumnje zaključiti, da je uspeo u tome.

SADRŽAJ:

ŠTA DRUGI KAŽU.....	5
I NEKE OD REAKCIJA ONIH KOJI SU SLUŠALI PREDAVANJA „POBEDA U HRISTU“ PREKO CD-A.....	6
PREDGOVOR.....	8
O AUTORU - BIL LIVERSIDŽ, INDUKTIVNI UČITELJ BOŽIJE REČI	9
1. PRAVA BLAGODAT I FALSIFIKAT.....	10
Svete tajne.....	11
Verni Valdenžani	12
Pregled poglavlja	12
Pitanja za razmišljanje.....	12
2. DVA VIĐENJA SPASENJA	13
Bolji pogled.....	14
Pregled poglavlja	15
Pitanje za razmišljanje	15
Za dalje proučavanje	15
3. GRANICA IZMEĐU VERE I DELA	16
Pregled poglavlja	17
Pitanje za razmišljanje	17
4. SREDSTVO ILI PLOD?.....	18
Slobodni da pogrešimo	19
Pregled poglavlja	20
Pitanje za razmišljanje	20
5. IZVOR NAŠEG MIRA	21
Izbegavanje krajnosti	22
Mi ne možemo zaraditi blagodat.....	22
Pregled poglavlja	23
6. SPASENJE – OSTVARENA ČINJENICA I PROCES KOJI JE U TOKU	24
Pregled poglavlja	24
7. ISTINA KOJA POTRESA SVET	26
„Ostajem pri tome“	26
Odnos uračunate i date pravednosti	28
Hrišćanstvo nasuprot popularne psihologije	28
Pregled poglavlja	29
Pitanje za razmišljanje	30
8. „BUDUĆI DA JESMO... BIĆEMO“	31
Usredsređeni na spoljašnjost.....	32
Spasitelj i Gospod.....	32
Božija blagodat je za sve.....	34
Učinjeni pravednima i proglašeni pravednima	34

Pregled poglavlja	35
9. NAJVAŽNIJA SVAKODNEVNA NAVIKA	36
Biblijsko značenje proslavljenja	37
Pred krst, svakoga jutra	37
Pregled poglavlja	38
Molba	38
10. IZJAVE VERE	39
Šta izjave vere jesu, a šta nisu	39
Sagledavanje novim umom.....	40
Pregled poglavlja	42
Pitanja za razmišljanje.....	42
11. KAKVO OLAKŠANJE!.....	43
Uzaludni su pokušaji da budemo nadčovjek	43
Prednosti proistekle iz Isusove smrti.....	45
Pregled poglavlja	47
Pitanje za razmišljanje	47
Dodatak	47
12. „MNOGO VIŠE“	48
Jedini temelj naše sigurnosti	49
Pregled poglavlja	50
13. KRŠTENJE, SMRT I ŽIVOT	51
Oslobođeni.....	51
Privlačna sila greha u nama	53
Pregled poglavlja	54
Pitanje za razmišljanje	54
14. PRIDRUŽITI SE HRISTOVOM TELU	55
Pregled poglavlja	56
Pitanja za razmišljanje.....	56
15. RADIKALNA UNUTRAŠNJA PROMENA.....	57
Dati Bogu dozvolu.....	57
Drski zahtevi.....	59
Vera i osećanja.....	59
Pregled poglavlja	61
Pitanja za razmišljanje.....	61
16. HRISTOV UM	62
Veliki greh – velika blagodat	65
Značenje posvećenja.....	66
Formiranje navika.....	66
Predaja, ne borba.....	67
Pregled poglavlja	68
Pitanja za razmišljanje.....	68
Molba	68

17. NOVE DUHOVNE NAVIKE	69
Utabane staze u mozgu	69
Pregled poglavlja	71
Pitanja za razmišljanje	71
18. U ISUSU JE SVE ŠTO VAM JE POTREBNO	72
Pregled poglavlja	75
Pitanje za razmišljanje	75
19. POBEDA KROZ PREDAJU	76
Od borbe do vere	76
Kako se odvija posvećenje	78
Oklop za zaštitu, a ne za bitku	79
Pregled poglavlja	80
Pitanja za razmišljanje	80
20. TELESNI ILI DUHOVNI?	81
Oblasti uma	81
Jedno ili drugo – nikako oba istovremeno	82
Pregled poglavlja	84
21. STARO – I NOVO	85
Hoditi po Duhu	85
Tako jednostavno da ponekad ni ne shvatamo	86
Pregled poglavlja	87
Pitanja za razmišljanje	87
TRI KORAKA DO POBEDE KROZ SVETINJU	88
„ISTINSKO OBRAĆENJE“ – ELEN VAJT, PREGLED I GLASNIK OD 7. JULA 1904.	88

ŠTA DRUGI KAŽU...

Evo nekih povratnih informacija koje smo dobili iz ranijeg izdanja *Pobede u Hristu*, za ovo prošireno izdanje:

Preporučujem ovu novu knjigu o praktičnom hrišćanskom životu od pastora i evanđeliste Bila Liversidža. *Pobeda u Hristu- Prihvatanje Njegove smrti i primanje Njegovog pobedonosnog života* govori o pravednosti kroz veru, ali Bilov cilj nije da secira teološku doktrinu, već da je primeni na „prosečnog“ hrišćanina, koji želi prisniju ličnu zajednicu sa Hristom. Bil ima dar, da ono što je komplikovano pojednostavi. Čitajući ovu knjigu, otkrio sam da je on otvorio za mene novi prozor, kroz koji sam mogao da vidim istinu jasnije nego ikad. Ova knjiga govori direktno onima, koji žele pomoć u postavljanju temelja hrišćanskog života - „uputstvo“ kako da izgrade odnos sa Isusom.

- Ken Mc Farland, urednik knjige i bivši potpredsednik uredništva Pacifik štampe.

Ja bih podstakao ljude svih vera i one bez vere, da pročitaju ovu knjigu; to je odlično predstavljanje opravdanja verom. Smatram da ova knjiga- *Pobeda u Hristu* vraća ljudima pravu sliku o Isusu Hristu, koju teolozi nisu razvodnili, niti joj išta dodali. Izazvao bih sve, da pročitaju „*Pobeda u Hristu*“, a da ne dobiju jasniju sliku o sili blagodati, i blagosloveno uverenje da Isus Hristos potpuno spasava svakoga, ko to želi. Preporučujem vam da pročitate ovo blago. Tu ćete pronaći ohrabrenje baš kada vam je najpotrebnije. Ova knjiga takođe sadrži odlične ideje za propovedi. I kao što Psalmista kaže: Probaj i vidi.

- Brus V. Koh, Vašington

Član moje crkve je nedavno dobio dijagnozu poodmaklog stadijuma kancera. Tokom kratkih predaha od poslova u kući njegova supruga mu je čitala ovu knjigu od pastora Bila Liversidža i po prvi put ovaj čovek je bio u stanju da se raduje radosnoj vesti, imajući mir i sigurnost u spasenje kroz svog Spasitelja - Isusa Hrista. Njegova porodica je sada u miru, znajući da je njihov muž, otac i deda konačno ušao u pravu veru, pre nego što je preminuo.

- Tenesi

Želim da izrazim toplu zahvalnost svoga srca pastoru Bilu za ovu fenomenalnu knjigu. To je prava očna mast, koja je potrebna onima koji žive u vremenu „mlakosti Laodikeje“. Odrastajući u legalističkoj porodici, ja sam godinama vodio bitku u svom umu između vere i dela. Ali nikada mi to nije bilo tako jasno predstavljeno... kako zadobiti pobedu u Hristu i to sa takvom jednostavnošću. Ova knjiga je promenila moj život, jer sam na njenim stranicama našao slobodu od osude legalizma¹... Ovo moraju da pročitaju sva umorna braća i sestre, koji se „bore u dobroj borbi vere“. Svima nama je ova poruka hitno potrebna.

- Džordžija

Pošto sam pročitao *Pobedu u Hristu* moj život je potpuno promenjen. Prethodne tri godine sam prošao kroz strašan period svog života... Đavo me je terorisao... Bio sam potpuno zarobljen u svom

¹ Legalizam je pogrešno verovanje, da se svojim delima ili naporima može zaraditi, zaslužiti ili makar malo doprineti svome spasenju. Ovakva vera dovodi vernika u stanje da misli da je bolji od drugih - onih koji ne čine isto kao i on.

umu i osećao sam se kao da sam osuđen na propast... Molio bih Boga: „Gospode pomози mi u borbi; pomози mi da porazim Sotonu“. Iako sam se otarasio lekova koji su izazivali... taj teror u mom životu... ipak sam se plašio, da bi Sotona mogao samo da pucne prstom i ja bih bio u istoj mentalnoj agoniji mučenja, kroz koju sam prošao letos... Samo sam se slomio, plakao i hvalio Boga. Po prvi put sam shvatio da je Isus već pobedio Sotonu za mene, i ja ne moram da se borim sa njim. „Neprijatelj vas samo obmanjuje da pomislite da je to borba između vas i njega, jer on zna da je borba zapravo između Hrista i njega; a on je već izgubio u toj borbi. On ne želi da to ikada saznate, tako da biste nastavili da osećate kako baš sada vi morate da se suočite sa njim. Ali vi to ne morate. Vi jednostavno treba da počnete da verujete.“ Svi strahovi i agonije iz dubine mog uma su nestali. Slava Bogu što je iskoristio gospodina Liversidža da napiše knjigu koja menja život!

- Kalifornija

Dok čitamo Bilovu knjigu, mi zahvaljujemo na radosnoj vesti ovde na Novom Zelandu. Slava Bogu za divne poklone koji su naši u Isusu; i hvala Mu za jasnu sliku radosne vesti, koju nam je dao preko Bilove propovedničke službe. Kako divnu prednost imamo da svakodnevno primamo Isusa. Uživam u svakom koraku (pobede), koji je tako jasno označen.

- Novi Zeland

I NEKE OD REAKCIJA ONIH KOJI SU SLUŠALI PREDAVANJA „POBEDA U HRISTU“ PREKO CD-A

Slušali smo „Pobedu u Hristu“ pastora Liversidža. To je promenilo, kako način na koji se molimo, tako i naš pristup hrišćanskom životu. Slava Bogu na tome!

- Tenesi

Hvala ti što si nam omogućio ove CD-ove, seriju „Pobeda u Hristu“. To je veliki blagoslov u našim životima. Moj suprug je pastor u Pensilvaniji... I pre sam razumela poruku o opravdanju i posvećenju, ali nikada sa toliko smisla kao sada. Isus je zaista predivan!

- Pensilvanija

Ne možete ni da zamislite, koliko su mi ovi CD-ovi pomogli da steknem novu sliku o Isusu. Ja sam bio jedan od onih koji su tražili oprostaj za isti greh stalno iznova. Bil je jedan od pastora koji su najviše doprineli, da bude tako jednostavno voleti Isusa i verovati u Njega. Dva puta sam odslušao ovu seriju, dok sam se vozio u Mičigen. Imam potrebu i češće da ih slušam, jer su informacije toliko dragocene za nekoga ko se često oseća obeshrabrenim i pita se: „Da li ću ikada stići na nebo“. Bil mi je pomogao da osetim da sam dragocen Isusu i da sve što treba da uradim jeste, da svakodnevno dođem u podnožje Isusovog krsta i zahvalim Mu za ono što je učinio za mene, uzimanjem mojih greha i preuzimanjem moje krivice, čineći me nevinim i pravednim u Božijim očima. Kakav predivan dar! Sumnja u sigurnost mog spasenja je nestala.

- Florida

... prišao mi je prijatelj u crkvi i dao mi ove CD-ove... Pomislio sam, da nisu ništa posebno, ništa što već nisam čuo... Mislím da sam plakao kroz skoro sva predavanja slušajući ih. Nikada pre nisam to video tako jasno. Slavim Boga svakoga dan za dar koji je Isus dao na krstu, kao i za slanje svog Duha da živi u meni i da me posveti i nauči. Od tada i ja drugima govorim o tome. Nakon što sam najmanje 30 puta preslušao ove propovedi, volim Boga više nego ikada. I to se pokazuje u promeni mojih želja, uživanju u razgovoru o Njemu, pa čak i u vatrenim kušanjima koje nam Sotona nameće. Učim da verujem Ocu sve više i više... Hvala ti, pastore Liversidž, što nosiš baklju, koja će osvetliti Put mnogima.

- Merilend

Ja sam dvadesetsedmogodišnjak i bio sam na vašem seminaru... Slušam ove CD-ove svake sedmice i to mi veoma pomaže da se ne fokusiram na sebe. Znam kako sam grozna osoba..., ali ja ću se fokusirati na predivnu Božiju ličnost, iako ne zaslužujem tu lepotu. Hvala!

- Severna Karolina

PREDGOVOR

Da li se borite sa iskušenjem i grehom? Ima li stvari u vašem životu koje izgleda da ni Hrist nije mogao da nadvlada? Pitate li se, hoće li se ikada desiti pobjeda? Jeste li obeshrabreni, misleći da ste izgubljen slučaj? Da li vam je vera slaba? Možda ste čak došli do tačke da počnete da verujete da biste se mogli prepustiti grehu, ako već izgleda da je pobjeda nemoguća! Ili možda samo osećate da ne možete da se merite sa visokim standardom Božijeg karaktera. Plodovi Duha - ljubav, radost, mir, strpljenje, dobrota, ljubaznost, vernost, nežnost, samokontrola se ne otkrivaju dosledno u vašem životu.

Molim vas, shvatite da niste sami. Mnogi hrišćani, uključujući i mene, imaju isto iskustvo. Mi svi i dalje imamo potrebu da po veri živimo u Hristovoj pobjedi i Njegovoj ljubavi za nas, da hodimo sa sigurnošću u srcu i umu da nas On voli bezuslovnom ljubavlju, da je sposoban, voljan i veran da prevaziđe sve grehe i nedostatke karaktera u našim životima, živeći u nama kroz svog Duha!

Pobediti kroz Hrista je rezultat preuređivanja knjige *Pobjeda u Hristu*, da bi se proširio njen poziv svim hrišćanima. Tokom procesa poslednjeg uređivanja dodato je mnogo novog materijala, koji se ne može naći u *Pobedi u Hristu*. Ta knjiga je proizvod mnogih seminara „Pobjede u Hristu“, koje je pastor Bil Liversidž držao na raznim mestima po svetu. Imala sam privilegiju da prisustvujem velikom broju ovih seminara i da svaki put budem neizmerno blagoslovena tako jasno iznesenom radosnom vešću. Ono što ćete čitati, zasniva se na poslanici Rimljanima od petog do osmog poglavlja. Pastor Bil Liversidž će vas u ovoj knjizi voditi u jasno razumevanje radosne vesti. Isusova smrt je kamen temeljac za razumevanje i primanje svega što Bog želi za vas. Spoznaćete istinu o spasenju, pobjedi i pravednosti kroz smrt i život Isusa Hrista u vama, koji je rešenje za problem greha. Na ovim stranicama dobićete ne samo teološko znanje o hrišćanskoj pobjedi, nego i praktične korake koje možete da preduzmete, a koji će ostvariti moćne promene u vašem životu. Više nećete imati potrebu da stalno iznova tražite oprostaj za iste stare grehe. Pastor Bil zaista iznosi veoma radosnu vest.

Molim se, da vas ovaj praktični vodič da postanete „pobednici“ ojača, da iskusite novi život u svom hodu sa Hristom, da ponovo budete vraćeni u veru da je sa Hristom sve moguće, i da iskusite pravu i trajnu slobodu, kroz stalno produbljanje odnosa sa Njim.

„Jer se ne stidim evanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejину i Grku. Jer se u Njemu javlja pravda Božija iz vere u veru, kao što je napisano: Pravednik će od vere živ biti.“ (Rim. 1:16,17)

- Ann Anderson

O AUTORU - BIL LIVERSIDŽ, INDUKTIVNI UČITELJ BOŽIJE REČI

Autor je poreklom iz Melburna, Australije. Njegova služba traje više od 40 godina, što obuhvata deset godina misionarske službe na Novoj Gvineji, službu pastora crkve, predavača na koledžu, kao i službe na više istaknutih pozicija pri vođstvu crkve. Poslednjih godina on putuje svetom i drži serije uspešnih biblijskih seminara.

Pohađao je Avondejl koledž u Australiji, seminar na Endrjuz univerzitetu u Berin Springsu - Mičigen, i Fuller teološki seminar u Pasadeni - Kalifornija.

Pastor Liversidž je razvio nastavni stil zasnovan na induktivnoj metodi. Ovaj pristup je omogućio hiljadama ljudi da steknu velika duhovna znanja, osvedočenje i duhovni rast, pošto je prevazišao predrasude i ograničena gledišta. Prava sila je u Božijoj Reči, pod dvostrukim vođstvom Svetog Duha i Hristovog tela (crkve). Bilovi učenici su veoma motivisani, da sami otkrivaju velike biblijske istine kroz kontinuirana grupna proučavanja. Duboke istine se otkrivaju u Božijoj Reči, a u procesu grupnog istraživanja posebno knjiga Otkrivenja počinje da otkriva svoje tajne. Mnogi su iskusili da im se život menja u susretu sa Bogom kroz dinamične seminare otvorene za ljude svih veroispovesti.

Bilova posvećenost ideji o „sveštenstvu svih vernika“ i biblijskom planu za crkveni rast ostaje neumanjena. Poslednjih dvadeset godina kao predsednik „Kreativne medijske službe“ pastor Liversidž se posvetio opremanju vernika biblijskim načelima, potrebnim da razviju svoje duhovne darove i da krenu u efikasnu službu otkrivanja Hrista i Njegovog karaktera kroz Njegovo živo telo - Crkvu. Svi članovi se time uzdižu do svog maksimalnog, Bogom određenog potencijala u okviru celog tela.

1. PRAVA BLAGODAT I FALSIFIKAT

Pre nego počnete sa čitanjem ovog poglavlje, želeo bih da vas podstaknem da prvo iz vaše Biblije pročitate peto poglavlje poslanice Rimljanima. Najbolje da to učinite odmah - ova knjiga vam neće pobeći.

U redu, razmotrimo sada malo istorijsku pozadinu, jer mislim da treba razumeti poreklo protestantskog pokreta. Činjenica da povremeno postoji zabuna među protestantima, posebno o ozbiljnim pitanjima kao što je spasenje, nesumnjivo je odraz nedovoljnog znanja o tome gde i kako je protestantski pokret počeo. Naravno, da bismo pratili njegove početke, moramo da se vratimo na reformaciju. Protestanti svih veroispovesti su oduvek bili ponosni što mogu da kažu da su sledbenici reformatora.

Reformacija je počela u šesnaestom veku, posle više od hiljadu godina rimokatoličke dominacije kako u religioznom tako i u političkom svetu. Prema Biblijskom proročanstvu, ovaj dugi mračni srednji vek je trajao 1260 godina (vidi Dan. 7:25 i Otk. 12:6). Tokom svih ovih vekova, Katolicizam se veoma uplitao u politiku u pokušaju da kontroliše živote ljudi, pa čak i njihov lični odnos sa Bogom. Za vreme ovog mračnog doba crkva je zabranjivala običnim ljudima pristup Bibliji. Sveštenici su imali kontrolu nad životima ljudi. A ovi su morali da se oslone na sveštenstvo, da im ono kaže kakav je Bog, kako da se povežu sa Njim, i šta On oseća prema njima.

Crkva se čak potrudila da kontroliše i privatnu imovinu. Zahtevali su plaćanje takse pod nazivom indulgencije, radi zadobijanja Božije naklonosti za vreme posle smrti - u osnovi je to unapred plaćanje naknade za greh. „Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem“ (Rim. 6:23). Martin Luter je bio posebno uvređen konceptom indulgencija.

Mislim da je čudesno što Bog koristi katoličkog monaha da pokrene reformaciju - to me uverava, da Bog ne gleda ko je ko. Nije važno koja je vaša veroispovest, ili kakvo je vaše religiozno uverenje. Ako je vaše srce otvoreno prema Bogu, On će vas privući i otvoriće vaš um za razumevanje istine o Njemu. Bog ima dragocene dece u svakoj crkvi. Dakle, ne treba da budemo iznenađeni što je i u najmračnijem periodu istorije ovog sveta Bog imao dragocenu decu - uključujući tu i sveštenike - čija srca su zapravo bila otvorena da čuju istinu o Bogu, iako su bili deo sistema koji je vodio ljude na stranputicu. Mislim da je to čudesno! To pokazuje koliko je Bog milostiv.

Veliki sam poštovalac Martina Lutera. Znam da je bio grub - neki bi čak rekli i sirov čovek - ali mi se dopada njegova snaga karaktera. Sviđa mi se što je, kada je došao do nekih biblijskih otkrića, bio dovoljno hrabar da ih čvrsto zastupa, uprkos svim vetrovima koji su duvali protiv njega. I kada je konačno 1521. godine Martin Luter došao na saslušanje u Worms, a tamo se nalazila većina katoličkih episkopa zajedno sa mnogim evropskim kraljevima i carevima. Pa opet, ovaj skromni monah se svima njima neustrašivo i čvrsto obraća: „Ostajem pri tome i drugačije ne mogu, jer je napisano: „Pravednik će od vere živ biti.““ (pogledati Rim. 1:17)

Više od hiljadu godina mračnog srednjeg veka. A zašto „mračnog“? Jer nema svetlosti. Nema baš ni malo svetla. A u vezi sa čime to nema svetlosti? U vezi kojeg to konkretnog učenja? Božijeg karaktera. A kojeg to posebnog aspekta Božijeg karaktera? Blagodati tj. milosti!

Bog je uvek bio milostiv prema ljudskoj rasi. A Katolicizam je vekovima držao mračni zid između Božije blagodati i ljudi, koje je Bog stvorio. Što je duže crkva vladala, to je bio gušći mrak. Crkva je izvrnula definiciju blagodati; kao da je to nešto što bi moglo da se kupi ili da se zaradi. Učili su ljude, da bi se Bog bolje odnosio prema njima, ako bi platili dovoljno novca; te da bi im tada

smanjio kaznu za hiljade godina, koje bi inače morali provesti u čistilištu. Tek nekolicina bogatih srećnika je bila u stanju da plati, da odmah posle smrti pređe iz čistilišta na više mesto. Katehizis katoličke crkve čak i danas opravdava upotrebu indulgencija: „Kroz indulgencije vernici mogu da dobiju skraćenje vremenski određene kazne za greh, kako za sebe tako i za duše u Čistilištu". (paragraf 1498 Katoličkog Katehizma)

Ipak, danas se iskreni Hrišćani svih denominacija mogu naći, uključujući tu i Katolike, kako u malim grupama proučavaju Bibliju, u kojoj iznova otkrivaju ono što je Martin Luter pronašao pre pet stotina godina - Biblijske dokaze o tome kako je Bog milostiv.

Svete tajne

Katolička crkva je poznata po sedam svetih tajni: krštenje, potvrda (krizma), euharistija (misa), ispovest (pokora), pomazanje bolesnih, sveti redovi i brak. (paragraf 1113 Katoličkog Katehizma) Svete tajne su osmišljene od strane crkve da bi se omogućilo, da se milost izlije na njene članove. Katolička crkva uči, da su to „delotvorni znaci milosti... kojima se božanski život širi“, a milost prenosi na njene članove. (paragrafi 1131 i 1127 K.K.) Pa na primer, ako biste učestvovali u tajni pokore za priznate grehe, mogli biste da primite i „odgovarajuće“ oprostjenje.

Ali šta bi zaista trebalo da zauzme mesto svetih tajni? Postoji samo jedan izvor milosti, a taj izvor je Isus. Postoji samo jedan posrednik između Boga i čoveka. „Jer je jedan Bog i jedan posrednik između Boga i ljudi, čovek Isus Hristos.“ (1. Tim. 2:5) „Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima kojim bi se mi mogli spasti.“ (Dela 4:12)

Vidite, protestantski hrišćani veruju, da je Isus otvorio vrata da se milost Božija slobodno izliva na ljude. No, važno je shvatiti, da su u katoličkom sistemu ljudi oduvek ČINILI stvari, verujući da će zbog toga Bog biti bolji prema njima. To je bio i još uvek je, sistem zasnovan na ljudskim delima.

Oni koji su rođeni u legalističkom sistemu - spasenja delima - imaju male izgleda da prime svetlost, jer takvi sistemi imaju tendenciju da sami sebe čuvaju. Budimo iskreni, i neki protestanti imaju ovakvih problema. Bez ustezanja vam govorim, ako biste danas propovedali besplatnu milost, negde bi vas i kamenovali. Ozbiljan sam - čak i u crkavama koje se smatraju hrišćanskim.

Neko, ko sedi tamo negde i sluša radosnu vest o besplatnoj milosti, može reći: „O, hvala Ti Bože! Po prvi put osećam nadu! Po prvi put u svom životu ja stvarno osećam nadu, da bih mogao biti spasen. Upravo sam video, koliko je Bog milostiv.“ Ipak, u isto vreme dok neko sedi u crkvenoj klupi i pada na svoja kolena da bi slavio Boga, drugi kupe kamenje... Uzmimo za primer ženu, koja je vikala na mene dok sam napuštao crkvu jednog jutra: „Izostavio si najbitniji deo!“ „Ali, upravo sam proveo sat vremena otkrivajući značaj smrti i vaskrsenja Isusa Hrista“ - odgovorio sam. Ona je protestovala: „Izostavio si *moju* ulogu u svemu tome!“ Uzvratio sam: "Teško mi je što vam ovo govorim, sestro, ali trebalo bi da padnete na kolena i odmah se pokajete, ako mislite da ste sposobni da učinite išta, čime biste zaradili Božiju naklonost i Njegovu pravednost.“

Budimo iskreni, hrišćani nisu uvek bili dobri u pomaganju ljudima da vide Božiju blagodat. Stalno smo iznova svedoci oduševljenja, kada ljudi otkriju da su oslobođeni, i zaista slobodni u Hristu. Ipak, drugi ih počinju nazivati liberalima, prosto zato što oni sada shvataju da se milost Božija nikada ne može zaraditi - da se svima besplatno daje. Otkriće besplatne blagodati ne bi trebalo automatski da svrsta vernike u liberalni tabor, kao da su nekako oni sada u opasnosti da odjednom počnu da krše sva pravila.

Verni Valdenžani

Neslaganje oko blagodati je postalo borba na život i smrt u ranoj hrišćanskoj crkvi - i svetlost istine se gotovo ugasila. Male grupe ljudi koji su shvatili da je Božija milost besplatni dar, kao npr. Valdenžani, krile su se po pećinama, da bi izbegle progonstvo zbog svoje nepopustljive vere u besplatni dar Božije milosti. Pa čak su i ovi verni na kraju bili naterani na kompromis. Bili su prevareni. Planinske visoravni na koje su se Valdenžani povukli, nalazile su se u severnoj Italiji i južnoj Francuskoj. Lako su mogli da se odbrane zahvaljujući uskim ulazima u doline. Ali jedan papin izaslanik im je poslao poruku, da će dobiti versku slobodu, ukoliko prime papskog predstavnika. No, to se nije desilo. Dozvolili su da izaslanik uđe, ali su tako izgubili svoju slobodu. Tužna je to priča.

Svetlost istine je skoro iščezla iz Evrope! I da nije bilo prosvetljenih vernika koji su otputovali preko u Novi svet, mislim da bi se svetlost zaista i ugasila! Ali Bog nije bio spreman na tako nešto. Čak je i nekolicina vernika koju je On poslao u Novi svet, bila dovoljna da se svetlost istine nikad ne ugasi, da bi se u ovim poslednjim danima ponovo mogla shvatiti. Bez sumnje, reformacija je bila jedan od najznačajnijih događaja u istoriji hrišćanstva, nakon života, smrti i vaskrsenja Isusa Hrista!

Isus je došao da donese svetlost svetu, koji je oko 4000 godina bio obavijen neznabožaćkom tamom. Nije prošlo dugo, a ljudi u svetu su opet bili poučavani, da moraju činiti sve moguće stvari kako bi umirili Boga i izazvali Njegovu blagonaklonost. Kakav gadni falsifikat istine! Kakvo izopačenje istine o Božijoj besplatnoj blagodati.

Pregled poglavlja

1. Na koji način je Katolička crkva pokušavala da kontroliše duhovni život ljudi u mračnom srednjem veku?
2. Koji tip osobe je Bog u stanju da privuče k sebi i iskoristi u svoje svrhe?
3. Ko je pokrenuo protestantsku reformaciju?
4. Koja je to svetlost bila sakrivena tokom mnogih godina mračnog srednjeg veka?
5. Šta je izopačenje istine o Božjoj besplatnoj blagodati?
6. Koji je jedini izvor blagodati?
7. Koji je jedan od najznačajnijih događaja u istoriji hrišćanstva posle Hristovog rođenja, smrti i vaskrsenja?

Pitanja za razmišljanje

Ispitaj svoj život. Da li činiš bilo šta, da bi umirio Boga i da bi zaradio Njegovu naklonost i pravednost? Da li zaista primaš Njegovu blagodat kao besplatni dar?

2. DVA VIĐENJA SPASENJA

Koja je bila najveća i najvažnija sveta tajna srednjovekovne crkve? Kako su je zvali? Misa (Euharistija). Da, misa je bila i još uvek je sveta tajna broj jedan. A ko je igrao glavnu ulogu u misi? Sveštenik, koji je imao vlast da zapovedi Božijem Sinu da siđe i uđe u hostiju. Kakve li samo uzvišene pozicije za sveštenika! Neverovatno!

Ali kako se bližila reformacija, Bog je stigao do tačke u kojoj je rekao: „Dosta!“ Šta je to omogućilo Bogu da konačno kaže: „Dosta!“? Koji Mu je događaj omogućio da kaže: „Dozvoliću da svetlost zasija!“? Štamparska mašina je svakako bila važan faktor. Ali najvažniji faktor je bio, što je Bog konačno našao sebi čoveka! Znao, godinama sam se pitao, da li Bog kroz sve te vekove nije imao - jer nije mogao da pronađe - čoveka. Zastrašujuća misao, zar ne? Zar nije postojao neki Isus Navin ili Ilija ili Pavle? Možda je i morao da čeka. Ali kakvog je samo čoveka konačno imao u rukama - grubog, neuglađenog - ali ozbiljnog, kada se radi o Bogu i Njegovoj Reči; spremnog da u skladu sa njom i deluje!

Znao, taj momenat kada se Martin Luter okrenuo i izašao sa sabora u Vormsu - a rečeno je da svet nikada nije video blještaviji skup careva, sveštenika, kardinala i biskupa na jednom mestu - mislim da je taj momenat, kada se okrenuo i izašao, bio jedan od najznačajnijih momenata u istoriji. Luter im je okrenuo leđa i jednostavno izašao, nepovređen - i kao što znate, saski izborni knez, Fridrih Mudri, ga je oteo i sakrio u zamak, u kome je provodio vreme prevodeći Novi Zavet na nemački jezik. Savršeno! Mislim da vladajući verski sistem nije imao pojma šta će se dogoditi kada jednom Biblija bude štampana na maternjem jeziku naroda. I dok mislimo da je Luter bio najvažniji faktor, možda je baš štampana Reč bila faktor broj jedan. Zapravo bili su potrebni i Reč i čovek, da oslobode običan narod iz okova.

A veliko pitanje kojim se bavila reformacija - kao što smo primetili u prethodnom poglavlju - bilo je pitanje milosti. Zvanična crkva (katolička) je tvrdila da se milost može zaraditi, pa čak i kupiti. Smatrala je, da je neophodan posrednik između Boga i vernika, da bi se blagodat mogla primiti.

Dve ideologije, ili teorije, o spasenju su se razvile iz reformacije. Na jednoj strani su bila učenja reformatora Žana Kalvina. On je bio veliki Božiji čovek. Pa, iako se možda (kao ni ja) nećete složiti sa svime što je učio - viđenje istine nazvano Calvinizam - on je ipak napisao neke uzbuđujuće stvari. Calvinovo objašnjenje značaja krštenja je jedno od najdubljih, koje sam ikada pročitao. On je sa velikom pronicljivošću shvatio da krštenje čini vernike sastavnim delom Hristovog duhovnog tela, dajući im sigurnost da su postali naslednici Božijih zavetnih obećanja. Sa druge strane imamo ono što je poznato kao Arminijanizam. Calvinizam i Arminijanizam predstavljaju dva suprotstavljena učenja.

Po čemu se razlikuju ova dva učenja? Calvinizam kaže, da je Bog na krstu samo obezbedio uslov za spasenje - da On na krstu nikoga nije spasao, već je samo stvorio uslov za spasenje. Calvinizam ide još dalje, pa kaže da Bog nije pružio mogućnost spasenja svima, već samo „izabranima“. Jedna od najzastupljenijih teorija povezanih sa Calvinizmom je teorija o predestinaciji - ideja da je Bog izabrao samo određene ljude za spasenje. Tako mi gledamo na Calvinizam - Bog je planirao da iskupi samo određene ljude. Možete zamisliti kakva se slika o Bogu krije iza ovoga, da je Bog planirao da otkupi samo izabrane. I samo je za njih na krstu obezbeđen uslov za spasenje.

Kalvinisti imaju problem sa određenim tekstovima iz Pisma. Na primer (obratiti pažnju na naglašene reči):

- Jovan 12:32: „I kad ja budem podignut od zemlje, sve ću privući k sebi.“
- Jovan 3:16: „Jer Bogu tako omile svet da je i Sina svojega jedinorodnoga dao, da nijedan koji Ga veruje ne pogine, nego da ima život večni.“
- 2. Petrova 3:9: „Ne kasni Gospod s obećanjem, kao što neki misle da kasni, nego nas trpi, jer neće da ko pogine, nego svi da dođu u pokajanje.“

Kalvinizam se ozbiljno bori sa ovakvim tekstovima. Ovi su poznati kao „univerzalistički“ tekstovi, jer izgleda da pokazuju, da šta god da je Bog postigao na krstu, to je bilo za svakoga, a to je u suprotnosti sa izabranom grupom - elitom. Uzgred rečeno, Kalvinizam je veoma poražavajuća filozofija, ako dođete do zaključka da ne spadate u izabrane. Zamislite samo, da niste određeni da budete među izabranima! Eto, to je jedna strana, jedan od pogleda na spasenje.

Bolji pogled

Drugi pogled je zauzeo mnogo čvršći stav. Ova strana je tvrdila, da Bog na krstu nije samo obezbedio sredstvo za spasenje, već da je na krstu zaista iskupio ljudski rod. Tako da ono što se odigralo na krstu nije bilo samo pružanje mogućnosti - već je to zaista bilo iskupljenje. Ali čak je i ovaj „bolji“ pogled na spasenje imao svojih ograničenja, jer su govorili da spasenje pre zavisi od čovekove sposobnosti da se pokaje i prizna krivicu, nego od uzvišene činjenice da je Bog dopustio da Njegov Sin, „koji ne znadijaše greha, nas radi bude učinjen grehom, da mi budemo pravda Božija u Njemu“ (2. Kor. 5:21). Da li počinjete nešto da primećujete?

To što je Bog na krstu zaista otkupio ljudski rod, divno zvuči za početak. On je platio cenu - sa tim svakako nemamo problema. Ali ovaj „bolji“ pogled nastavlja dalje i kaže (i to nedvosmisleno), da spasenje u potpunosti zavisi od čovekove sposobnosti da se pokaje i prizna krivicu. Šta dakle, primećujete? Šta to čujete? Ono što ovde vidimo je u stvari Katolicizam serviran u haljinama protestantizma. Vidimo suptilno preformulisano teologiju: „Ako uspem da učinim to... i to... zaslužiću Božiju milost - Njegovo spasenje. Ali samo dotle dok činim ovo ili ono“. To je **moje** pokajanje. **Moje** priznavanje krivice. **Moja** dobra dela.

Uzgred, poznajem mnoge ljude, koji veruju da im nije oprosteno, ako nešto ne mogu da priznaju. Nadam se da niste propustili da shvatite ovo. Poznajem mnoge ljude koji veruju, da ako nešto ne mogu da priznaju - ili čak sve - nikada im neće biti oprosteno. To je drugi oblik ključne greške Arminijanizma. Na kraju krajeva, priznanje nije nešto što činite sa namerom da primite Božiju milost, već je to zapravo dokaz - „plod“ - koji pokazuje da je Božija milost ušla u vaš život. Fascinira me to, što je prema Svetom pismu pokajanje *dato* Božijoj deci. „Ovoga Bog desnicom svojom uzvisi za Poglavara i Spasa, da **da** Izrailju pokajanje i oprosteno greha.“ (Dela 5:31) „Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi?“ (Rim. 2:4)

Pokajanje je Božiji dar Njegovoj deci. A priznanje krivice je dokaz da je Božija milost ušla u moj život. Sada sam otvoren sa Bogom, jer uživam u zajednici sa Njime - a ja nemam tajni pred onim sa kim želim da imam zdrav odnos. No na žalost, tako je lako izvrnuti pokajanje i priznanje i učiniti ih sredstvima za primanje Božije milosti.

Ovaj pogled na stvari je vrlo uobičajen ne samo kod Hrišćana već i među pripadnicima drugih vera. Znam ljude, koji drže subotu, zato što veruju da će biti izgubljeni, ako je ne drže na određeni način. Drugim rečima, način na koji drže subotu će odrediti, da li će primiti Božju milost ili neće. Ali u stvari, način na koji oni drže subotu samo pokazuje, da li je Božja milost već prisutna u njima ili nije.

Jevreji su, kao što možda znate, imali 600 pravila u *Mišni*. Razlog zašto je Bog Jevrejima konačno rekao: „Uzeću carstvo od vas i daću ga narodu koji nekada nije bio Moj narod“ (pogledaj Rim. 9:25,26), i zašto je jevrejskoj naciji oduzeo privilegiju da Njega otkrivaju svetu, je to što su uporno održavali sistem koji je govorio: „Ako održiš ovih 600 pravila za svetkovanje subote, osiguraćeš Božiju naklonost.“

Pavle je ovo opisao u Rim. 9:30-33: „Šta ćemo dakle reći? Da neznabošci koji ne tražiše pravde dokučiše pravdu, ali pravdu od vere. A Izrailj tražeći zakon pravde, ne dokuči zakona pravde. Zašto? Jer ne traži iz vere nego iz dela zakona; jer se spotakoše na kamen spoticanja. Kao što stoji napisano: evo mećem u Sionu kamen spoticanja i stenu sablazni; i koji Ga god veruje neće se postideti.“ Božija milost i naklonost nam dolaze kao besplatni dar. Ovo se ne može dovoljno naglasiti. Mi to ne možemo zaraditi. To se ne može zaslužiti. Ne možemo sebe učiniti dovoljno dobrim za to. Niti možemo učiniti bilo šta, da bi to bilo naše. To je naše, i to besplatno! Pa zar to ne izaziva olakšanje? Zar to nije radosna vest?!

Pregled poglavlja

1. Čime se Martin Luter bavio dok se krio u zamku u Nemačkoj? Kako je to uticalo na običan narod?
2. Koja je bila glavna tema reformacije?
3. Opiši teoriju predestinacije, koja je bila povezana sa Kalvinizmom.
4. Pregledaj tekstove nabrojane u ovom poglavlju, koji su predstavljali problem Kalvinistima.
5. Kako je Arminijanizam promašio istinu o Božijoj besplatnoj milosti?
6. Objasni na koji način su pokajanje i priznanje povezani sa Božijim milostivim darom spasenja.

Pitanje za razmišljanje

Na koji način možete pokazati da cenite Božiji besplatni dar milosti?

Za dalje proučavanje

Da li u Bibliji možete pronaći druge tekstove, koji bi Kalvinistima predstavljali problem?

Upotrebite konkordans (npr. Strong's Exhaustive concordance) da proučite upotrebu reči *pokajati se* i *priznati*, kao i varijacije ovih reči (npr. pokajanje, priznanje) u Bibliji. Budite spremni da podelite ono što saznate.

3. GRANICA IZMEĐU VERE I DELA

Beskrajno je velika razlika između poslušnosti Bogu jer uživajte u spasonosnoj zajednici sa Njim, i držanja Njegovih zapovesti u nadi da će vam možda tako Bog biti više naklonjen, pa ćete dobiti od Njega osmeh umesto grdnje. Mnogo će toga biti rešeno kada jednostavno otkrijete da ste već primili spasenje - umesto da činite stvari, kako biste ga zaradili ili zaslužili. Predivno je iskustvo kada konačno shvatite, da ne postoji ni jedna jedina stvar koju možete „učiniti“ da biste bili spaseni.

Veoma je lako preći granicu između vere i dela. Poznajem ljude koji su samopravedni u svom razumevanju opravdanja verom. Da, zaista! Tako su ponosni što ovu važnu istinu razumeju toliko bolje od svih ostalih, da su prekoračili granicu sa vere... na dela. Ovo je verovatno najveća opasnost sa kojom se svi hrišćani protestantske tradicije susreću. Protestantizam se i otrgao od ovoga, i upravo zato je postao tako uticajan i prepoznatljiv pokret.

Vera. Neki misle da ako veruju, ne moraju ništa da čine. Ali, iskustvo mi pokazuje, da ulazak u život postojane vere predstavlja prilično veliki izazov. Neprestano moram da preispitujem svoje motive, da bih bio siguran da neke dobre stvari ne činim da bih primio više Božije milosti, nego da ih činim i da sam poslušan iz duboke zahvalnosti za milost, koju mi je On već podario. Sada naprosto žudim da činim, ono što Bog kaže da Mu je ugodno.

Već godinama posmatram ljude i postavljam im pitanje: „Zašto ljudima predstavlja toliki problem da čine ono što je Bogu ugodno?“ I pronašao sam odgovor na to pitanje. Ako smatram da moram da činim dobre stvari kako bih obezbedio sebi Božju naklonost, onda ću na kraju zamrzeti Boga - jer mi je zbog Njega život postao očajan. Ovo sam zaključio nakon mnogo godina posmatranja ljudi, koji pokušavaju da izbegnu Božju volju. Ponekad čak traže i moju podršku ili odobravanje za to. Žao mi ih je. Oni još ne vide koliko je milostiv Bog bio u Isusu Hristu!

Uvek ćete prepoznati kad neko nije stvarno i potpuno razumeo Božiju milost, jer će vam prići i reći: „Znaš, to je tako teško. Borim se sa ovim, i ovim, i ovim.“ A znate li šta nikada ne spomenu? Ono što je Bog za njih učinio u Hristu. Umesto toga, toliko su obuzeti svojim okolnostima, svojim problemima, svojim životnim izazovima i teškoćama, da ih nikada nećete čuti kako govore o tome šta je Bog za njih učinio u Hristu. Oni govore: „Neću uspeti. Bog mi baš i nije naklonjen. Tako da slobodno mogu sve da uprskam.“ Čuo sam na stotine ljudi kako govore ovo! Zato što misle da Bog nije baš naklonjen njima, nisu ni oni baš naklonjeni Njemu! Pa zar iko od nas voli da se druži sa ljudima, kojima se ne sviđa?

Ja nisam odgajan kao hrišćanin, tako da nisam razmišljao na taj način - i zbog toga hvalim Boga. Hrišćani treba da budu načisto u vezi odnosa između vere i dela - između činjenja dobra da bi nas Bog spasio, i činjenja dobra iz zahvalnosti što nas je On već spasio! Ako smo zbunjeni u pogledu ovoga, u opasnosti smo da upadnemo u isti šablon u koji su upali i Jevreji iz biblijskih vremena. A ako se to dogodi, lišavamo se privilegije da otkrivamo Boga svetlu. Jer Božija milost, kao što smo u prethodnom poglavlju naglasili:

- Božija milost se ne može zaraditi.
- Ne možemo ništa učiniti kako bismo je zaslužili.
- Ona nije nagrada za pravilno postupanje.
- Ona nije plata za poslušnost.
- Ona nema osnovu ni u čemu što *mi* „činimo“!

- Milost je bazirana na onome što je *Isus* učinio. Naša je čak i ako je ne zaslužujemo. Bog ne čeka da vidi hoćemo li biti poslušni i „činiti dobro“ pre nego nam da besplatni dar milosti.

Da li je ovo radosna vest? Zar ovo nije najbolja vest svih vremena?

Pregled poglavlja

1. Šta je tanka granica između vere i dela?
2. Šta možeš učiniti, kako bi zadržao ravnotežu između vere i dela u svom životu?
3. Zašto je toliko teško činiti, ono što je po Božijoj volji?
4. Šta bi te moglo lišiti privilegije da *Isusa* otkrivaš svetu?
5. Šta je radosna vest o istini Božije milosti?

Pitanje za razmišljanje

Možeš li da se setiš situacija u kojima si prešao granicu iz vere u dela?

4. SREDSTVO ILI PLOD?

Šta ako ljudi ne pronađu Božiju blagodat u crkvama, koje tvrde da imaju svetlost? Mogli bi da je potraže na drugim mestima. Mogli bi da se razočaraju. Ili da sasvim odustanu. Ne mislim da hrišćani treba da žive pod teretom krivice, samo zato što su svesni nedoslednosti u crkvama, koje tvrde da imaju svetlost. Uprkos preprekama ove vrste, mnogi su zaista pronašli Božiju blagodat.

Jako sam zabrinut u vezi ovoga. Izgleda da se mnogi hrišćani, neki naivno, neki nenamerno, a neki iz neznanja, prepustaju načinu razmišljanja po kome im, ako ne urade ovo, ili se ne usklade se ovim ili onim merilom, Bog neće biti naklonjen. On neće biti ni zadovoljan niti srećan sa njima. Na žalost, neki u senci ovakvog razmišljanja, otkrivaju da im sveti život stalno izmiče. A zašto? Zato što sveti život zadobijaju samo oni, koji vide i odgovore na besplatnu Božiju blagodat. Tako je sav ovaj trud prilično apsurdan.

Zato moramo napraviti jasnu razliku između „sredstava“ i „rodova“. Postoji ogromna razlika; sve zavisi od te dve reči. Da li su sve dobre stvari koje činimo - da li je naša poslušnost Bogu - sredstvo za primanje Njegove blagodati? Ili mi to činimo, jer nam je blagodat Božija već besplatno data kroz Isusa Hrista?

Uzmimo na primer pokajanje. To nije nešto što moram da uradim, da bih zadovoljio Boga. Ja se kajem, jer ne želim bilo šta da tajim od Nekoga ko me bezgranično voli. Želim da budem kao otvorena knjiga. I zaista, apostol Pavle piše u Poslanici Rimljanima: „Ili ne mariš za bogatstvo Njegove dobrote i krotosti i trpljenja, ne znajući da te dobrota Božija na pokajanje vodi?“ Sredstva i rodovi - to su potpuno različite stvari. Rod je proizvod opet jedne posebne reči - besplatno. Činim to što činim, jer sam besplatno spasen.

Dok proučavamo poslanicu Rimljanima, od suštinskog je značaja da razumemo ovo pitanje onako kako ga je Pavle razumeo. A Pavle je naravno jasno razumeo razliku između sredstva i roda. To ga je razlikovalo od skoro svake druge osobe novozavetnog vremena. On je bio beskompromisno usredsređen. A na šta je to bio usredsređen? Da li na stvari koje treba da učini, da bi zaradio Božiju blagodat? Ne. „Jer nisam mislio da znam šta među vama osim Isusa Hrista, i to raspetog.“ (1. Kor.2:2) Pavle je to jasno video.

Nemojmo dopustiti sebi da budemo uhvaćeni u zamku dualističkog shvatanja, po kome sa jedne strane Bog čini nešto divno na krstu - a opet spasenje nekako još uvek zavisi od naše ljudske sposobnosti da učinimo ovo ili ono. Kakav je ishod takvog razmišljanja? Ishod je tragičan: ostajemo robovi grehu. Ostajemo robovi grehu, tako da nam je onemogućena i sama stvar za kojom čeznemo - sloboda od greha. Zato što sloboda od greha jednostavno nije ni moguća tj. mi je ne možemo postići bez Božije blagodati u svojim srcima. Pavle je posvetio čitavo poglavlje, da bi nam pomogao da razumemo da je ovo posledica brkanja sredstava i roda.

Kada otkrijemo da se ne možemo osloboditi od greha, itekako možemo postati ljuti na Boga. Ljuti, zato što smo i dalje robovi grehu. Ljuti, zato što izgleda kao da je Bog pred nas postavio uslove za spasenje koje je nemoguće ispuniti. Ali ne samo da bismo postali ljuti, već bismo takođe bili i obeshrabreni. Budimo sada iskreni. Koliko samo obeshrabreni možemo postati? Na kraju, možemo pasti i u takvo očajanje da se pobunimo i dignemo ruke od svega. Ali pre toga, možemo doživeti i nešto drugo. Nedostajće nam uverenje - bilo kakva sigurnost u pogledu našeg spasenja. Ovo nas dovodi do „jo-jo“ duhovnog iskustva u kome - bar kako mi to doživljavamo - neprestano ulazimo i izlazimo iz blagodati, ulazimo i izlazimo iz spasenja. Pogrešimo, i mislimo da smo izgubili blagodat.

Slobodni da pogrešimo

Zamislite ovo! Pogrešio sam, stoga zaključujem da mi Bog više nije naklonjen. I kako da povratim Njegovu naklonost? Moram da ispravim grešku. Nažalost, što se više trudim da grešku ispravim, to je dublja jama koju sebi kopam. Jer ako moje srce nije nanovo rođeno, ja jednostavno ne mogu da ispravim svoje greške - jer to prosto nije u meni. Psalmista kaže: „Gle, u bezakonju rodih se, i u grehu zatrudne mati moja mnome.“ (Psa. 51:5) Rođen sam u bezakonju, začet u grehu. Sa ovom urođenom sklonošću ka zlu, čak i kada želim da činim dobro, otkrivam da je zlo prisutno u meni i odvlači me na drugi put. Sa tim se slaže i apostol Pavle: „Jer dobro što hoću ne činim, nego zlo što neću ono činim. Nalazim, dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni.“ (Rim. 7:19,21)

Zamislite, da moje posedovanje Božije blagodati zavisi - samo i uvek - od moje sposobnosti da učinim ispravnu stvar. Znaete, oduševio sam se onoga dana kada sam shvatio, da biti pod Božijom blagodaću, ne znači da ne smem više da pogrešim. Da li to zapravo znači, da mogu da pogrešim a ipak ne izgubim Božiju blagodat? Bilo je to kao da je Bog uzeo veliku bejzbol palicu i udario me tom neverovatnom istinom. „Otvori oči“ - rekao je On: „Moja milost nikada nije zavisila od tvoje sposobnosti, da uradiš pravu stvar. Ona je izlivena na tebe, iako si bio grešnik.“ Baš kao što je Pavle napisao u Rim.5:8: „Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama, što Hristos još kad bejasmo grešnici umre za nas.“ Ovo je mesto za uzvik oduševljenja!

Neki od vas su možda proveli godine i godine svoga života, primajući i gubeći milost - primajući i gubeći spasenje. I svaki put kada padnete, pokušavate da nađete način da to nekako ispravite. Ali ovaj, otkrivete da ne možete. Ja sam godinama imao ovakvo „jo-jo“ iskustvo. I svaki put kada sam napravio grešku, nisam znao hoću li ikad uspeti da se vratim u Božiju blagodat. Jer nisam dovoljno dobar - dovoljno dosledan. To je bilo tako obeshrabrujuće. Ozbiljno vam kažem, skoro sam i napustio hrišćanstvo zbog toga. Zapravo, jednog dana sam izašao napolje i zavikao ka Bogu: „Ovako ne ide!“ A On je ponovo rekao: „Otvori oči! Ja ne tražim od tebe nemoguće. Nego to tražim od Isusa.“ Bog je napokon uspeo da dopre do mene. Rekao je: „Ja ne tražim od tebe da budeš Isus. Samo tražim da veruješ u Isusa!“ „O, kakvo olakšanje“ - pomislio sam.

Ako ste fokusirani na svoja ljudska dostignuća, ili još gore na dostignuća nekog drugog čoveka, nećete imati nadu. Imaćete samo „jo-jo“ iskustvo - uzdićete se i padati, ulazićete i izlaziti iz blagodati, zadobijaćete i gubiti spasenje - i sve više i više ćete se osećati kao beznadežan slučaj. A u ovakvom iskustvu nema ni radosti, ni mira, ni sigurnosti, ni odnosa. Kako možete imati odnos sa Bogom koji vas spasava samo ako uvek činite pravu stvar, dok vas sa druge strane vaša priroda vuče ka grehu?

Znaete, mi nismo bili dobri prema Bogu. I to je oduzelo od toliko dragocenih ljudi svaku sigurnost spasenja. Stoga je za mene veliko čudo, što je katolički sveštenik, penjući se na kolenima „Svetim stepenicama“ Lateranske crkve u Rimu, čuo glas u svom umu - tako bar kaže predanje. Duh Gospodnji mu je rekao: „Pravednik će od vere živ biti!“ Potom se Luter vratio svom proučavanju, uzeo pero i na marginama pored teksta Rim. 1:16,17 napisao latinsku reč „sola“, što znači samo. „Jer se ne stidim evanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku. Jer se u Njemu javlja pravda Božija iz vere u veru, kao što je napisano: Pravednik će od vere živ biti.“ I samo od vere!

Koliko samo ljudi znam, koji su započeli svoj duhovni put verom, a ipak završili zaglibljeni u beznadežnim ljudskim naporima i delima. Ipak jednoga dana mnogima postaje jasno: „Ja nisam sposoban ni za jednu čistu misao, ni za jedno velikodušno delo, ni za jednu nesebičnu želju. Nisam

sposoban da proizvedem ni jedan gram svetosti. Čak se i moji najbolji napori mogu uporediti sa prljavim dronjcima.“

To su moji najbolji napori. Kako sam mogao ikada poverovati, da postoji nešto što sam mogao da uradim, da bih ubedio Boga da mi bude naklonjeniji? Ja to ne mogu. A radosna vest je, da i ne moram. Jer, dok smo još bili grešnici, Hristos je umro za nas. Dok smo bili bespomoćni, dok smo Mu bili neprijatelji, On nas je voleo! Kao što Pismo kaže: „Jer kad smo još bili bez snage, u svoje vreme Hristos je umro za bezbožnike. Jer jedva ko umre za pravednika; za dobrog može biti da bi se ko usudio umreti. Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama, što Hristos još kad bejasmu grešnici umre za nas. Mnogo ćemo dakle, većma biti kroza Nj spaseni od gneva, kad smo se sad opravdali krvlju Njegovom. Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegovog dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasti u životu Njegovom kad smo se pomirili“ (Rim. 5:6-10). To je blagodat.

I kada jednom to shvatite, više nikada niste isti. Nikada više nećete sebi pripisati zasluge za bilo šta dobro što se pokaže u vašem životu, jer ćete znati da je to Božija blagodat, a ne vi! Bilo koji plemeniti impuls, velikodušno delo, čista misao, sve je to Bog u vama, a ne vi.

„Pravednik će od vere živ biti.“ I samo od vere.

Pregled poglavlja

1. Zašto vam je možda teško da iskusite sveti život?
2. Kako je Pavle izbegao zamku činjenja dela kao sredstava za primanje Božije blagodati?
3. Koji je tragični rezultat brkanja sredstva sa rodnom? Koje su verovatne posledice toga?
4. Kako Bog gleda na pogreške koje učiniš? Koje je Njegovo rešenje za tebe?
5. Šta je Luteru dalo sigurnost spasenja?

Pitanje za razmišljanje

Kako radosna vest prikazana u ovom poglavlju sada utiče na vas?

5. IZVOR NAŠEG MIRA

Jednom sam se tako naljutio na Boga, da sam Mu rekao kako više neću da radim za Njega. „Nikome više neću govoriti o Tebi“ - rekao sam. Ali ono što posebno volim kod Boga jeste Njegov neverovatni smisao za humor. Već sledećeg jutra mi je doveo mladog narednika u uniformi, koji je pokucao na moja vrata. „Da?“ - odgovorio sam. „Pa,“ - započe on: „neko mi je rekao da dođem kod vas, i da ćete mi vi pomoći da pronađem spasenje.“ „Došao si na pogrešno mesto,“ - rekao sam mu: „ja ne mogu da ti pomognem. I meni samom je potrebna pomoć!“ „Ali rekli su mi, da ćete mi vi pomoći.“ „Blago tebi onda!“ - ljutito sam mu uzvratilo. „Ali, molim vas! Ja sam izgubljen!“ - zavapio je mladi narednik.

I znate šta? Nisam mogao da se oduprem. Pokazao sam mu put spasenja. Zatim sam izašao napolje, stao pod zvezdano nebo i pokajao sam se. „Oprosti mi, Bože, što sam tako glupo razmišljao“ - rekao sam Mu. A On je uzvrtio: „Ne zaboravi da sam jednom progovorio i kroz magare. Ja ničime nisam ograničen.“ „Baš Ti hvala na tome!“ - odgovorio sam.

Svi smo mi iskusili svoje „žute minute“. Nego, znate li šta mi je Bog rekao te večeri posle ovog iskustva? „Nadam se da shvataš, da nisi otpao od blagodati zbog ovoga“ - kao da mi je govorio Njegov glas. „Pa to je predivno!“ - uzvratilo sam: „kako samo možeš i dalje da me voliš?“ Na to mi je odgovorio: „Zato što se Moja ljubav ne zasniva na tome, da li ti uvek radiš pravu stvar ili ne. Ja te jednostavno volim. Voleo sam te dok si bio grešnik, dok si bio pobunjen, dok si bio bespomoćan i dok si Mi bio neprijatelj. Volim te, jer Ja sam ljubav. Ja tebe ne volim zato što si učinio nešto dobro. A istina je, da i kada uradiš nešto dobro, to nisi ti. To sam ustvari Ja!“ Kako sam samo slabo razumeo Božiju blagodat.

Kako vi stojite sa verom u ovom trenutku? Sa jedne strane vidimo dela *vere*. Dok sa druge strane, po Pavlovim rečima, vidimo dela... čega? Dela *zakona*. „Mislimo dakle, da će se čovek opravdati verom, bez dela zakona.“ (Rim. 3:28) „Doznajući da se čovek neće opravdati delima zakona, nego samo verom Isusa Hrista, i mi verovismo Hrista Isusa da se opravdamo verom Hristovom, a ne delima zakona: jer se delima zakona nikakvo telo neće opravdati.“ (Gal. 2:16) Kada Pavle koristi izraz dela zakona, jasno je da misli na dela - stvari koje činite u pokušaju da primite Božiju blagodat. Sa druge strane, dela vere su stvari u vašem životu, koje su posledica primanja Božije blagodati.

Šta mislite, zašto je Martin Luter imao problema sa Jakovljevom poslanicom? On ju je nazvao „prava slamnata“ poslanica. „Slamnata“, zar to ne zvuči smešno? Ali tako je Luter opisao Jakovljevu poslanicu. Hteo je da kaže, da u njoj nema ničeg čvrstog. Koliko god da je bio brilijantnog duha, Luter ipak nije shvatao da Jakov govori o delima vere - „Jer, kao što je telo bez duha mrtvo, tako je i vera bez dobrih dela mrtva“. Pošto je Pavle imao obračun sa jevrejskim legalistima, on je dela posmatrao u odnosu na zakon. Pavle je imao oko sebe čitavu jednu naciju, koja je pokušavala da dokaže Bogu kako zaslužuje Njegovu blagodat. Pripadnici te nacije su - bar kako su oni to videli - bili pravedniji, svetiji i čistiji od drugih. Ali u stvarnosti oni to nisu bili! I tako je Luter pogrešno razumeo Jakovljevu poslanicu. Dugo čak nije hteo ni da je čita. A pošto ju je pročitao, odbacio ju je. Čak ni sam veliki reformator nije uspeo da uvidi, da Jakov jednostavno gleda na dela iz drugog ugla. Jakov je govorio o delima, ali ne o delima kao sredstvu kojim se spasavate, već o delima kao manifestaciji vere koju imate.

Izbegavanje krajnosti

Od životnog je značaja razumeti pravi odnos između vere i dela. Od životnog je značaja razumeti besplatnu Božju blagodat. Od životnog je značaja steći uravnoteženo razumevanje spasenja i opravdanja verom, a izbeći krajnosti.

U borbi za razumevanje velikih biblijskih istina više protestantskih organizacija je po milosti Božijoj sačuvano od zamki obe krajnosti - Kalvinizma i Arminijanizma. Iako su otkrili da je Arminijanizam više u skladu sa Božijom Reči, ipak nisu prihvatili da čovek može da na bilo koji način zasluži Božiju blagodat. Nažalost, tragično je što se još i danas mnogi hrišćani saplicu o zablude Arminijanizma, pa rade stvari - čak i dobre stvari - iz pogrešnih motiva! A u tome nema slobode. Nema radosti. Nema mira.

U devetnaestom veku je jedan broj iskrenih hrišćana u Novoj Engleskoj i drugim delovima sveta imao intenzivne borbe upravo sa pitanjima koja razmatramo u ovom poglavlju. Ponekad bi ostajali budni po celu noć pokušavajući da shvate opravdanje verom. Bog je na čudesan način uspeo da okupi na jednom mestu vernike različitih denominacija, kao što su Baptisti, Metodisti, Luterani, Katolici, Anglikanci, Prezbyterijanci... Nakon što bi se svi zajedno molili i diskutovali, otkrivali bi zamke Arminijanizma. Uzimali su samo dobro iz njega, dok nisu došli do veličanstvenog razumevanja opravdanja verom.

Bog ne samo što je pojasnio njihovo razumevanje spasenja blagodaću isključivo kroz veru - "Jer, milošću ste spaseni, kroz veru i to nije od vas, dar je Božiji" (Efe. 2:8) - nego im je na narednim okupljanjima, sve više skretao pažnju na drugi dolazak („advent“) Isusa Hrista i na proročke knjige Danila i Otkrivenja. Kako je ova grupa vernika počela da se razvija i umnožava, neke kolege iz crkava u koje su nekada išli, su počeli da ih nazivaju „Adventistima“. Ustvari, ovo je bio nastavak ranije započete Reformacije, jer je ovim vernicima u devetnaestom veku Bog otkrio još neke istine, koje su bile sakrivene za vreme mračnog srednjeg veka.

Mi ne možemo zaraditi blagodat

Uzgređ, postoji jako dobar razlog zašto ne možemo zaraditi Božiju blagodat. A to je, što nam On ne može dati više blagodati, nego što nam je već dao! Tako da ne možemo zaraditi više. Bog nam je besplatno dao sve što Njegova blagodat ima da ponudi. A ipak, borba oko ovog besplatnog dara Božije milosti se nastavlja i danas. Borba još nije završena, iako je poruka razjašnjavana već mnogo puta. Da li ste primetili - posebno tokom poslednjih dvadeset ili trideset godina - broj onih koji pokušavaju da nam ponovo skrenu pažnju na potpunost pravednosti kroz veru? To nije slučajno. Izgleda da je Bog rešio da se postara da niko od Njegove dece ne propusti priliku da shvati, kako je apsolutno velikodušan i milostiv On bio u Isusu Hristu.

Zato postavite sebi ovo pitanje - da li pokušavate da učinite bilo šta, da biste zaradili, ili stekli, ili dokazali Bogu da zaslužujete spasenje? Zapitajte se to upravo sada. Razmislite malo o svom životu - svom životnom stilu. Jer ako pokušavate da na bilo koji način zaradite ili zaslužite spasenje, poslanica Rimljanima će vam se smelo suprotstaviti. Da li činite bilo šta iz želje da zadobijete Božiju ljubav, Njegovu blagodat, Njegovo odobravanje, ili da na Njega ostavite utisak koliko ste uzrasli, kako vam dobro ide, ili kako ste dostojni spasenja? Bilo šta? Ako to činite, spotakli ste se o vekovima staru filozofiju, koja je pretežno vladala umovima žitelja ove planete kroz gotovo celu ljudsku istoriju. Pa, ako vam se već to i dogodilo, apostol Pavle želi da vam u Rim. 5:1 postavi izazov. Iako će vam svet reći da se unutrašnji mir pronalazi na nekom od seminara na kojima vas uče kako da pogledate u sebe, ili možda da kontaktirate neke od svojih pokojnih predaka, ili da možda

promenite nešto u svojim međuljudskim odnosima - ipak mir sa Bogom dolazi samo kroz našeg Gospoda Isusa Hrista. Dakle, ako vam upravo sada u životu nedostaje mir, to je stoga što Isus nije centar vašeg života. Želim da vam ove reči odzvanjaju u ušima: „Opravdavši se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista.“ (Rim. 5:1)

Neki od vas znaju da se termin „opravdanje“ (na engleskom „justification“) koristi pri radu u štampariji. Kada su i leva i desna strana stupca savršeno poravnate, kaže se da su „opravdane“ - dovedene su u pod savršenu vertikalnu. A osnovno teološko značenje ove reči na grčkom - originalnom jeziku Novog Zaveta, je „opravdati“ ili „proglasiti“. Znači ne „učiniti pravednim“, nego „proglasiti pravednim“. I ako se setimo prethodnog primera sa papirom u štampariji, možemo reći i „pravilno postaviti“.

Neverovatno radosna vest je - zapazite vreme „opravdavši se“ - da je opravdanje ostvarena činjenica. Da, pošto smo opravdani „...dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svojega Isusa Hrista.“ Dakle, vera je povezana sa Isusom! Ona je kroz Isusa! Bog je učinio nešto u Isusu, što Mu je omogućilo da vas pravilno postavi. Vi ste stupci složenih slova u štampariji. Kada se tako složene reči prislone uz ravnu ivicu - koja predstavlja standard Božije pravednosti - one dolaze u savršeno poravnanje. One su „opravdane“! A tako ste i vi! I želim da vam kažem da nikada, ali nikada, nećete moći nešto da dodate ili da poboljšate taj standard. U Božijim očima ste sveti kao što je i sam Isus svet. U Isusu Hristu vi ste potpuno usklađeni sa celim Božijim zakonom. Tako vas Bog vidi. I to je naš izvor mira po apostolu Pavlu.

Imati dovoljno novca u banci? To nije izvor pravog mira. Znam ljude koji imaju puno novca u banci, ali nemaju mir. Imati sve stvari koje ovaj svet može da ponudi? Ni to uopšte nije izvor mira. Mir znači znati i verovati, da je ono što je Bog učinio kroz Isusa, Njemu omogućilo da uzme vaš stubac reči i prisloni ga uz svoj savršeni lenjir - svoj standard pravednosti - i proglasi vas savršenim kao što je i On savršen.

Kada vidite taj standard, vi počnete da očajavate kako niste u mogućnosti da se poravnate tj. opravdate. Ali Bog vam kaže: „U Isusu vi ste već opravdani!“ A kad saznate i poverujete da ste u Isusu već opravdani, doživete Njegov duboki osećaj mira, u kakvim god okolnostima da se nalazite. Božija ljubav prema nama je neverovatna! Zaista neverovatna!

Pregled poglavlja

1. Šta je osnova Božije ljubavi prema nama?
2. Opiši razliku između dela zakona i dela vere.
3. Kako su vernici devetnaestog veka, koji su se sakupili iz različitih denominacija, izbegli zamku Arminijanizma? Zašto su ti vernici dobili etiketu - „Adventisti“?
4. Kako možeš doživeti mir u svom životu? (Vidi Rim. 5:1)
5. Šta znači biti opravdan?
6. Kako su povezani mir i opravdanje?
7. Kako te Bog vidi?

6. SPASENJE – OSTVARENA ČINJENICA I PROCES KOJI JE U TOKU

Sada se pripremite na veliku izjavu ovog malog poglavlja. Evo je: Prema spisima apostola Pavla spasenje je u isto vreme i ostvarena činjenica („*opravdavši se*“) i proces koji je u toku. Često govorimo ljudima da dođu Isusu takvi kakvi jesu, ali ja im uvek kažem: „Preračunajte koliko će vas to koštati, jer nećete ostati takvi, kakve vas je Bog zatekao. Onog trenutka kada poverujete u ono šta je Bog učinio u Isusu da bi vas spasio, to već ostvareno spasenje ulazi u vas kroz Svetog Duha, i postajete učesnik u večnom životu. I nikada više niste onaj stari.“

Ovo je veoma važno. Zato je Pavle stavio neverovatan naglasak na oba događaja - i na Isusovu smrt i na vaskrsenje. Hristova smrt je sredstvo, kojim učestvujemo u Njegovom životu - i sve to verom postaje naše. Otvoreno govoreći, sve dok odbijamo da prihvatimo spasenje kao već ostvarenu činjenicu, biće nam uskraćena i prednost učestvovanja u spasenju kao tekućem procesu. Zato što se Hristov život daje samo onima, koji shvataju i cene ono što je Bog već ostvario kroz Hristovu smrt. Da li sada vidite zašto je ovo tako velika izjava, tako moćna ideja?

Neki ljudi žele samo onaj deo spasenja, koji obezbeđuje Bog. Oni žele samo korist od Hristove smrti, i tu se zaustavljaju. Oni žele spasenje kao ostvarenu činjenicu, ali ne vide važnost spasenja kao tekućeg procesa. Ali ako želimo da u potpunosti iskusimo spasenje, moramo uzeti sve što ide u paketu. Biti spašen ne znači biti pasivan. Istina je da se spasenje zasniva na jednom dovršenom delu. Ali, kada zaista prihvatimo tu činjenicu, isti onaj Isusov život - kojim je živio ovde na Zemlji - ulazi i u nas, i mi postajemo sve sličniji Hristu.

Dakle, kad sretnemo ljude koji su postali hrišćani, a ipak nisu došli do pobede u svojim životima i nemaju iskustvo tog tekućeg procesa, šta odmah znamo? Znamo, da oni nisu shvatili ni ono što je već ostvareno. Jer upravo je nerazumevanje i neprihvatanje dela, koje je Isus ostvario na krstu, ono što onemogućava ljude da budu povezani sa životodavnim Čokotom.

Nerazumevanje dela koje je Isus ostvario na krstu, sprečava nas da u potpunosti razumemo spasenje. Zato je možda najbolja navika koju bi svako od nas mogao da razvije, da svakodnevno provedemo sat vremena u razmišljanju o krstu, posmatrajući šta je Isus ostvario na njemu u ljudskom telu. Pavle se najpre koncentriše na to već ostvareno delo spasenja - ono što je Isus postigao za nas na krstu. A zatim nam otvara vrata da razumemo i drugi deo spasenja - proces koji je u toku.

Ostvarena činjenica i proces koji je u toku. Spasenje obuhvata i jedno i drugo. Zašto? Zato što se oboje nalazi u jednom Čoveku - Isusu Hristu. A kada primimo Isusa, mi ne primamo samo ono što je On već učinio *za nas*, nego i ono što On nastavlja da čini *u nama* svojim pobedonosnim životom kroz Svetoga Duha.

Sagledajmo to iz drugog ugla: ne možemo da uživamo u daru Isusa kao našeg Spasitelja od greha - ako Ga takođe ne prihvatimo i kao svog Gospoda(ra). On je i jedno i drugo. Dakle, kada pozovemo Isusa u svoja srca i živote, mi ne primamo samo Njegovo *oproštenje* greha, već takođe i *silu* Njegovog vaskrslog života, da poslušamo Njegovu volju za nas.

Evandjelje je sasvim opravdano nazvano radosna vest!

Pregled poglavlja

1. Koje su dve faze spasenja?
2. Šta se desi kada ljudi razumeju i prihvate, ono što je Bog učinio u Isusu da bi ih spasio?

3. Šta može omesti hrišćane, da u potpunosti iskuse ovaj tekući proces rasta i pobede?
4. Koja svakodnevna navika ima presudni značaj za pobedonosni hrišćanski život?
5. Šta Pavle podrazumeva pod „Božijom silom“ u 1. Kor. 1:18? A šta je sa 1. Kor. 1:23,24?

7. ISTINA KOJA POTRESA SVET

Kao što je opisano u prethodnom poglavlju, spasenje se sastoji iz dva dela - onoga što je Isus na krstu već postigao za nas, i onoga što On svakodnevno čini u nama. Neophodno je da jasno shvatimo šta Biblija uči o spasenju. Možda nijedan drugi biblijski pisac to nije tako jednostavno objasnio kao apostol Pavle u poslanici Rimljanima. Stotinama godina posle njega, ovo jasno izlaganje o prekrasnoj i besplatnoj Božijoj milosti se pokazalo kao ključ za susret vekova zablude sa istinom.

U ovom poglavlju želim da se ponovo vratim na vreme koje smo dotakli u ranijim poglavljima, vreme u kome je biblijska istina o spasenju bila podučavana i propovedana sa do tada neviđenom silom. To značajno vreme nazvano je Reformacija. Više od hiljadu godina pre Reformacije, Katolicizam je dominirao u religijskom svetu. Iako je u crkvi bilo mnogo dragocenih tragalaca za istinom, njen sistem lažnih učenja je gurnuo svet u duhovnu tamu. Zašto? Zato što je bio zasnovan na postavci, da grešnici na neki način mogu da zarade ili kupe milost. Uspostavljen je čitav sistem u kome su grešnici podučavani da preko sveštenika učestvuju u svetim tajnama, kako bi primili Božiju milost. Misa (euharistija) je naravno, bila najvažnija sveta tajna. Drugo sredstvo za dobijanje milosti bilo je pomoću oprostajnica - plaćanja doprinosa kako bi se za neku osobu skratilo vreme boravka u čistilištu za hiljade godina. Pokora (ili ispovest) je bila još jedno od sredstava za pribavljanje milosti.

Želeo bih da napomenem, da mi svoje grehe ne ispovedamo da bismo primili milost od Boga. Bolje rečeno, mi se ispovedamo jer smo već besplatno primili Njegovu milost! Želeo bih da napomenem i to, da kada ponovo padnemo u greh, mi se ne ispovedamo niti kajemo da bismo povratili Božiju naklonost, jer je ona već besplatno naša! Kod mnogih hrišćana ovo nije popularno učenje, jer često misle da će imati Božiju naklonost ako urade pravu stvar. Verovatno je i većina ljudi, sa kojima sam ja povezan, u tom taboru.

Tako je Bog u svojoj beskrajnoj mudrosti podigao Lutera, neverovatnog čoveka - grubog, prostog katoličkog kaluđera - ali čoveka upornog i velikog duha. Prema tradiciji, Luter se na kolenima penjao uz „Scala Sancta“ ili Svete stepenice, kada je začuo Božiji glas kako mu govori - citirajući tekst iz Rim. 1:17 - „Pravednik će od vere živ biti.“

A zašto se Luter na kolenima penjao uz te stepenice? Da odradi pokoru, kako bi zaradio privilegiju da ga Bog ponovo gleda sa naklonošću. Prema tradiciji, on se na pola puta zaustavio i rekao: „Šta ja to radim? Ako će pravednik od vere živ biti, zašto puzim ovde pokušavajući da uverim Boga da sam dostojan Njegove milosti?!“ I tako se on vratio kući i na margini Biblije, pored Rim. 1:17, napisao latinsku reč sola - što znači „samo“. Pravednik će živeti samo verom, nezavisno od dela zakona!

Nakon skoro 1000 godina duhovne tame unutar crkve, Luter je ugledao svetlost! Naravno, nije shvatao da će napasti čitav zvanični verski sistem. Nije nikada planirao da to učini. Samo je bio uzbuđen, kao svako ko shvati da je Božija milost besplatna - da ne morate provesti ceo život ubeđujući Boga u nešto o sebi, za šta i sami znate da nije istina! Sve se svodi na to. I Luter je bio oslobođen.

„Ostajem pri tome“

Osim rođenja, života, smrti, vaskrsenja i trijumfalnog vaznesenja Isusa Hrista, mislim da nije bilo značajnijeg trenutka u istoriji do onoga, kada je Luter smelo stajao za svoju veru. Na saboru u

Vormsu Luter je stao pred najuzvišeniji zamislivi skup - kraljeva, vladara, biskupa, careva - i jasno objavio svoja ubeđenja. „Možete me optužiti za šta god želite,“ - rekao je: „ali ja se držim Božije Reči. Ostajem pri tome i ne mogu drugačije. Ako Božija Reč kaže da je Njegova milost besplatna, onda je besplatna. A to znači da je čitav vaš verski sistem u suprotnosti sa Božijom Rečju.“

Naravno, Bog je bio sa Luterom i izborni saski knez ga je sakrio u svoj zamak na oko godinu dana, gde je Luter preveo Novi Zavet na nemački jezik, i uredio da se preda u ruke narodu. Možda je najveći Luterov doprinos bio taj što je Bibliju učinio dostupnom, ne samo crkvenim vođama, već svima. Tako je nastao protestantizam. A iz Reformacije, koja je iznedrila protestantizam, potekla su dva glavna učenja. Jedno je bio Kalvinizam, a drugo Arminijanizam.

Kalvinizam je učio da Bog zapravo nikog nije otkupio na krstu - nego je samo omogućio spasenje. Pa čak je i ta mogućnost bila rezervisana samo za šaćicu ljudi - izabrane. Drugim rečima, svi ostali su u startu bili osuđeni. Calvinistima predstavljaju veliki problem takozvani „univerzalistički“ tekstovi (pogledaj primere navedene u drugom poglavlju), jer uče da je spasenje za sve ljude - da ko god želi, može da dođe - da je spasenje za sve koji veruju.

Na suprotnoj strani u ovoj raspravi, arminijanska teorija je bila u prednosti. Jer Arminijanizam je govorio: „Ne, Bog nije samo omogućio spasenje na krstu, On je na krstu zaista i otkupio sve grešnike.“ Mnogi hrišćani se čvrsto drže ovoga. Ali, Arminijanizam je učio da spasenje zavisi od čovekove sposobnosti da prizna i da se pokaje. Tako da još jednom susrećemo učenje, ali ovoga puta u protestantskom umesto u katoličkom ruhu, da milost mogu da steknem, ako sam u stanju da priznam i pokajem se.

Kako da znate da li imate ili nemate posla sa tom teorijom? Mogli biste me na primer slušati, kako čitav sat neprekidno pričam o smrti Isusa Hrista, a i dalje se pitati: „Ali koji je moj deo u svemu ovome?“ I ako je to ono što mislite u sebi, još uvek ste na pogrešnom putu, jer dok se mi ne izmaknemo dovoljno, ne možemo videti koliko je Bog bio milostiv u Isusu Hristu; ne možemo videti ono što nam je već besplatno dao kroz Hristovu smrt. Pa čak i kad to shvatimo i prihvatimo, to nam i dalje neće predstavljati istinski blagoslov, sve dok takođe ne vidimo i ono šta nam Bog besplatno nudi kroz Isusov život!

Molim vas, nemojte se ograničavati na svoju ulogu u svemu ovome. Naravno, naša je uloga da se verom uhvatimo za ono što nam je On već dao, kao i za ono što nam On nudi. Ali imam novost za vas. Čak i to je Božiji dar! To je Božija blagodat. I kada razumemo šta je ustvari blagodat, nećemo nikada, nikada tražiti priznanje ni za šta, pa ni za duhovni rast koji se odvija u nama. Prepoznaćemo da je Bog dao svoju blagodat bez obzira na nas, nezavisno od nas, dok smo mi zapravo još bili grešnici.

Zato vam ozbiljno kažem, ako upražnjavate teologiju koja vam daje i najmanje priznanje za dobro koje se dešava u vama, možete biti sigurni da ste skliznuli u neki oblik spasavanja delima, iako on može nositi ime koje fino zvuči kao Adventista, Metodista, Prezviterijanac, Luteran, Pravoslavac, Baptista, Evanđelista, Fundamentalista ili Rimokatolik. Ni jedno učenje ili propovedanje, da milost zavisi od čovekove sposobnosti da odgovori na nju, nije biblijska istina o spasenju.

Kako je samo značajan bio istorijski trenutak kada je Luter jasno sagledao ovu biblijsku istinu. Pošto je bio deo tog sistema koji je vladao svetom oko 1000 godina, prosto je neverovatno da je Luter uopšte i shvatio, da je do tada bio posvećen učenju o milosti koje nije biblijsko! Naravno da Bogu pripada sva slava i za taj suštinski važan momenat. Kada je Luter otkrio i podelio sa drugima ovu istinu o besplatnom spasenju milošću, to je potreslo čitav religiozni svet. I danas, dok vi i ja to ponovo otkrivamo, i naš svet doživljava potres.

Mnoge crkve iz devetnaestog veka, koje su izrasle iz pokušaja da se rasvetli pitanje spasenja, zakoračile su u radosno razumevanje besplatne milosti (spasenje kroz veru, koja deluje), iako neki njihovi članovi nisu iskusili pobedu nad grešnim navikama u svakodnevnom životu. Sa druge strane, izvestan broj crkava nije uspeo da shvati šta podrazumeva besplatna milost i njihovi članovi su ostali zbunjeni mešavinom legalizma (spasavanja delima) i „jeftine milosti“ (spasenja bez dela).

Odnos uračunate i date pravednosti

Koja je druga reč za pravednost? Svetost. Uračunata pravednost je kada Bog milostivo izjavljuje: „Pripisujem ti Hristovu savršenu pravednost. Odnosiću se prema tebi kao prema svetoj osobi“. Dok je data pravednost, kada zaista doživljavate prisustvo Duha u sebi i kada vam je dat Hristov um. Bez obzira da li je pravednost uračunata ili data, ona je uvek 100% pravednost Isusa Hrista. Čovek nikada nije bio u stanju da ostvari čak ni delić nje. Uvek je to Isusova pravednost.

Najveća bitka u istoriji hrišćanstva vodila se oko istine o opravdanju verom. Ta borba se nastavlja i danas. Šta mislite zašto se bitka vodi baš oko ovog pitanja? Zato što je ova borba ukorenjena u ljudskom srcu, koje je po prirodi sebično. A to prirodno srce želi neko priznanje - neku zaslugu. Ljudski je težiti da sebi pripišemo neku zaslugu. Mi mislimo da i mi moramo nešto učiniti.

Crkve često ulaze u ozbiljne sukobe oko pitanja kojima pridaju najveći značaj, kao što su rukopoloženje žena ili homoseksualaca; da li se crnci mogu uključiti u sveštenstvo; ili da li je duhovni autoritet dodeljen Hristovom duhovnom telu ili hijerarhijskoj strukturi crkvene organizacije. Koliko god da su ova pitanja važna, ona su minorna u poređenju sa temom koja ima veću težinu od svega što bi trebalo da zaokuplja vernike svih veroispovesti, a to je ispravno razumevanje načina na koji Bog svojom milošću spasava grešnika kroz veru u život, smrt i vaskrsenje Isusa Hrista. U biblijsko vreme Isus je izazvao Jevreje da pravilno postave prioritete u ovim stvarima, kada je rekao: „Teško vama književnici i fariseji, licemeri, što dajete desetak od metvice, od kopra i od kima, a ostaviste što je najpretežnije u zakonu: pravdu, milost i veru; ovo je trebalo činiti, a ono ne ostavljati.“

Predivno je, kada istina o opravdanju verom postane jasna. Neki se oduševе i kažu: „Slava Gospodu! Po prvi put u životu se osećam slobodno u Hristu! Nisam slobodan da odem i grešim, nego sam slobodan da se sada radujem sa sigurnošću u spasenje!“ Ali ostali u crkvi samo što ne kažu: „Izvadimo oružje! Pobijmo ih!“ Fascinira me, koliko ova tema uzburkava duhove! Čak i danas to možete zapaziti. Samo propovedajte u lokalnoj crkvi na ovu temu, i dok će neki ljudi padati ničice slaveći Boga, drugi će vas gledati i reći: „Dakle, kada si ti to napustio hrišćansku veru?!“

Hrišćanstvo nasuprot popularne psihologije

Hrišćanstvo nasuprot svim učenjima savremene i popularne psihologije govori ljudima da je u redu prihvatiti činjenicu da si bezvredan - da te je greh učinio bezvrednim, beskorisnim, nesposobnim da sam sebi pomogneš.

Kako samo treba da budemo zahvalni što nas Bog ne smatra bezvrednima! On u nama vidi vrednost. Uprkos našem palom stanju, On čezne da ima blisku zajednicu ljubavi sa nama. Njegova čežnja za nama je tako velika, da je žrtvovao i svog Sina, kako bi popravio naš grehom-narušen odnos! Ali, u redu je ako priznajem činjenicu da sam crv! U Psalmu koji mnogi učenjaci smatraju mesijanskim, David je zapisao reči koje se mogu pripisati samom Hristu: „A ja sam crv, a ne čovjek; potsmeh ljudima i rug narodu.“ (Psa. 22:6) A Isaija je, kada je dobio viziju o našem svetom Bogu,

uzviknuo: „ ... Jao meni! Pogiboh, jer sam čovjek nečistih usana, i živim usred naroda nečistih usana, jer cara Gospoda nad vojskama videh svojim očima.“ (Isa. 6:5)

Kad jednom vidite Božiju slavu, više i ne pomišljate da za sebe tražite priznanje, potvrdu, zaslugu, jer ste uvideli neverovatnu razliku, jer znate da je sve što ste ikada iz ljubavi učinili za drugoga, oduvek ustvari bio Hristos u vama. „S Hristom se razapeh“ - kaže Pavle: „ja više ne živim nego živi u meni Hristos. A što sad živim u telu, živim verom Sina Božijega kojemu omileh, i predade sebe za mene.“ (Gal. 2:20) Ovde čujemo najsmelijeg čoveka u Novom Zavetu kako kaže: „Ne ja, već Hrist!“ On ne želi da sebi pripiše ni mrvicu zasluga.

Naravno, prihvatanje Arminijanizma je mnoge lišilo sigurnosti. Oni postaju ljuti na Boga, i dalje su robovi greha, nedostaje im radosti i mira, i završavaju sa „jo-jo“ efektom. Oni su čas u blagodati, čas izvan nje. A kada padnu ili pogreše, ili se upuste u greh, šta počinju da veruju? „Izvan blagodati sam. Ja sam izgubljen.“ Ovo se danas veoma često dešava. Pa kada se to desi, završite govoreći: „Baš me briga! Nikada neću biti dovoljno dobar, pa zašto bih se i dalje trudio?“ A sve zbog nerazumevanja da Božija milost nikada nije zavisila od toga koliko ste dobri! Jer po svojoj prirodi vi i niste dobri! Nikada niste mogli da zaradite milost, da je kupite ili da učinite išta čime biste je zaslužili! Ona je apsolutno besplatna!

Razlog što ne moramo da ubeđujemo Boga da nas još više voli, je taj što je On već dao sve što je mogao dati! Njegova ljubav prema nama NE zavisi od naših dela. Ponekad nam je teško da ovo razumemo i prihvatimo, jer su i naša ljubav prema drugima i ljubav drugih ljudi prema nama često zasnovane na zasluživanju.

Opravdanje verom je veliko pitanje sa kojim se vernici stalno moraju rvati. Pokreti - u kojima je razjašnjeno pitanje opravdanja verom - su često napadani pošto sotona pokušava da spreči širenje dobre vesti, a koja ima silu da menja život. Protivnici ove radosne vesti se mogu pojaviti i unutar crkve, pošto oni koji su odlučni da učvrste zabludu o spasavanju delima, traže način da potkopaju pravo znanje o Božijoj spasonosnoj milosti.

Svaka crkva, koja nastoji da razjasni pitanja o spasenju milošću kroz veru, biće obeležena intenzivnim raspravama, prevratima, pa i podelama. I kao rezultat toga, mnogi vernici postaju toliko posvetovljenji, da se više i ne mogu razlikovati od sveta. Drugi odlaze u suprotnu krajnost, baš zato što se boje da ne urade pogrešnu stvar.

I na kraju, crkva će opstati ili pasti u zavisnosti od toga kakvu odluku donese po ovom pitanju. Zato danas postoji ogromna potreba za propovednicima pravednosti, koji će članovima svojih zajednica - zarobljenima u svoje životne navike - nositi poruku o Božijoj oslobađajućoj sili i spasonosnoj milosti.

Elen Vajt, moj omiljeni hrišćanski pisac, je tako dobro to sročila u svojoj knjizi „Vaspitanje“, str. 57: „Najveća potreba sveta je potreba za ljudima - ljudima koji se ne daju ni kupiti ni prodati, ljudima koji su u dubini svoje duše pošteni i časni, ljudima koji se ne boje nazvati greh njegovim pravim imenom, ljudima čija je savest verna dužnosti kao magnetna igla polu, ljudima koji će stajati na strani pravednosti makar se i nebo srušilo.“

Pregled poglavlja

1. Šta je gurnulo svet u duhovnu tamu mračnog srednjeg veka?
2. Šta je Bog otkrio Luteru, dok je pokušavao da zaradi Božiju milost penjući se na kolenima uz stepenice u Rimu?
3. Koji je stav Luter zauzeo pred verskim i političkim vođama svoga vremena?

4. Po čemu možeš da znaš, da li si naseo na pogrešno shvatanje, po kome Božju blagodat možeš zaslužiti ili kupiti?
5. Zašto nikada ne treba da tražiš priznanje za svoj duhovni rast?
6. Koja je druga reč za pravednost?
7. Koja je razlika između uračunate i date pravednosti? Čija je to pravednost?
8. Za razjašnjenje kog pitanja se sve do danas vode borbe u hrišćanstvu?
9. Zašto se vodi takva borba oko opravdanja verom? Gde se nalazi koren te borbe?
10. Šta je u redu da izjaviš o sebi kao hrišćanin? Navedi starozavetnog i novozavetnog biblijskog pisca koji bi se složili sa tobom.
11. Šta bi moglo biti uzrok najžešćih sotoninih napada na crkvu ili grupu vernika, čak i od strane ljudi iz same te crkve?

Pitanje za razmišljanje

Traži od Boga da ispita tvoje srce, kako bi ti pokazao da li tražiš ikakvo priznanje za svoje spasenje i napredovanje u pravdi.

8. „**BUDUĆI DA JESMO... BIĆEMO**“

Bacimo još jedan pogled na Rim. 5:1: „Opravdavši se dakle verom“ (zapazite vreme; to je već ostvarena činjenica) ... „opravdavši se verom, imamo mir sa Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“

Mir sa Bogom nije zasnovan na našim trenutnim okolnostima, niti na našem duhovnom napretku, a svakako ne ni na činjenici da sada više ne radimo neke stvari koje smo ranije radili. Ponavljam, mir sa Bogom ne zavisi od okolnosti u kojima se nalazimo. Okolnosti mogu da se promene! Možda je neko ko ovo čita pred bankrotom, neko drugi pred razvodom, a neko ima dete sa ozbiljnim emocionalnim problemom... Mislim, svi se suočavamo sa raznim stvarima u životu, zar ne?

Možda vam se ceo svet okrenuo naopako, ali radosna vest je, da vaš mir sa Bogom ne zavisi od okolnosti. Vaš mir sa Bogom se zasniva na već utvrđenoj činjenici, a ta činjenica je ostvarena samom smrću Isusa Hrista. Zato ljudi čije se okolnosti dramatično promene, ne moraju da izgube svoj mir, pošto znaju da ono što imaju nije nešto što su zaslužili, zaradili, ili čemu su bilo kako doprineli. To je nešto što im Bog daje besplatno kroz Svoju blagodat.

Prelepa poruka koju je Bog dao iskrenim tragaocima za istinom u devetnaestom veku bila je, da je spasenje istovremeno i ostvarena činjenica i proces koji je u toku. Ono je i jedno i drugo! A ove dve stvari su objedinjene u smrti i vaskrsenju Isusa Hrista.

Kako se Bog postarao, da iskrenim tragaocima ovo ne promakne? Koju biblijsku istinu je Bog dao ovim pionirima, kao garanciju da im neće promaći ova posebna istina?

Dok su istraživači Njegove Reči iz devetnaestog veka uporno kopali, Bog im je potvrdio celu poruku o spasenju, tako što ih je naveo da ponovo otkriju veliku istinu o Svetinji. Ova istina o Svetinji je jedina nauka u celoj Bibliji, koja u potpunosti otkriva plan spasenja. Služba u svetinji se zasnivala na onome što se događalo u dvorištu - na potvrđenoj činjenici da je žrtvovano savršeno jagnje. Ali, onda je krv tog jagnjeta unošena u Svetinju. Ova žrtva i služba ove krvi su se dešavale svakodnevno - proces koji traje. Ta služba se završavala na Dan pomirenja.

Zapazite dva stiha, koji ovo ističu jasnije od ostalih – Rim. 5:9,10: „Mного ćemo, dakle, većma biti kroza Nj spaseni od gneva, kad smo se sad opravdali krvlju Njegovom. Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegovog dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasti u životu Njegovom kad smo se pomirili.“

Prvi trag koji ovde pronalazimo je, da je opravdanje povezano sa Isusovom krvlju. Ali zapazite takođe i ostatak devetog stiha - „bićemo... spaseni“. „Kad smo se sada opravdali... bićemo spaseni.“ Vidite li ovo? Ne dozvolite da vam promakne. Budući da jesmo, bićemo. Ovde moramo da razumemo jezik apostola Pavla. Glagolska vremena koja on koristi su jako bitna. „Budući da smo opravdani Njegovom krvlju, bićemo kroz Njega spaseni od gneva.“ Nadam se da vidite ovo - „pošto jesmo... bićemo“.

Idemo sada na sledeći stih: „Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegovog dok smo još bili neprijatelji...“ Zapazite ovu paralelu: opravdali Njegovom krvlju i pomirili Njegovom smrću. A sada zapazite ostatak desetog stiha: „... mnogo ćemo se većma...“. I iznenada počinjemo da shvatamo, da se ovo „pošto smo“ odnosi na Isusovu smrt. „Pošto smo“ se uvek odnosi na Isusovu smrt. Dok se „bićemo“ uvek odnosi na Njegov život - Njegov vaskrsli život. Molim vas, nemojte ovo

prevideti - to je verovatno i najveća tema u spisima apostola Pavla. „Pošto smo... bićemo.“ „Pošto smo ovo... bićemo ovo.“

I zašto toliko ljudi ima problem da razume pitanje opravdanja verom? Šta njih brine - bar većinu ljudi koje ja srećem? Da li ono „pošto smo“ ili ono „bićemo“?

Usredsređeni na spoljašnjost

Ono „bićemo“. To njih brine. „Oh, znate, u mom životu ima stvari koje nisu kako treba. Ne snalazim se baš najbolje s njima. I dalje pravim greške. I dalje činim ovo ili ono.“ Oni su uvek usredsređeni na spoljašnjost - na svoje okolnosti i na svoja dela. Ali ako ja razumem dobro apostola Pavla, on kaže da - ono „pošto smo“ prethodi onome „bićemo“. Bog zapravo hoće da kaže: „Kad biste se samo vi dovoljno izmakli da možete videti koliko sam vam Ja već poklonio smrću Isusa Hrista - i kad biste videći to prihvatili i rekli: „Hvala Ti Bože!“ - to bi vam otvorilo vrata za sve što možete biti i bićete.“

A šta nas sprečava da ovo sa zahvalnošću shvatimo? Razlog leži u tome što još uvek nasedamo na onu ideju - „ako ne postupim ispravno, Bog mi neće biti naklonjen“. Mi i dalje vidimo sebe kao sredstvo, kojim primamo Božiju blagodat. Ali u tome nema slobode, jer otvoreno govoreći, ljudska priroda nema sklonost da neprestano čini ispravne stvari. Bićete uskraćeni upravo za ono za čim čeznete, jer jedino prisustvo Živoga Hrista u vama omogućava ispravno postupanje!

Još jednom ću ponoviti: Isus ne živi u onima, koji nisu zahvalni za ono što je On već učinio dajući za njih svoj život. On to ne čini. Jer bi u suprotnom živeo u ljudima, koji nemaju pravog poverenja u Njega, niti Mu veruju, niti se raduju što imaju samopožrtvovanog, darežljivog i punog ljubavi Boga - Boga koji ih je već opravdao!

Spasitelj i Gospod

Vidite, kad nas je opravdao svojom krvlju, koju je to ulogu Isus uzeo na sebe? On je naš Iskupitelj. Ali, dok Duhom boravi u nama, dajući nam svoj vaskrsli život, Isusova uloga je da bude Gospodar naših života i da nas spase od naših greha. Bog nikada ne spašava svoj narod u njegovim gresima. Spasenje je uvek izbavljenje od naših greha.

Bog nam neprestano pokazuje svoju ljubav i privlači nas k sebi. Ali kada u jednom trenutku ugledamo krst, počinjemo da verujemo u Isusa kao u svog Spasitelja. Tada Ga pozovemo da uđe u naš život i da boravi u nama. Ovo nazivamo „novorođenjem“.

Da vas pitam sad - ko su ti srećni dobitnici besplatne Božije blagodati? U kakvom stanju su ljudi - i u kakvom moraju biti - da bi primili ovu blagodat? Pročešljajte Rim. 5 i videćete. Hajde da nabrojimo neke od opisa koje smo našli: „Jer Hristos još kad slabi (bespomoćni) bejasmu umre u vreme svoje za bezbožnike.“ (6. stih) „Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmu grešnici umre za nas.“ (8. stih) *Bespomoćni... bezbožni... grešnici... I kakvo je to dobro dato bespomoćnima, bezbožnima, grešnicima? Data im je Hristova smrt - Njegova krv - i to besplatno!*

Drugi opisi: „Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegovog dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasti u životu Njegovom kada smo se pomirili.“ (10. stih) „Zato, kao što kroz jednog čoveka dođe na svet greh, i kroz greh smrt, i tako smrt uđe u sve ljude, jer svi sagraše. Zato, dakle, kao što za greh jednog dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednog dođe na sve ljude opravdanje života.“ (12. i 18. stih) *Neprijatelji... svi ljudi... osuđeni na smrt... A kakva su to dobra data ovim neprijateljima, svim ljudima, onima koji su osuđeni na smrt? Pomirenje i opravdanje koje donosi život.*

Sada obratite posebnu pažnju: lista koju smo sastavili - koja uključuje bespomoćne, bezbožne, grešnike, sve ljude, osuđene - sačinjena je od onih koji su osuđeni na večnu smrt. Ovo je veoma ozbiljno. Vidite li sada zašto grešni ljudi nikada ne mogu ni da pomisle da zarade, zasluže, ili da pokažu Bogu kako su dostojni? Bog to zna! Zato je i dao svoga Sina, čiji je savršeni život ponuđen kao žrtva, i to je ono što je omogućilo Bogu da proglasi pravednima sve ove ljude - bespomoćne, bezbožne, grešnike, neprijatelje, sve ljude, osuđene. Prema Božijoj zamisli svi grešnici su proglašeni savršeno pravednima pred Njim. Neverovatno! Bog je u svojoj bezgraničnoj milosti prihvatio jednog Čoveka u zamenu za ceo ovaj svet. I onog trenutka kada dozvolite sebi da kažete: „Auu - pa to je neverovatno!“, u kom ste vi stanju, po Pavlovim rečima? Vi ste pod blagodaću!

I možete provesti svaki dan ostataka svog života jednostavno gledajući na krst i govoreći - „Zadivljen sam! Bog mi je dao najneverovatniju potvrdu svoje ljubavi! On me je proglasio pravednim!“ To je grčko značenje reči opravdati - „proglasiti pravednim“. Dakle, možete reći: „On me je pomirio sa sobom. A ja nisam ništa uradio da to zaslužim - nisam ni mogao.“

Nemam ništa čime bih se dokazao pred Bogom. Nema tu ničeg dobrog, ničeg što zaslužuje pohvalu. Šta je Pavle rekao o sebi? „Istinita je reč i svakog primanja dostojna da Hristos Isus dođe na svet da spase grešnike, od kojih sam prvi ja.“ (1. Tim. 1:15) Pavle je rekao - „Ja sam najgori grešnik“. Ipak, to ga nije sprečilo da hrabro radi za Boga. Upravo ga je ovakvo shvatanje i pokretalo da nastavi da radi za Boga uprkos velikom otporu.

Vi biste zaista mogli provesti ostatak svog života pod blagodaću - shvatate li to? Jer po apostolu Pavlu, ako niste pod blagodaću, onda ste pod zakonom. A ako ste pod zakonom, imam vest za vas. Bolje bi vam bilo da se spremite za svoju odbranu pred Bogom. I bolje bi vam bilo da Mu pokažete da ste vi u stvari u stanju da nekako dovedete svoj život u savršeni sklad sa Njegovim savršenim merilima. Pa ako uspete u tome, blago vama! Eto to znači biti pod zakonom. Znači verovati, da svojim sopstvenim pokušajima, čak i velikodušno pripisujući Bogu zasluge što vam pomaže, možete da dovedete svoj život u sklad sa besprekornim Božijim standardom. Želim vam sreću!

Tako da je ubedljivo najveći izazov za svakoga od nas, da svakoga dana svoga života ostanemo pod blagodaću. A činilac koji to omogućava je jedna neverovatno mala reč - vera. Nije slučajno što Jovan u svojoj poslanici kaže: „Koji prizna da je Isus Sin Božji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.“ (1. Jov. 4:15) Razmislite o tome. Neko ko priznaje da je Isus Sin Božiji ulazi u veru svakoga dana svog života. Ubedljivo najveći izazov sa kojim se svi suočavamo svakoga dana svoga života jeste, da ostanemo pod blagodaću ulaskom u veru. A to je moćna stvar.

Antihrist je reč koja znači nemati veru u Isusa tj. smatrati da postoje alternativni načini da ispunite Božije zahteve. Sve što je Bog učinio za nas, bilo je bez našeg doprinosa. A ono što je učinio, pokriva sve kategorije grešnika.

Jednog dana jedan mladi homoseksualac je ušao u moju kancelariju i rekao - „Imam jedno teško pitanje za vas, verovatno mi ni ne možete odgovoriti.“ Rekoh mu. „Samo izvoli.“ „Ima li u vašoj crkvi milosti za homoseksualce?“ - pitao je. „Pa,“ - odvratih mu. „želiš li teoretski ili praktičan odgovor? Teoretski ima, ali što se prakse tiče, nisam siguran da mogu da ti garantujem da ćeš je pronaći u ovoj zajednici.“ Ali rekao sam mu i ovo: „Ti možeš imati blagodat još danas, ako zadovoljavaš određene uslove.“ „Koji su to uslovi?“ - pitao je. „Morao bi da me ubediš,“ - rekoh: „da si bespomoćan i bezbožan...“ „O,“ - ubaci se on: „pa to neće biti tako teško.“ „... i da si veliki grešnik.“ „To sam ja.“ - rekao je. „...da si Božiji neprijatelj, da se osećaš strašno krivim i osuđenim.“ „Sve sam to ja.“ - reče on. „Dobro, onda imam vest za tebe. Božija blagodat je tvoja.“

Ona jedino nije delotvorna za onoga ko misli da nema ništa zajedničko sa ovim stvarima - da se na njega ove reči ne odnose - kao fariseji, koji su ponosno stajali na uglovima ulica i javno prilagali svoje darove, da bi ljudi mogli da vide kako su oni pravedni. Bogu je najteže da dopre do takvih.

Božija blagodat je za sve

Uzgred, ovo bi trebalo da bude divno ohrabrenje i podsticaj za sve nas, zar ne? Jer nema kategorije, nema greha, nema dubine u koju ste pali, a koja bi vas lišila Božije blagodati. Pošto vas je Bog u Isusu izmirio sa sobom! „Jer Bog beše u Hristu, i svet pomiri sa sobom ne primivši im grehe njihove, i metnuvši u nas reč pomirenja.“ (2. Kor. 5:19) Bog nije od vas tražio da učinite nemoguće, kako bi vam bio naklonjeniji. Pošto je znao da nikada ne biste u tome uspeli, On je dao svoga Sina!

Razmislite o tome, šta nam Bog nudi! Ne samo da nam daje privilegiju da budemo opravdani, a to je već ostvarena činjenica, već i mnogo više od toga - nudi nam privilegiju da primimo Njegov život ovde i sada! I to je spasenje. Spasenje se dešava kada osoba primi tu ostvarenu činjenicu, i kada se otvori da Isusov život uđe u nju. Tako se ulazi u spasenje.

Ljudi me često pitaju - „Da li si ti spasen?“ Ja im odgovaram - „Da, ja sam i spasen, ali sam i u procesu spasenja. Pod Božijom blagodaću sam, i slava Mu za to. Eto gde sam.“ Pošto je spasenje već utvrđena činjenica, kada je prihvatimo verom, otvaraju se vrata da sam Isus živi svoj život u nama.

Učinjeni pravednima i proglašeni pravednima

Nadam se da sada već jasno razlikujete pojmove „biti učinjen pravednim“ i „biti proglašen pravednim“. Značenje opravdanja je biti proglašen pravednim. Ponoviću: jedini ljudi koje znam, a koji su učinjeni pravednima - koji uzrastaju u zrelosti i svetosti u Isusu - jesu oni koji svakodnevno cene to što ih je Bog proglasio pravednima kroz Isusovu poslušnost.

Prema tome, baš kao što je ishod jednog prestupa bila osuda za sve ljude, tako je i ishod jednog pravednog dela opravdanje, koje donosi život svim ljudima. „Zato, dakle, kao što za greh jednoga dođe osuđenje na sve ljude, tako i pravdom jednoga dođe na sve ljude opravdanje života. Jer kao što neposlušnošću jednog čoveka postaje mnogi grešni, tako će i poslušanjem jednoga biti mnogi pravedni.“ (Rim. 5:18,19)

Ako je grešnicima obećano da će biti učinjeni pravednima, onda oni mogu i da veruju da će biti učinjeni pravednima. Oni imaju ovu nadu na osnovu činjenice, da im poslušnost jednog čoveka ne omogućava samo da budu proglašeni pravednima, već i da budu učinjeni pravednima. Upravo im poslušnost jednog čoveka garantuje, da će i oni biti učinjeni pravednima. Šta sve samo svakoga dana svog života mogu da izbegnu vernici, koji sumnjaju u sebe i imaju osećaj krivice, ako poveruju da im je kroz poslušnost jednog čoveka zagarantovana privilegija, da budu učinjeni pravednima! Ne bi morali da se osećaju izgubljenima ili izvan blagodati, svaki put kada načine grešku.

Čak možete doći i do te tačke, do koje sam i ja došao, da možete da kažete: „Zapravo mi je slobodno i da napravim grešku! Jer Bog zna, da ne mogu tako brzo da se menjam! Imam tvrdu glavu! Nisam usavršen preko noći.“ Zbog te blagodati mi ne moramo da provodimo svoj život mereći koliko nam dobro ide, usmereni na svoje ponašanje, brinući se za svoj napredak i neprestano se pitajući: „Da li sam dovoljno dobar?“

Da li ste ikada čuli da neko kaže - a možda ste to bili i vi: „Nikada neću biti dovoljno dobar“? Znae, jedna hrišćanka je napisala knjigu pod nazivom „Nikada dovoljno dobar“. Previše njih, čak i dobrih hrišćana, se zaista tako osećaju. Ali kada shvatite, da Božije potpuno spasenje ne uključuje samo „biti proglašen pravednim“, već i „biti učinjen pravednim“ takođe, nikada nećete morati ni da

se zapitate. „Da li sam dovoljno dobar?“ A zašto? Zato što vi ne zavisite od svoje poslušnosti i dobrote, nego baš kako je Pavle rekao - od „poslušnosti jednog čoveka“.

Do kakvog radikalnog zaključka bismo mogli doći u ovom trenutku, što se tiče poslušnosti Isusa Hrista? Ako Bog prihvata samo „poslušnost jednog čoveka“ kao sredstvo kojim smo učinjeni pravednima, pitam se da li i vama u ovom trenutku pada na um ista radikalna misao kao meni? A ona je: „Nikad ja neću biti vlasnik poslušnosti, ona će uvek biti Isusovo vlasništvo.“ Ništa od poslušnosti ne pripada meni, niti dolazi od mene. Sve je od Isusa.

Ovo je izuzetno duboko otkrivenje - da je to Njegova poslušnost. Za nekoga ova misao može biti radikalna, ali to i jeste moja namera. Jasna biblijska istina je, da je Isus živio život savršene poslušnosti. I da je Hristove - život i smrt, Bog prihvatio kao osnovu, da ja budem proglašen i učinjen pravednim!

Tako sam naveden na neverovatan zaključak, da je život koji ću živeti u budućnosti već proživljen u prošlosti, a to je poslušnost tog jednog Čoveka, koji je od Boga prihvaćen kao moja pravednost? Čak i privilegija da budem učinjen pravednim, zavisi od života koji je On živio, a ne od života koji ću ja živeti! Ja jednostavno učim, da verom obučem Njegov život. Ne trudim se samo da činim što bolja dela (sa dodatkom Isusove pomoći), nego oblačim život savršene poslušnosti, koji je On već živio!

To je radikalno! Nadam se da ste sada počeli da shvatate, da oblačenje Hristovog života zavisi od ostvarene činjenice krsta. Istina, ako ta ostvarena činjenica nije našla mesto u vašem životu, i vi ne dolazite svakodnevno pred krst i ne posmatrate šta je Bog učinio kroz Hristovu smrt, i ne slavite Ga zbog toga, verovatno ćete primetiti da vam nedostaje Svetog Duha.

Duh je u službi dovođenja Hristovog života u vernike! Dakle, naš izazov je da ostanemo u veri, da ostanemo pod blagodaću i da se zahvaljujemo Bogu za tu blagodat svakoga dana svog života! „Aliluja! Bože, Ti si me proglasio pravednim! Hvala Ti na poslušnosti tog jednog Čoveka, koga si Ti u potpunosti prihvatio, kao da sam to ja!“

Ovo otvara vrata za tekući proces u našim životima - da Isusov život uđe u nas, kako bismo mogli da uzrastemo do sličnosti sa Njim. Od početka do kraja to je Bog u nama, kao što Pavle kaže: „Jer je Bog što čini u vama, da hoćete i učinite što Mu je ugodno.“ (Fil. 2:13)

Da. Duboko. Izvanredno. Neverovatno. Čak, radikalno. Osnova naše nade.

Pregled poglavlja

1. Na čemu je zasnovan mir sa Bogom? A na čemu nije zasnovan?
2. Opišite prelepu istinu do čijeg je ponovnog otkrića Bog doveo tragaoca za istinom devetnaestog veka, kako im ne bi promaklo da je spasenje i ostvarena činjenica i tekući proces.
3. Razmotrite kako je Pavle izneo istinu u Rimljanima 5:9,10.
4. U kome živi Isus?
5. Koga je Bog opravdao (proglasio pravednim) i sa kim se pomirio - kroz Isusovu smrt - kao čin svoje besplatne blagodati?
6. Kako svakodnevno možete ostajati pod Božijom blagodaću, tako da ona bude delotvorna u vašem životu?
7. Šta znači „ući u spasenje“?
8. Koju ulogu ima Isusov život poslušnosti, u tome da vi budete učinjeni pravednima?
9. Šta to znači - „obučiti Isusov život“?

9. NAJVAŽNIJA SVAKODNEVNA NAVIKA

Slobodno mogu reći da kroz sve ove godine moje službe, svi ljudi koji su sa mnom delili svoje ozbiljne životne probleme, bez izuzetaka imaju nešto zajedničko. Oni se ne zadržavaju na već utvrđenoj činjenici, da je „Bog u Hristu pomirio svet sa sobom.“ (2. Kor. 5:19) Oni ne shvataju i ne cene, to što je Bog pokazao svoju ljubav u Hristu i izlio je kroz ličnost Svetog Duha, ne shvatajući da je Isus bio jedino ljudsko biće, koje je kroz zajednicu sa svojim Ocem živelo životom savršene poslušnosti Bogu.

Bogočovek Isus je jedino ljudsko biće koje je pobedilo đavola. Mi smo od rođenja podložni đavolu, ali On je pobedio đavola. U ljudskom telu On je nadvladao sva moguća iskušenja. Velika većina ljudi koje poznajem, neprestano doživljava poraze, jer pokušavaju da postanu Isus. Oni žele da čine ono što je On činio. „Želim da budem jak i da se suprotstavljam đavolu na svakom koraku. Moram da nadvladam ovaj greh i biću potpuno slobodan od greha.“

Sve ove izjave ukazuju na isto. Šta nam one govore? Otkrivaju da sam naseo na opravdanje delima - na pretpostavku da se blagodat može kupiti, zaraditi ili zaslužiti. Ako imam prava dela i prave osobine, imaću i blagodat! Kada u ovo verujete - a i sam sam godinama bio u tome - ukopavate se sve dublje i dublje. Vi se više trudite, vapite Bogu, molite Ga da vas učini jačim i boljim. Ali Bog vam konačno otvara oči i kaže: „Znaš, to je stvar vere. Poslušnošću Jednoga, mnogi su učinjeni pravednima. Ja sam zadovoljan, što je Jedno ljudsko biće već živelo životom potpune odanosti Meni, i to je tako izuzetan i savršen život, da sam spreman da ga prihvatim umesto života koje su svi drugi živeli! Svi oni bezbožni, bespomoćni, grešni, krivi, osuđeni, pa čak i Moji neprijatelji!“

Isus je živeo život, koji bi se od mene očekivao. On je već proživeo i moj budući život! I zato ću od sada ja živeti, tako što ću se svakodnevno oblačiti u Njega. On će kroz mene živeti, hodati, pričati, disati, odlučivati, postupati i služiti! Ne mislim da postanem bolji, da postanem svetiji, tako što ću redovno od Isusa primati injekciju dobrote. Umesto toga, daću Njemu privilegiju, da unese u moj život baš onaj život koji je On već proživeo.

Hajde da se ponovo vratimo na Rim. 5:1,2: „Opravdavši se, dakle, verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista, kroz koga i pristup našosmo verom u ovu blagodat u kojoj stojimo, i hvalimo se nadanjem slave Božije.“ Kakva je to „nada slave Božije“? Zapazite, radi se o Božijoj slavi. „Nada slave Božije“ je nada, da će Bog učiniti ono što je obećao - a to je da će nas učiniti pravednima, a ne samo proglasiti pravednima. Vidite, Bog je proslavljen, kada Mu dozvolimo da nas učini pravednima, ili drugim rečima, kada se potpuno obučemo u život, koji je Isus živeo!

Zapazite ove Isusove reči iz Jov. 17:4,5: „Ja Tebe proslavih na zemlji; posao svrših koji si mi dao da radim. I sad proslavi Ti mene Oče, u Tebe samog slavom koju imadoh u Tebe pre nego svet postade.“ Dakle, Isusova misija je bila da proslavi Oca. I kako je On to proslavljao Oca? Tako što je otkrivao Očevu puninu u svom sopstvenom životu. Dakle, Isus je proslavio Oca i za uzvrat, Isus je trebalo da se proslavi kroz svoje sledbenike. A svrha Isusovog proslavljenja u životima Njegovih sledbenika je takođe otkrivanje Očeve punine. Isus je to izrazio na ovaj način u 23. stihu: „Ja u njima i Ti u meni: da budu sasvim ujedno, i da pozna svet da si me Ti poslao i da si imao ljubav k njima, kao i k meni što si ljubav imao.“

Biblijsko značenje proslavljenja

Bog je konačno proslavljen u životima svoje dece, kada ona otkrivaju Hrista. Tako okolni svet vidi Isusa u životima Njegovih sledbenika i onda uviđa da i njih takođe Bog voli. Na taj način su i oni privučeni Njemu. To je neverovatna stvar! To je biblijsko značenje proslavljenja. Tu se zapravo radi o karakteru.

Pošto smo se kratko osvrnuli na Jov. 17, hajde da se sada vratimo na Rim. 5. Celo ovo poglavlje govori o tome, kako je milostiv Bog bio prema ljudskoj rasi. Ustvari govori o tome, koliko je Bog bio milostiv prema tebi. Takođe i prema meni i svima, koji se ubrajaju u bespomoćne, bezbožne, grešne, neprijatelje, osuđene - drugim rečima, prema svakom pojedinom članu ljudskog roda.

I dok mi nismo bili u poziciji da ponudimo Bogu bilo kakav razlog da veruje da smo bilo šta zaslužili, Bog nam je pružio svoju blagodat, tako što je poslao svoga Sina i dao nam preimućstvo da budemo opravdani nezavisno od sebe samih. Mi u to nismo bili uključeni. Ničim tome nismo doprineli. U stvari, bili smo u svom izgubljenom i grešnom stanju, kada nam je On darivao svoju blagodat. Bog je dao svog sopstvenog Sina da živi božanski život, da položi taj život i pošto je bio vaskrsnut, da ga učini dostupnim svakome ko iskreno veruje da je Bog mogao biti ovako velikodušan!

Najveći izazov hrišćanske službe je, da pomogne ljudima da zaborave svoje okolnosti, svoje borbe, svoje neuspehe, pa i svoje uspehe - i da im omogući da stalno iznova pogledaju na krst i kažu: „Aleluja! Čak i u mom bezbožnom stanju Bog me je voleo dovoljno, da bi položio svoj život, da bi me pomirio sa sobom, da bi me opravdao dopuštajući da moja smrt padne na Isusa, koji je postao greh radi mene, kako bi mi sada blagodat mogla biti dostupna. Isus je živeo životom potpune poslušnosti, da bih ja mogao biti učinjen pravednim, zato što je želeo da zasluži pravo da meni ponudi taj svoj život.“

I upravo je to ono što Isus nudi svojoj deci već oko 2000 godina. Ali nažalost, relativno mali broj Njegove dece je iskoristio ponuđeno preimućstvo. Isus želi da mi imamo puninu, shvatajući ko je On, i razumevajući kako je On živeo. To nam je dostupno. Mi možemo imati Njegovu ljubav. Mi možemo imati Njegovo saosećanje. Mi možemo imati Njegovu čistotu. Možemo imati Njegovu revnost. Možemo imati Njegov samopožrtvovani duh. Ništa nam neće biti uskraćeno.

A sve što sada traži od nas, jeste da ostanemo u blagodati. Drugim rečima, da se ne vratimo shvatanju, po kome nešto što mi uradimo zadobija Njegovu naklonost. Ono što nam On daje - ono što čini za nas - je apsolutno besplatno, jer smo mi bili nemoćni, bili smo bezbožni, bili smo grešnici i nismo mogli da učinimo ništa za svoje spasenje. Nismo imali ništa da ponudimo, tako da nam On kaže – „Dao sam vam to besplatno!“

Ohrabrujuće je znati, da kao odgovor na ovaj Božiji dar, ima ljudi koji padaju ničice pred Njime govoreći - „Hvala Ti, Oče! Mora da si me mnogo voleo, kada si poslao Isusa da sve ovo učini za mene - da me vidi u mom bezbožnom stanju, i da uzme moju smrt i moju sklonost pokušajima da dokažem da i nisam tako loš; što si dopustio da Isus sve to primi na Sebe, a mene proglasi pravednim - tako da mogu slobodno da uživam u zajednici sa Njim i da primam Njegov život koji mi se svakodnevno daje kroz Duha.“

Pred krst, svakoga jutra

Samo kada bih mogao da navedem ljude da zaista shvate krst, ne bi postojale granice onome što bi Bog mogao da uradi sa njima i u njima. Moj zadatak je, da navedem ljude na ozbiljnu naviku da svakoga jutra svog života dolaze pred krst. Da li ste vi razvili naviku dolaženja pred krst svakoga

dana svog života? Da li se svakodnevno usredsređujete na Isusovu smrt i polazete pravo na sve što vam pripada?

Uzgred, svet je ponekad mnogo pametniji od nas u ovim stvarima. Zaključio sam, da oni mnogo bolje nego hrišćani razumeju važnost formiranja navika. Zato što svet zna da je potrebno oko 60 uzastopnih ponavljanja da bi se navika uspostavila. Jednom sam, da bih pomogao nekome da uspostavi naviku jutarnjeg bogoslužjenja, zvaao čoveka 60 dana zaredom, i to svakoga jutra u sedam sati, i imao službu sa njim preko telefona. Negde oko četrdesetog jutra on mi je rekao: „Znaš, ne moraš više da predvodiš. Sad mogu i sam to da radim.“ „U redu,“ - rekao sam: „možeš ti da predvodiš, ali ja ću i dalje zvati, jer to moramo ponoviti 60 puta zaredom, i ako propustimo jedan dan, moraćemo sve ispočetka.“ Takav je bio dogovor, koji smo ispunili - 60 uzastopnih dana!

Koja je vaša navika? Da li ste u svom životu uspostavili naviku, da svakodnevno dolazite pred krst i primete ono što ste dobili Isusovom smrću? A to je potpuno besplatna blagodat! Ničim vi tu niste doprineli. Ne možete ništa učiniti da biste se promenili iznutra. Bog vas voli takve kakvi ste. I onog trenutka kad dođete pred krst i ispovedite da je Bog stavio sve vaše grehe, vaše nesavršenosti, vašu osudu na Isusa, zato što vas voli, Sveti Duh vam je odmah učinjen dostupnim za taj dan. Nećete nikada više morati da provedete ni jedan dan svog života bez Svetoga Duha koji prebiva u vama - a to je Hristov um! Kakav je to samo blagoslov!

Kada vidite koliko je Bog bio velikodušan prema vama, trebalo bi da postoji momenat u kojem ćete se jednostavno moći otvoriti i reći Bogu: „Ja sam oduševljen. Tako sam nedostojan. Znam da nemam šta da Ti ponudim, ali sam Ti zahvalan što me toliko voliš da si dopustio da moja smrt i moj greh padnu na Isusa. Želim da tražim i dobijem sve što si mi dao i što mi nudiš.“

Prijatelju, da li se raduješ u Božijem besplatnom spasenju? Da li si Mu zahvalio za taj veliki dar? I da li si odustao od svih svojih napora da ga zaradiš ili zaslužiš?

Pregled poglavlja

1. Koja se velika istina o Božijoj blagodati nalazi u 2. Korinćanima 5:19?
2. Šta je to nada slave Božije?
3. Kako možeš da živiš pravednim i poslušnim životom, kojim je Isus živeo?
4. Razmotri biblijsko značenje proslavljenja. Koji je bio Isusov posao na Zemlji? Šta za Isusa znači, da se proslavi kroz svoje sledbenike? Zašto je to toliko važno? Vidi Jovan 17:4,5,21,23.
5. Za kakvim vašim odgovorom Bog čezne, dok gledate na krst i vidite besplatni dar, koji vam je dao u svom Sinu, Isusu Hristu?
6. Zašto je toliko važno da imate naviku dolaženja pred krst svakoga dana?

Molba

Pronađite partnera, kako biste jedan drugome pomogli u uspostavljanju navike svakodnevnog dolaženja pred krst, usredsređivanja na Isusovu smrt i polaganja prava na sve što vam pripada.

10. IZJAVE VERE

U ovom poglavlju želim da govorim o izjavama vere - šta one jesu a šta nisu. Moramo biti načisto sa tim šta znači ući u veru u pogledu Isusove smrti - a zatim moramo biti u stanju da tu veru i izrazimo. I zaista se brinem, pošto već znam da ne izražavamo svoju veru sa jasnoćom, da mi ustvari i ne vidimo šta smo dobili kroz Isusovu smrt.

I zato želim da vam dam neke primere izjava vere, jer su to primeri ispovedanja vere. Znete, po Bibliji ispovedanje ne predstavlja samo nabranje svih svojih prestupa. Po Bibliji ispovedanje je svedočenje o onome što imate u Hristu i hvaljenje Oca zbog toga. Izjave vere se bave utvrđenim činjenicama. Drugim rečima, izjave vere su zasnovane, na onome što znamo da nam je već dato.

Hajde da se ponovo podsetimo Rim. 5:6,8-10: „Jer Hristos još kad slabi bejasmo umre u vreme svoje za bezbožnike. Ali Bog pokazuje svoju ljubav k nama što Hristos još kad bejasmo grešnici umre za nas. Mnogo ćemo, dakle, većma biti kroza Nj spaseni od gneva kad smo se sad opravdali krvlju Njegovom. Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegovog dok smo još bili neprijatelji, mnogo ćemo se većma spasti u životu Njegovom kad smo se pomirili.“ Radosna vest je *da smo opravdani* (proglašeni pravednim) i *da smo se pomirili sa Bogom* kroz Isusovu smrt. Te stvari su već naše. Na njih možemo da polažemo pravo!

I dok to činimo, koja nam se vrata otvaraju? Kada ispovedate da je Isus Sin Božiji, koja se to čudesna, dinamična vrata otvaraju? Pogledajmo ponovo 1. Jov. 4:15: „Koji prizna da je Isus Sin Božji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.“ Vidite li šta se dešava, kada ispovedite svoju veru u besplatni dar koji vam je Bog dao u Isusu Hristu? Da, tada se Bog useljava u vas. Sveti Duh dolazi u vaš um.

Šta izjave vere jesu, a šta nisu

Pre nego što nastavimo diskusiju o Božijem prebivanju u nama, želim da se uverim da razumete, šta znači izraziti veru u činjenicu koju je Isus ostvario za nas na krstu. Ponekad skoro promuknem dok pokušavam da navedem ljude da to izgovore! Pošto znate, oni obično imaju razne druge misli u svojim glavama i neki se brzo upuste u opisivanje kako im dobro ide, dok im Bog pomaže da žive boljim život.

Ali takve izjave nisu izjave vere. To su dobre izjave. To nisu izjave koje vređaju Boga. Ali to nisu izjave vere, jer je vera uvek ukorenjena u smrti i vaskrsenju Isusa Hrista. Tako da vi zapravo možete podići pogled i reći: „Hvala Ti Bože, što Te ovog jutra kroz Isusovu smrt slavim, jer me gledaš kao pravednog čoveka.“ To je jedna izjava vere. Ili: „Hvala Ti Oče, što me danas smatraš pomirenim sa sobom kroz Isusovu smrt.“ I to je izjava vere. Ili: „Hvala Ti Oče, što se zahvaljujući Isusovoj smrti ne ubrajam više među Tvoje neprijatelje.“ To je izjava vere. Ili: „Zahvaljujem Ti Oče ovoga jutra, što kroz poslušnost Jednoga, Ti gledaš na mene kao da nikada nisam učinio greh.“ Ovo su izjave vere. Ako u vama Isus prebiva kroz Duha, onda vas upravo sada Bog uverava da ste u Njemu i da vas niko ne može oteti iz Njegove ruke.

Jednom prilikom sam klečao na kamenom podu crkve u Letoniji, dok se jedna žena molila na ruskom jeziku. Ona je provela 25 minuta ispovedajući Bogu svaki poznati greh iz čitavog svog života. Pitao sam prevodioca: „Šta ona to govori u molitvi? Kolena me izdaju na ovoj kamenoj podlozi.“ On mi je odgovorio: „Ona ispoveda svaki poznati greh iz svog života.“ Rekoh: „Aleluja! Pa mi bismo ovde mogli ostati dugo!“ Bilo kako, nakon 25 minuta ona je završila molitvu i ustala. Bila je to žena, koja je dvadeset godina imala problem sa demonima - i time bila lišena slobode. Kada je

ustala sa kolena, obavila mi je ruke oko vrata. Rekla je: „O, hvala ti! Prvi put u svom životu osećam se slobodnom.“ Duh Gospodnji je progovorio mom umu: „Ukori tu ženu“. „Šta?“ - zapitao sam. Tu je bilo i pedeset mladih pastora, koje sam obučavao u okviru seminara. Ali Bog mi je ponovio: „Ukori je.“ „Zašto?“ - raspravljao sam u umu sa Bogom. On mi je rekao: „Zato što njena molitva nije bila molitva vere. Zato što kada dolazite pred Mene, vi ne dolazite da meni nešto ponudite. Dolazite da primite, ono što sam vam već dao.“

U tom trenutku ovo pitanje je postalo kristalno jasno u mom umu, te sam počeo da razmišljam o svim onim pozivima koje možemo da čujemo, kao što je: „Predajte sebe Bogu“. Trebalo bi da čujemo mnogo više poziva, i da verom prihvatimo toliko toga što je Bog nama dao. Počeo sam tada da razmišljam, šta ja zapravo nudim Bogu? „Znate, Bog ima sreće; vidite samo šta Mu ja dajem? Zapazite samo ovaj neverovatni um i telo, koje ja nudim Bogu!“ Ali to nije ništa u poređenju sa onim što je On meni već dao.

Od tog momenta sam promenio težište svoje celokupne službe. Samo u retkim prilikama ćete me čuti da pozivam ljude da se predaju Bogu, jer sam daleko više zainteresovan da prime ono što je Bog njima dao. Može nam biti iskušenje, da provodimo više vremena govoreći o svojim svakodnevnim borbama i kako u svom životu primenjujemo Hristovo spasenje. Prirodno je da nam to privuče pažnju. Ali vrlo malo njih odvaja vreme da postavi temelj na pravo mesto - na utvrđenu činjenicu - onoga što se dogodilo na krstu.

Hajde da se sada vratimo crkvi u Letoniji, da dovršim priču. Bila je to neprijatna situacija za mene, jer sam tamo podučavao 200 pastora, a pedesetoro od njih su tu stajali i posmatrali ovu moju interakciju sa ženom koja se molila. Prevodilac mi je govorio: „Ignoriši ovu ženu. Opasna je!“ Pa, to je prilično neprijatno, ta žena sedi u prednjoj klupi i još vam maše. Konačno ona je ustala i zapitala me: „Zašto me ignorišete?“ Bio sam zatečen, ali sam dozvolio sebi da joj posvedočim, što je nju zaista šokiralo. „Imam za tebe poruku od Boga“ - rekao sam joj. „O, pa to je divno!“ - rekla je ona. Pala je i podigla ruke uvis. Rekoh joj: „Nemoj toliko da žuriš. Još nisi čula poruku.“ Ona je uzvratila: „Pa, kakva je poruka?“ „Bog želi da te ukorim.“ Ona je prebledela. „Ali, zašto? Pa, upravo sam provela pola sata predajući Bogu svaki svoj greh.“ Odgovorih joj: „Pa, izgleda da je upravo u tome problem, jer kada dolaziš Bogu u veri, ne dolaziš da ti Njemu nešto ponudiš. To je paganska praksa. Nego dolaziš da primiš ono što je Bog tebi dao. A ti si provela 25 minuta predajući sebe Bogu, a da nijednom nisi posegla da uzmeš ono što je On tebi dao.“

Uzgred, ove simptome imaju mnogi. I ako nam nedostaje Svetoga Duha u životu, uveren sam da je to stoga što nismo preduzeli korak priznavanja da je Isus Hristos Sin Božiji. Ovo je toliko ozbiljno. Hitno treba da razvijemo naviku, da kada dolazimo pred Boga dajemo izjave vere. Jer šta smo malopre čitali? „Koji prizna da je Isus Sin Božiji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.“ (1. Jov. 4:15) Ako to budemo činili, Bog će se nastaniti u nama svojim Svetim Duhom! Ispovedajte svoju veru u smrt Hristovu, i Njegov život će doći u vas! Imaćete Hrista u svom umu. Zamislite samo kakva je to prednost.

E sad, ako nemate Hrista u umu, vi ćete biti kao i mnogi drugi hrišćani. Bićete kušani, i počecete očajnički da vapite Bogu da vas ojača, kako biste se oduprli iskušenju.

Sagledavanje novim umom

Ali to nije put ka pobedi. To je put u poraz. Možete pozvati u pomoć sve ono što vredi u vama, ali uzalud. No, kada ispovedite Isusa i kada On dođe u vaš um kroz Svetoga Duha, istog trenutka vi imate um Hristov. A kada imate um Hristov, vi tada gledate na stvari sasvim drugim očima.

Sećam se kada mi se to prvi put dogodilo, zapravo sam dozvolio sebi da pogledam u lepu mladu damu bez ijedne požudne misli, jer umesto da tražim od Boga da mi oduzme takve misli, ja sam Mu rekao: „Dopuštam Ti da dođeš u moj um“. I odjednom sam gledao ovu devojkicu, za kojom sam ranije istinski žudeo, i video divno stvorenje koje je izašlo iz Božjih ruku - ne predmet seksualne želje, već prelepu osobu koja bi mogla da proslavi Boga. I pomislih, da bi trebalo da slavim Boga za Njegova dela stvaranja. „Odakle mi je samo došla ova misao?“ - pitao sam se. To nije bila moja uobičajena misao. Bog mi je na to rekao: „To je Moja misao. Tako Ja gledam na lepe mlade žene, koje je načinila Moja ruka.“

Iznenada sam shvatio: „Pa ja sam pobrkao redosled stvari!“ Ja sam dolazio Bogu sa telesnim (neduhovnim) umom, tražeći izbavljenje. Vapio sam: „Učini me jačim!“ A trebalo je dolaziti Bogu, sa umom ispunjenim Duhom. Tada bih razmišljao kao što Bog razmišlja. Želim da vam kažem, da kad je reč o pobedi, ovo čini svu razliku između uspeha i neuspeha.

A privilegija da Hristos prebiva Duhom u vašem umu, zavisi od toga da li ste dozvolili sebi da uvidite i cenite koliko toga vam je Bog dao u ličnosti Isusa Hrista. Trebalo bi da ste u stanju da dajete izjave vere svakoga jutra, kada dolazite Bogu. I šta ćete tada reći Ocu? Osim zahvaljivanja, šta još možete da učinite? Mogli biste Ga slaviti. Mogli biste pevati u slavu Bogu. No, vaše molitve su upućene Ocu. Vi slavite i hvalite Oca, za nešto što imate u Hristu!

Vi ste opravdani. A On je radi vas postao grehom! Tako vas Otac vidi u Hristu. „Hvala Ti Oče, što si dopustio da Isus postane grehom mene radi, a mene bednog i grešnog vidiš kao apsolutno pravednog pred sobom.“ To je izjava vere.

Ja se obraćam Ocu. Ja polažem pravo na ono što je On uradio za mene u Hristu. Dozvoljavam Mu da me vidi, onako kako On kaže da me vidi! U isto vreme priznajem istinu o sebi, govoreći: „Ja sam pokvarena i grešna osoba, a ipak si Ti dozvolio da Isus postane grehom radi mene. I sada me vidiš kao bezgrešnog i pravednog.“ Pokušavam da izrazim ovakve misli Bogu svakog jutra svog života. Bez obzira kako se osećam, želim da Bog zna moje misli. „Ja sam pokvaren, grešan čovek, i tako sam Ti zahvalan ovog jutra kada pogledam na krst, što si dopustio da Isus postane grehom radi mene, jer ja sada za još jedan dan imam sigurnost da sam u Tvojim očima savršen kao što je to Isus bio.“ To je izjava vere.

I to možete činiti u pogledu bilo kog blagoslova vezanog za Isusovu smrt. A u koju kategoriju spadaju svi ovi blagoslovi? Oni nisu deo procesa koji se trenutno odvija u našim životima. Ne, nego su to ostvarene činjenice. Oni su već ostvareni. Bili su naši, kada smo ih najmanje zaslužili. I ne možemo učiniti ništa da bismo ih zaradili. Ipak, uprkos našoj bezbožnosti i oslabljenom stanju, na nas se obilno izlila Božija blagodat!

Izgleda da ima vrlo malo ljudi koji su iskreno zahvalni za Božiju blagodat. Mnogi od onih koji se izjašnjavaju kao hrišćani su uspeali da razviju načine sticanja Božije naklonosti ili dokazivanja da je na neki način zaslužuju. Tako će se neki truditi da malo bolje drže svoj dan odmora. Drugi će upražnjavati opravdanje životnim stilom. Iako je način života važan, neki postanu previše usredsređeni na ishranu, zabavu, zdravlje, oblačenje i druge stvari. Takođe vrlo često postaju opsednuti i tuđim ponašanjem.

Zašto ne bismo umesto toga jednostavno bili slobodni da uživamo u zajednici ljubavi sa Bogom? I kada je to tako, pokazaće se divna uravnoteženost u našim životima. Umesto da radimo stvari kako bismo zadovoljili Boga i primili Njegovu blagodat, bićemo slobodni da Mu služimo radosno i da Mu dragovoljno budemo poslušni u svemu, zato što smo već besplatno primili Njegovu blagodat kroz Njegovog Sina Isusa Hrista. A naš životni stil će odražavati Njegov karakter, jer će Njegova blagodat biti u nama.

Kada se oslonimo na već utvrđene činjenice i kada verom prihvatimo ono što je Isus ostvario za nas na krstu, možemo zauvek odbaciti svoje napore da zaradimo ili zaslužimo nešto, što je uostalom već naše!

Pregled poglavlja

1. Zašto je toliko važno da izražavamo svoju veru u, i zahvalnost za, besplatni Božji dar - Njegovog Sina Isusa Hrista?
2. U čemu je vera uvek ukorenjena?
3. Zašto je Bog ukorio ženu u Letoniji?
4. Šta je ključ za imanje Hrista u svom umu, razmišljanje kao što Bog razmišlja i gledanje na stvari kako ih On vidi?
5. Koja izjava vere izražena u ovom poglavlju je najviše uticala na vas?
6. Koji je jedini način da imate uravnotežen životni stil koji će proslavljati Boga?

Pitanja za razmišljanje

Da li ste zaista zahvalni na daru Božije blagodati? Da li vam prija da slobodno izražavate svoju zahvalnost sve otvorenije i češće?

11. KAKVO OLAKŠANJE!

Spadam u osobe, koje danas mogu imati vrhunsko iskustvo, a već sutradan mogu biti na dnu. Znete, u redu je priznati to Bogu. Mi, krhki grešni ljudi, smo tako nestabilni. To nam je greh učinio! Čak počinjemo da mislimo, kako je „jo-jo“ iskustvo nešto sasvim normalno. Ali nije!

Dakle mi želimo da jasno shvatimo šta znači ući u veru, hvaliti i slaviti Boga za taj veliki dar Njegovog Sina na Golgoti. To je suština svega. Cela služba u Svetinji je počinjala u dvorištu hrama na žrtvenom oltaru. To je bila osnova za sve ostalo što se dešavalo!

Jednom kada sam u Australiji propovedao upravo ovu poruku, jedan čovek je ustao i rekao: „Hvala Ti Bože, što sam ja tako dobar.“ Pogledao sam ga zapanjeno. On je već predao mikrofon đakonu, ali sam ja rekao da mu ga vrate. Čovek se naljutio zbog ovoga, jer znate, to je bio neko koga sam poznavao već trideset godina. Zajedno smo išli u školu. Rekao je: „Pa, ne znam šta da kažem. U redu, onda“ - nastavio je: „kada pogledam po ovoj crkvi ovde, Bože, želim da Te hvalim i slavim, jer je sagrađena od mog novca“. To je bilo sve što je rekao taj drugi put. Tada sam se još više zapanjio. Pokušavao je četiri puta, i opet nije uspevaio ništa da prizna. Konačno je rekao: „Dobro, izgleda da ja ne umem da dam Bogu slavu.“ Na to sam mu odgovorio: „To bi mogla da bude istinita izjava“.

Čekao me je pred vratima crkve. To sam i očekivao. Bio je poprilično ljut i rekao mi je: „Prozvao si me tamo pred svima.“ Na to sam mu odgovorio: „To još nije ništa, jer da budem iskren, tebi je potrebno da te neko prozove. Ako ti kao vođa ove crkve ne možeš da ustaneš i slaviš Boga za sve što imaš u Isusu, a da pri tom ne spominješ sebe, onda imaš problem!“ On još uvek nije uspeo da izrazi pravu izjavu vere. Kada god sam tamo, on me ponovo iskušava. Rešen je da pobeđi.

Treba da slavimo Boga za sve blagoslove života, ali ako ne uđemo u veru, sami smo sebi uskratili prisustvo Svetog Duha i tako se samo pretvaramo u prosvetlene male đavole. Setite se samo, da čitate reči nekoga, ko se dvadeset godina molio onom samoporažavajućom molitvom: „Bože učini me dovoljno jakim. Želim da učinim to za Tebe.“ Dok Bog konačno nije rekao: „Ali, vidi, Ja sam to za tebe već uradio! Otvori oči i prihvati ono što sam učinio u ljudskom telu! Veruj u Isusa, ne moraš ti da budeš Isus!“

Uzaludni su pokušaji da budemo natčovek

Upravo to mi je rekao. Pomislio sam: „Kakvo olakšanje!“ Ja sam zaista pokušavao da budem Isus. Želeo sam da budem savršeni pobednik. Želeo sam da vodim čist i pravedan život. Mrzeo sam činjenicu, što je u mom životu još uvek bilo navika, koje nisu Bogu na slavu. Ali sam se trudio u pogrešnom pravcu. Želeo sam da me Bog učini natčovekom. Ali, postojao je samo jedan čovek na svetu, koji je bio dovoljno dobar. A Bog je u svojoj beskrajnoj milosti prihvatio Njega umesto mene! Neverovatno! Kako je samo mogao?!

Kada sam to konačno shvatio, pao sam na kolena i rekao: „Oprosti mi za dvadeset godina koje sam proveo u pustinji pokušaja da postanem jači.“ A Bog mi je rekao: „Pa, imao si dobar motiv, ali ti nije uspelo, zar ne?“ „Ne, nisam uspevaio.“ - priznao sam: „Nego sam se ukopavao sve dublje.“ I tada sam prvi put ugledao svetlost!

Bio sam kao Luter. Ipak, zašto sam morao da ponovim Luterovo iskustvo? Trebalo je da mi bude dovoljno da pročitam njegovo otkriće i da poverujem da „će pravednik živeti“ ne od borbe, ne od preklinjanja Boga da ga učini natčovekom, nego će „pravednik živeti od vere“ i samo od vere! A to je vera u Gospoda Isusa Hrista.

Čak ćete znati, šta Bog oseća u vezi sa vašim kolegama na poslu, jer će kroz vas gledati Božji um. Istog trenutka ćete znati, kad treba da budete blagi sa njima, kad smeliji, a kada da im pružite podršku. Znaćete tačno kada, jer će Isus u vama gledati na njih sa ljubavlju, želeći da ih privuče k sebi.

Sećate li se ovog stiha? „Koji prizna da je Isus Sin Božiji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.“ (1. Jov. 4:15) Ne ustručavam se da vam kažem, da ako učinite biblijsko priznanje - izjavu vere - možete da očekujete pomazanje Svetim Duhom. I ne zaboravite, da to može biti rizično, jer će uticati na vaš životni stil, na vaše međuljudske odnose, i na sve ostalo u vezi sa vama.

Izjava vere se zasniva na utvrđenim činjenicama - a te činjenice se nalaze u Božijoj Reči. Biblijski izveštaj o kapetanovom sluzi iz Luka 7:1-10 pokazuje, da ste u veri onda kada su vaše molbe zasnovane na Reči. „A kad svrši sve reči svoje pred narodom, dođe u Kapernaum. U kapetana pak jednog beše sluga bolestan na umoru koji mu beše mio. A kad ču za Isusa, posla k Njemu starešine judejske moleći Ga, da bi došao da mu isceli slugu. A oni došavši k Isusu moljahu Ga lepo govoreći: Dostojan je da mu to učiniš, jer ljubi naš narod i načini nam zbornicu. A Isus iđaše s njima. I kad već behu blizu kuće, posla kapetan k Njemu prijatelje govoreći Mu: Gospode! Ne trudi se, jer nisam dostojan da uđeš pod moju strehu. Zato i ne držah sebe dostojnog da Ti dođem, nego samo reci reč, i ozdraviće sluga moj. Jer i ja sam čovek pod vlasti, i imam pod sobom vojnike, pa kažem jednom - idi, i ide; i drugom - dođi, i dođe; i sluzi svom - učini to, i učini. A kad to ču Isus, začudi mu se, i okrenuvši se narodu koji iđaše za Njim reče: Kažem vam, ni u Izrailju tolike vere ne nađoh. I vrativši se poslani, nađoše bolesnog slugu zdravog.“

Ako je Bog nešto rekao, slobodni ste da se smelo uhvatite za to i da na to polazete pravo. Ne, to nije drskost. Pošto je Bog nešto rekao, ja u to verujem i to se zove „vera“. A razlog što to nije drskost je, što je to u suprotnosti sa prirodom ljudskog srca. Po svojoj prirodi ljudsko srce želi sve da radi po svome i čak sa zadovoljstvom traži od Boga da ga ojača u tome. Ali, vera se zasniva na poniznosti i predaji. Priznajem svoju beskorisnost, svoju grešnost, svoju bespomoćnost - i potrebno mi je ono što Bog daje i što mi nudi kroz Isusa Hrista. To je vera. Možete biti smeli koliko god želite.

U Bibliji niko ko je video Boga, nije ustao i rekao: „O, hvala Ti. Ipak nisam crv.“ Nego znate li šta su radili? Evo šta je Isaija rekao: „Teško meni! ... Propadoh! Ja sam čovek nečistih usana i živim među narodom nečistih usana, i videh svojim očima Cara, Gospoda nad vojskama“. (Isa. 6:5) Kada je video slavu Gospodnju - koliko je Bog svet - Isaija je uporedivši se shvatio, kako je sam grešan preko svake mere.

To ne znači da nam Bog ne pridaje nikakvu vrednost. Nemojte to pogrešno shvatiti. Ali hrišćanstvo je u suprotnosti sa „popularnom psihologijom“. U hrišćanstvu počinjete slično kao u društvu Anonimnih alkoholičara, gde uvek neko započinje terapiju sa: „Ja sam alkoholičar“. A u društvu, koje ja zovem Anonimni grešnici, započinje se rečima: „Ja sam muškarac ili žena nečistih usana. Nema ničega dobrog u meni“. Ali ovo ne znači, da za mene nema nade. To je nešto sasvim drugo. Ipak, ukoliko ne priznamo istinu o tome šta nam je greh učinio, izgleda da nećemo odmaći dalje od prvog koraka, što se tiče sigurnosti spasenja. Zato ja naglašavam i ponavljam, da je spasenje u isto vreme i utvrđena činjenica i proces koji je u toku. A deo ove utvrđene činjenice je spoznaja naše krajnje grešnosti.

Kako je Bog gledao na svet u Nojevo vreme? Kako je on opisan? „I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve njihove sklonosti svagda samo zle...“ (1. Moj. 6:5) Sve sklonosti! A šta je Isus učio? „Jer kao što je bilo u vreme Nojevo tako će biti i dolazak Sina čovečijeg. Jer kao što pred potopom jedahu i pijahu, ženjahu se i udavahu, do onog dana kad Noje

uđe u kovčeg, i ne osetiše dok ne dođe potop i odnese sve; tako će biti i dolazak Sina čovečijeg.“ (Mat. 24:37-39)

Svaka ljudska misao je bila zla - bili su usmereni za zadovoljavanje ličnih prohteva, nikada ne misleći o Bogu, iako im je davao dovoljno opomena. „Koji nekad ne hteše da slušaju kad ih očekivaše Božije trpljenje u vreme Nojevo, kad se građaše kovčeg, u kome malo, to jeste osam duša, ostade od vode.“ (1. Pet. 3:20) „Verom Noje primivši zapovest i pobojavši se onog što još ne vide, načini kovčeg za spasenje doma svog, kojim osudi sav svet, i posta naslednik pravde po veri.“ (Jev. 11:7)

Greh nas je doveo u ovakvo stanje, ali lepota hrišćanstva je u tome, što uprkos priznanju svoje krajnje nemoći i grešnosti, nismo ostavljeni bez nade; zato što Bog vidi vrednost u nama, u tolikoj meri da je žrtvovao svoga Sina, pošto je znao šta nam je greh učinio. Drugim rečima, ne vredamo Boga kada smelo dođemo pred Njega. On i želi da mu dolazimo slobodno, a radi onoga što je učinio u Isusu Hristu. Dakle, hajde da zabeležimo nekoliko ovih izjava vere: „Hvala Ti“; „Slavim Te“; „Pevam Tebi na slavu“.

Prednosti proistekle iz Isusove smrti

To možete činiti na još mnogo načina, jer iz smrti Isusa Hrista proizilazi:

- „Ja sam opravdan - proglašen pravednim.“ (Rim. 5:9)
- „Pomiren sam sa Bogom.“ (Rim. 5:10)
- „Bog je pokazao svoju ljubav prema meni.“ (Rim. 5:8; 1. Jov. 3:16)
- „Bog je uspostavio mir i sve pomirio sa Sobom, uključujući i mene.“ (Kol. 1:20)
- „Ja sam iskupljen - otkupljen nazad - i oprošteno mi je.“ (1. Pet. 1:18; Otk. 5:9; Efe. 1:7)
- „Razapet sam sa Hristom.“ (Rim. 6:5-7; Gal. 2:20)
- „On je postao grehom radi mene, i umro umesto mene.“ (2. Kor. 5:14,21; Isa.53:4-7)
- „Moji gresi su uklonjeni.“ (Jev. 9:26; Jov. 1:29)
- „Oslobođen sam od svojih greha.“ (Otk. 1:6)
- „Mogu da smatram, da sam mrtav grehu.“ (Rim. 6:11)
- „Neću umreti drugom smrću u budućnosti (što se odnosi na večnu smrt, nasuprot fizičkoj smrti u grobu, koju je Isus nazvao snom), jer je On već umro tom smrću za mene.“ (Jev. 2:9; Otk. 20:6; Jov. 11:11-15)
- „Oslobođen sam od svog neprijatelja, Sotone - on je poražen - nema vlasti nada mnom.“ (Jev. 2:14)
- „Slobodan sam od straha od smrti, od ropstva grehu i od đavola.“ (Jev. 2:15) I šta sam još?
- „Učinjen sam zauvek savršenim, iako sam još uvek u procesu posvećenja Hristom!“ (Jev. 10:14)
- „Ja sam izlečen.“ (1. Pet. 2:24)
- „Nisam više pod osudom.“ (Rim. 8:1)

A zašto nisam? Zato što je moja osuda pala na Njega. (Rim. 8:1-3; 1. Pet. 2:24) Sve te stvari imam, uprkos tome što sam bespomoćan, grešan i poročan. Svi ovi blagoslovi su moji na osnovu Hristove smrti! Sve su to već utvrđene činjenice i ja samo mogu da kažem: „Hvala Ti Oče. Za mene nema druge smrti, ni vatre pakla u budućnosti. Već danas želim da Te slavim i hvalim za to, jer je Isus već umro mojom večnom smrću.“ To je izjava vere. „Hvala Ti Oče, što iako sam se osećao kao

osuđenik na smrt, zarobljen grehom, ja u Tvojim očima nisam osuđen, jer si milostivo dozvolio da moja presuda padne na Isusa.“

Zadivljujuće! Inače, *osuda* i *sud* su iste reči. Moj sud je pao na Isusa i to Ga je ubilo. Zato je Isus učio da pravi vernik ne mora da se suoči sa sudom, jer ga je On već doživeo! „Zaista, zaista vam kažem: Ko moju reč sluša i veruje Onome koji je mene poslao, ima život večni, i ne dolazi na sud, nego je prešao iz smrti u život.“ (Jov. 5:24)

„Hvala Ti Oče, što ne moram da živim u neznanju o Tvojim ljubavi, pošto si Ti pokazao svoju ljubav prema meni žrtvujući svoga Sina, koji je umro kao zamena za mene, i ja želim da se danas radujem toj ljubavi. Hvala Ti.“ To je jedna od izjava vere.

Moja omiljena izjava vere se uvek vraća na opravdanje: „Hvala Ti Oče, što sam uprkos svesti o svojoj sadašnjoj grešnosti i ljudskosti, dok gledam na krst prosto zadivljen činjenicom da me Ti vidiš savršeno pravednog kao što je Isus; jer je On, iako nije znao za greh dopustio, da bude učinjen grehom radi mene i da istrpi smrt koju sam ja zaslužio. Hvala Ti Oče.“ (2. Kor. 5:21; Jev. 2:9) To je izjava vere. I onog momenta kada to kažete - kada to ispovedite - Sveti Duh unosi Hristov život u vas. A kako znamo, da je ova prethodna izjava vere istinita? Zato što je Isus poslat u smrt, a smrt je plata za greh, a ne za pravednost. „Jer je plata za greh smrt, a dar Božji je život večni u Hristu Isusu Gospodu našem.“ (Rim. 6:23)

Isus je - iako sam nikada nije učinio greh - postao grehom. Zato je Otac okrenuo svoje lice od Njega. Ne zato što je video svoga Sina, nego zato što je video vas i mene kako tamo visimo. Isus je preuzeo moj greh na sebe. „Svi mi kao ovce zađosmo, svaki nas se okrenu svojim putem, i Gospod pusti na Nj bezakonje svih nas.“ (Isa. 53:6)

Ako ikada dopustite da Isus bude u potpunosti vi, kakav će to samo biti momenat! Jednog dana ja sam zaista dopustio Isusu da umre noseći na sebi sve ono što sam ja. Mislim, baš sve! Pomislio sam: „Aliluja!“ Isus je preuzeo čak i moje najslabije, najmračnije, najstrašnije misli, dela i stavove. I to ga je ubilo! To je bio korak vere sa Njegove strane, kao što i mi sa svoje strane treba da učinimo korak vere, poverujemo u to, i to prihvatimo. Znamo da Ga je to koštalo života! Pravednici ne umiru na taj način - drugom smrću. On je umro *drugom smrću*, smrću krivog i odbačenog grešnika. Kakvo je samo delo vere bilo za Njega, da to učini?! Morao je verovati, da će Ga Otac ponovo podići.

Razmislite o sledećem prelepom citatu Elen Vajt iz knjige „Čežnja vekova“ 25. str: „Prema Hristu se postupalo onako kako mi zaslužujemo, da bi se prema nama postupalo onako kako to On zaslužuje. Bio je osuđen zbog naših greha, u kojima nije imao nikakvog udela, kako bismo mi bili opravdani Njegovom pravdom, u kojoj nismo imali nikakvog udela. Pristao je na smrt koja je nama pripadala, da bismo mi imali život, koji je pripadao Njemu.“

Kako je sada vaša vera, čitaoče? Želim da vas ohrabrim, da sami napišete svoju izjavu vere. To ne treba da ima nikakve veze sa vašim životnim borbama, i kako vam dobro ide ili ne ide u životu. Umesto toga trebalo bi da se fokusirate na Hristovu smrt. U svojoj izjavi vere vi ćete slaviti Boga za Isusovu smrt, jer možete da polazete pravo na sve iz Pisma što je vezano za Isusovu smrt. I vi jednostavno želite da slavite Boga, što je toliko milostiv i velikodušan.

No, da vam dam još jedan primer izjave vere: „Ovog jutra Ti se zahvaljujem Oče, što kroz poslušnost jednog Čoveka, Isusa Hrista, koji je bio poslušan do smrti, Ti mene vidiš kao potpuno poslušnog. Hvala Ti Oče! Jer kada ja pogledam u ogledalo, to nije ono što vidim, ali Te slavim što je to ono što Ti vidiš - to me hrabri da nastavim da idem napred u Isusu Hristu.“

Dakle, odvojte sada jedan trenutak da napišete svoju sopstvenu izjavu vere. Jer kada to uradite, to će na poseban način otvoriti vrata Svetom Duhu i možete očekivati da će zanimljive stvari početi

da se dešavaju u vama! Takođe želim da vas ohrabrim, da pronađete prijatelja ili člana porodice i pred njim iskažete svoju veru. „Jer ako priznaješ ustima svojim da je Isus Gospod, i veruješ u srcu svom da Ga Bog podiže iz mrtvih, bićeš spasen. Jer se srcem veruje za pravdu, a ustima se priznaje za spasenje.“ (Rim. 10:9,10)

MOJA IZJAVA VERE: ...

Pregled poglavlja

1. Koja je razlika između verovanja u Isusa i pokušaja da budemo Isus?
2. Kako će to „pravednik živeti“? A kako neće živeti?
3. Šta možete očekivati kada izrazite izjavu vere (biblijsku ispovest)?
4. Šta o veri govori izveštaj o kapetanu iz Luke 7? Zašto je Isus rekao, da nije video takvu veru, kao što je bila vera ovog kapetana?
5. Šta ćete to priznati, kada budete primili dar poniznosti?
6. Razmotrite, koje su sve prednosti koje proističu iz Isusove smrti, navedene u ovom poglavlju.
7. Na osnovu čega Isus uči, da pravi vernik i ne izlazi na sud?
8. Zašto je Otac okrenuo svoje lice od Isusa na krstu?

Pitanje za razmišljanje

Da li vam predstavlja problem da slavite Boga, za ono što vam je dao u Svom Sinu Isusu, izostavljajući sebe iz priče?

Dodatak

Nemojte propustiti da napišete bar jednu izjavu vere i da je pred nekime „ustima ispovedite“.

12. „MNOGO VIŠE“

Kroz Hristovu smrt mi smo proglašeni pravednima, a onda kako Duh ulazi u naše živote, postajemo zaista i učinjeni pravednima. To je ta ravnoteža koju smo razmatrali i hvalimo Gospoda za to! Neki od vas možda još uvek malo naginju na stranu procesa koji je u toku, ali želim da nastavimo da hvalimo Boga za ono što imamo kroz Isusovu smrt - a to je već utvrđena činjenica. To je ono što otvara vrata veličanstvenom delovanju Svetog Duha u našim životima. Zar nije Bog dobar?

Ako se verom uhvatite za Hristovu smrt - i za sve što vam je Bog dao - bićete smirena osoba. Nećete kažnjavati sebe. Nećete se saplirati o perfekcionizam. Nećete svakodnevno meriti svoj učinak, da biste videli da li vam je Bog naklonjen ili ne. Bićete usredsređeni na krst Golgote. Sav taj teret će biti podignut sa vas i konačno ćete biti slobodni da zakoračite u Hristov život! Upravo zato obećanje glasi: „Ako ispovedate (priznajte veru), On će prebivati u vama!“ A to je trajan proces. Potpuno sam zapanjen što toliko mnogo hrišćana kada vide grešnika kako dolazi Hristu, istog trenutka očekuju zrelost. Izgleda kao da nikad nisu odgajali dete.

Najvažniji deo pripreme za krštenje nije učenje niza doktrina, već upoznavanje Isusa Hrista. Trebalo bi da sve biblijske doktrine budu hristocentrične, da nam otkrivaju Božiji karakter i ono što je On učinio u Hristu. Ne bi trebalo da one budu samo niz učenja koja podupiru crkvu. Doktrine mogu da imaju oživljavajuće dejstvo, kada se iznose na hristocentričan način. Mislim da nikad nismo pozvani samo da branimo jedan skup doktrina. Nije to razlog našeg postojanja. Mi smo pozvani da grešnike vodimo u život! I ako već u društvu postoje grešnici, trebalo bi da dolaze u crkve - one koje propovedaju i uče radosnu vest - u potrazi za slobodom, životom, pobedom i mogućnošću da ostatak života prožive bez robovanja grehu.

Na ovom mestu bih vas zamolio da prestanete sa čitanjem ove knjige. Bar na kratko; a dovoljno dugo da pronađete svoju Bibliju, i pročitate Rimljanima šesto poglavlje.

.....

Jeste li dovršili šesto poglavlje Rimljanima? A sad obratite pažnju na upotrebu reči *držite* u jedanaestom stihu. „Tako i vi dakle držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu.“ Kada nešto „držite“, da li je to vera ili osećanje? To je iskustvo vere, zar ne? Ova reč može da se prevede na više načina: „držite“ ili „mislite“ ili „smatrajte“ ili „izaberite da verujete“.

Kada izaberemo da verujemo, imamo pravo na sve što je Hristova smrt omogućila. Dolaženje pred krst treba da postane prvi korak u našem danu. Sada razmatramo praktične korake. A prva navika koju želimo da unesemo u svakodnevni život je navika priznavanja svoje vere i zahvalnosti za Isusovu smrt. Usput, moguća su i odgovarajuća osećanja koja prate izjavu vere. Ljudima, koji izražavaju svoju veru, Bog daje dobra, zdrava osećanja.

Što više delimo sa drugima ove stvari, to više one postaju deo nas. Niste slobodni zato što ste na neki način poboljšali svoj život. Slobodni ste, jer je Isus živeo ne nekim „poboljšanim“, već savršenim životom! Shvatate li to? Bog je morao da ukloni krivicu koja je slamala ljudski rod! Iako smo možda i bili zavisni od greha (i nismo mogli drugačije), ipak smo zbog toga osećali krivicu. Zato je Isus morao da dopusti da se sa Njim postupa onako kako smo to mi zaslužili - kao sa apsolutnim grešnikom. Morao je da umre. I samo smrt pravednika je mogla da od greha iskupi čitav ovaj svet.

Da, ono što je ubilo Isusa bio je *naš* grijeh. Kada je Petar ustao i propovedao onu moćnu propoved na dan Pedesetnice i kada se 3000 ljudi obratilo, rekao je prisutnim Jevrejima: „Vi ste ubili Isusa!“ Upravo to je propovedao! Sve im je otvoreno kazao i oni su bili osuđeni i pokajali su se! Pogledajte izveštaj u Delima 2:36-41: „Tvrdo dakle neka zna sav dom Izrailjev da je i Gospodom i Hristom Bog učinio ovoga Isusa koga vi razapeste.“ Kad su ljudi čuli ovo, bili su dirnuti do dna duše, te su rekli Petru i ostalim apostolima: „Šta ćemo činiti, ljudi braćo?“ Petar im je odgovorio: „Pokajte se i da se krstite svaki od vas u ime Isusa Hrista za oprostjenje greha; i primićete dar Svetoga Duha. Jer je za vas obećanje i za decu vašu i za sve daljne, koje će dozvati Gospod Bog naš.“ I mnogim drugim rečima ih je upozoravao i molio: „Spasite se od ovoga pokvarenoga roda.“ Oni koji su prihvatili njegovu poruku su se krstili i toga dana im se pridružilo oko tri hiljade ljudi.

U svakodnevnom životu nam se svima može desiti da izgubimo ovo iz vida. Ali Bog je milostiv i zanimljivo je da nas On ne vraća nazad pod osudu. Ali, svejedno, mi to dovoljno brzo sami sebi učinimo! Bog nas zbog ovoga ne vraća pod osudu, jer doslednost u ispravnom življenju nije ni bila razlog što je sa nas prethodno skinuo tu osudu. Mi smo oslobođeni osude, jer nas je Bog voleo dovoljno da dopusti da Isus to pretrpi umesto nas. To je blagodat. To je suština blagodat.

Jedini temelj naše sigurnosti

Temelj naše sigurnosti je ono što nam je Bog dao. Nadam se da ovo shvatate. To je *jedini* osnov po kojem imamo sigurnost. To je temelj naše sigurnosti, zato što nam sve zasluge krsta nisu pripisane na osnovu naših ljudskih postignuća - već na osnovu Hristovog božansko-ljudskog postignuća! Tako da čak i ako ponovo padnemo - što nam se svima dešavalo, pa smo se toliko nervirali što ne možemo ovo uvek držati na umu u svom svakodnevnom životu - mi ipak nismo gurnuti nazad pod osudu i krivicu. To je zato što nikad nismo ni bili proglašeni pravednima zbog svoje dobrote, već zbog Isusove dobrote!

Upravo zbog toga je ono, što nam Bog daje, temelj naše sigurnosti. I ako samo ovaj činilac bude na svom mestu u vašem svakodnevnom životu, možete izbeći „jo-jo“ iskustvo. Možete otpočeti neprekidno iskustvo vere i sigurnosti. Ali ubrzo ćete shvatiti, da vam Bog nudi i „mnogo više“ (setite se Rim. 5:10). Te dve reči bi trebalo da iskoče sa stranica vaše Biblije i zasijaju kao neonski natpis - „MNOGO VIŠE“. Mnogo više od čega? Hajde da ponovo pročitamo ceo taj stih: „Jer kad smo se pomirili s Bogom smrću Sina Njegova dok smo još bili neprijatelji, *mnogo* ćemo se *više* spasti u životu Njegovu kad smo se pomirili.“

Radosna vest je, da smo se, iako smo bili Božiji neprijatelji, pomirili sa Bogom kroz Isusovu smrt. A ipak... ima još „mnogo više“! Molim vas, nemojte prevideti ovo! Ono što vam Bog nudi nije samo prednost oslobađanja od smrtne presude - a to jeste divna privilegija, što niko ne može da porekne! To vam je kao da ste bili pušteni iz zatvora, gde ste čekali izvršenje smrtne kazne!

Bog želi da znate, da je spremio još „mnogo više“ za vas! Zato je protestantizam, kada se zaustavio kod krsta, počeo da nazaduje. Jer krst je staza koja vodi ka „mnogo više“! I nije dovoljno samo ići kroz život znajući da mi je oprosteno, da sam pomilovan, da me Bog gleda kao da sam savršen. Bog mi nudi „mnogo više“! Koliko to više? Šta piše? *Bićemo spašeni Njegovim životom!* Bog želi da znate, da vam On ne daje samo oprostjenje - On vam nudi i obnovljenje. Drugim rečima, spasenje nije pasivno iskustvo. To je dinamično iskustvo! Ako zakoračite u spasenje, zakoračili ste u život! A nadam se da ste iz onoga što ste do sada pročitali uvideli, da se u život ulazi kroz Isusovu smrt! Ne možete doći do života, a da najpre ne prođete kroz Isusovu smrt.

I sam Isus je ovako poučavao. „Zaista, zaista vam kažem: ako zrno pšenično padnuvši na zemlju ne umre, onda jedno ostane; ako li umre mnogo roda rodi.“ (Jov. 12:24) U život se ulazi preko smrti! Mnogima od nas u ovome nepotpuno hrišćansko učenje nije bilo od velike koristi. Naučeni smo da nas je Bog voleo i da nam je oprostio, a onda nas je ostavio sa grešnim navikama, koje nekako nismo uvek bili u stanju da ostavimo iza sebe! A to postaje obeshrabrujuće! To me je nateralo da jednog dana povičem ka Bogu: „Ovaj sistem ne funkcioniše!“ Ipak, Bog je bio strpljiv sa mnom.

Bog želi da znate da je „mnogo više“ od onoga što ste dobili kroz Isusovu smrt, obnovljenje koje ćete dobiti kroz Njegov život! Sada ste slobodni da primite Hristov život! A nadam se da vam je definitivno jasno, da se Hristov život ne može dati nikome ko verom nije uzeo udela u Njegovoj smrti! U tom slučaju biste još uvek bili pod krivicom i osudom, dok biste u isto vreme želeli i život. Završili biste u toj čudnoj podvojenosti - toj dvoličnosti - da sedite u crkvi, slušate propovedi, pa čak možda i pričate o drugom Hristovom dolasku, a onda izađete i uvek iznova se vraćate na utabane staze greha. To nije bio Božiji plan za nas.

Pregled poglavlja

1. Kako možete biti osoba koja ima mir?
2. čemu bi trebalo da poučavaju sve biblijske, pa samim tim i sve crkvene doktrine?
3. Šta bi trebalo da bude razlog postojanja bilo koje crkve?
4. Opiši razliku između vere i osećanja?
5. Zašto je Isus dozvolio da se sa Njim postupa onako kako ste vi zaslužili?
6. Kako Bog reaguje, kada ne uspete da budete usredsređeni na radosnu vest čitav dan?
7. Kako možete otpočeti neprekidno iskustvo vere i sigurnosti u svom životu?
8. Šta vam to „mnogo više“ Bog nudi posle krsta, a jednako je važno kao i činjenica ostvarena na Hristovom krstu?
9. Pod kojim uslovom se može primiti ovo „mnogo više“? Zašto je to neophodno?

13. KRŠTENJE, SMRT I ŽIVOT

Znate li koji je pravi smisao krštenja? Suština je u spremnosti da javno priznate da je greh, koji je Isus uzeo na sebe bio vaš greh i da je smrt kojom je Isus umro bila vaša smrt. Isus je bio čist i pravedan Čovek, i mi to priznajemo krštenjem. Ne priznajemo samo da smo u Njegovoj smrti i mi umrli - već i to da sada živimo u Njegovom vaskrslom životu. Sve vreme na ovim stranicama pričamo o tome - da je naše spasenje u isto vreme i ostvarena činjenica i proces koji traje. Tako mi prilikom krštenja javno priznajemo svoje potpuno poistovećivanje sa Hristovom smrću i sa vaskrsenjem.

Bilo bi vrlo žalosno da se krštenje prosto pretvori u priliku za izražavanje saglasnosti sa nizom doktrina i pridruživanje crkvi. Kakva bi to tragedija bila! Kad bi nam bilo bar isto toliko stalo da pomognemo ljudima da shvate Isusovu smrt i vaskrsenje, koliko ponekad izgleda da nam je stalo da prihvatimo sve naše doktrine. Te stvari bi same od sebe došle na svoje mesto, jer ako ste zaista razumeli spasenje, onda ste do svog krštenja u Hrista dobili Hristov um, tako da ste otvoreni i za sve ostalo što On želi da znate i da verujete. To je logičan redosled stvari, ali ga je lako poremetiti.

Nadam se da, dok čitate ovu knjigu, imate pri ruci otvorenu Bibliju. Upravo sada bih vas zamolio da pronađete 2. Kor. 5:21: „Jer Onoga koji ne znadijaše greha nas radi učini grehom, da mi budemo pravda Božija u Njemu.“ Zašto je Isus umro i postao grehom u očima Svoga Oca? Da bismo mi mogli da postanemo pravedni!

Toliko ljudi nema nikakvu predstavu o tome šta znači ući u spasenje. Oni to ovako zamišljaju: „Konačno ću otići na Nebo i tamo ću živeti i živeti...“ Naravno da se večni život podrazumeva kao deo našeg spasenja, ali spasenje nije nešto na šta moramo da čekamo - nešto u dalekoj budućnosti. Ne, spasenje znači sada ući u Hristov život!

Reč *spasenje* je prvi put upotrebljena u Novom Zavetu u Mat. 1:21: „Pa će roditi Sina, i nadeni Mu ime Isus; jer će On spasiti svoj narod od greha njihovih.“ **Od** njihovih greha. Pa ipak, mnogi izgleda veruju da tu piše - **u** njihovim gresima. Ozbiljan sam. Očigledno je da mnogi u to veruju.

Oslobodeni

Spasenje znači biti oslobođen od greha! Eto, to znači biti spašen! Ali, kada vas neko pita: „Da li ste spašeni“, na šta misli? Da idete na Nebo. Da ćete živeti beskonačno - bez obzira na to šta radili. A opet, Isus je umro da bismo mi mogli da postanemo „pravednost Božija u Njemu“. Cela svrha Njegove smrti je bila otvaranje vrata, da se u nama obnovi pravednost - pravednost koju nam je greh oduzeo! To je značenje spasenja. Ulazite u život, a taj život se nalazi u Sinu. „I ovo je svedočanstvo da nam je Bog dao život večni; i ovaj život večni u Sinu je Njegovom. Ko ima Sina Božijeg ima život; ko nema Sina Božijeg nema života.“ (1. Jov. 5:11,12) Ako je Hrist u vama, onda imate *Njegov život*. Više nećete biti robovi greha. Bog će vas obnoviti u pravednosti. To je Njegovo obećanje! Jedini problem je, što to nije trenutna promena - to je trajni proces u našim životima.

Ni sam ne znam koliko ljudi se zapanji, kada shvati da spasenje nije nekakva privilegija lebdenja po nebesima. U stvari to je veoma realno, zemaljsko iskustvo. Večni život je već sada stvarnost, zato što se taj život nalazi u Sinu! Ko ima Sina, taj samim tim ima i večni život! Zato treba da život provedemo tražeći Hrista! Nema potrebe da pokušavamo da sebe usavršimo, jer jedini način da se usavršimo, jeste da imamo Hrista. Nema drugog načina. Nema druge sile ni imena, koji su u stanju da nas usavrše! „Jer nema drugog imena pod nebom danog ljudima, kojim bi se mi mogli spasti.“

(Dela 4:12) Biti spašen znači biti preobražen, biti obnovljen u pravednosti, dobiti takav život koji zapravo može da izdrži življenje.

Zamislite šta bi bilo da nas Bog sada sve uzme na Nebo, gde vlada apsolutna nesebičnost - gde je sve podređeno čistoj ljubavi. Ali Bog je milostiv. Razbojnik na krstu će imati privilegiju da uzraste na Nebu, pošto ovde nije imao vremena. Bog zna da je za većinu od nas to proces koji traje čitavog života. Pa čak i tada, kad pogledamo na sebe, shvatamo koliko nam još nedostaje Njegove slave.

Jedna od najneverovatnijih stvari koje sam pročitao u Bibliji je izjava u Efescima. Stalno se vraćam na to, i podsećam sebe da je to ono što nam Bog obećava. To je jedan od najlepših odeljaka u Novom Zavetu, koji govori o visini, dubini, dužini i širini Božije ljubavi. Čitam Efe. 3:17,19. Kakav neverovatan odeljak: „Da se Hristos useli verom u srca vaša, da budete u ljubavi ukorenjeni i utemeljeni; da biste mogli razumeti sa svima svetima, šta je širina i dužina i dubina i visina; i poznati pretežniju od razuma ljubav Hristovu, da se ispunite svakom puninom Božijom.“ Skoro sam pao u nesvest, kad sam to prvi put pročitao. Rekao sam: „Nema šanse.“

Bog mi nudi puninu. A moram da vam priznam, da imam problema da se izborim i sa par kapi Božije svetosti, kada mi ih otkrije. A On mi nudi puninu. Puninu! Drugim rečima, vi možete imati ljubavi koliko je i Bog ima, jer Bog ustvari voli kroz vas. Vi možete i opraštati isto kao što Bog oprašta. To je čudo, jer to Isus oprašta kroz vas! A koliko ima opraštanja u Isusovom srcu? Pogledajmo u Luki 23:34. „A Isus govoraše: Oče, oprosti im; jer ne znaju šta čine. A za delove Njegove haljine bacahu kocke.“ Isus je te reči - „Oče, oprosti im; jer ne znaju šta čine“, izgovorio nakon što je bio prikovan za krst!

Elen Vajt, taj plodni hrišćanski pisac devetnaestog veka, napisala je ove inspirativne i značajne reči u „Priči o Spasenju“, str. 222: „Ni jednim gestom Isus se nije požalio. Lice mu je ostalo bledo i mirno, dok su velike kapi znoja bile na Njegovom čelu. Nije bilo milostive ruke koja bi obrisala samrtnu rosu sa Njegovog lica, nije bilo ni saosećajnih reči niti nepokolebljive odanosti da osnaže Njegovo ljudsko srce. Gazio je sam u kaci i niko od svih tih ljudi nije bio uz Njega. Dok su vojnici obavljali svoj zastrašujući posao, i dok je trpeo najžešću agoniju, Isus se molio za svoje neprijatelje - „Oče, oprosti im; jer ne znaju šta čine“. Ta Hristova molitva za neprijatelje je prigrlila ceo svet i obuhvatila svakog grešnika sve do kraja vremena.“

Možemo li mi tako praštati? Opet ponavljam, da ne postoji sila na celom ovom svetu, koja može izazvati takvu promenu u ljudskom srcu. Možete otlušati sve seminare tipa „kako pomoći sebi“, ići na sva savetovanja, isprobati sve što ovaj svet može da vam ponudi, ali to neće promeniti vaše srce. Ali ako dozvolite Isusu da verom prebiva u vašem srcu kroz Svetog Duha, u jednom trenutku možete imati Božiji um.

Apostol Petar je to tako lepo rekao: „Blagodati i mir da vam se umnoži poznavanjem Boga i Hrista Isusa Gospoda našeg. Budući da su nam sve božanstvene sile Njegove, koje trebaju ka životu i pobožnosti, darovane poznavanjem Onoga koji nas pozva slavom i dobrodetelji, kroz koje se nama darovaše časna i prevelika obećanja, *da njih radi imate deo u Božijoj prirodi*, ako utečete od telesnih želja ovog sveta.“ (2. Pet. 1:2-4) Tako je Bog - Njegova slava i dobrotu - u nama!

Mislićete najuzvišenijim mislima. Imaćete najdublja osećanja. Volećete najuzvišenijom ljubavlju. Doživete najneverovatnije priznanje, pokajanje i oprostjenje. I širićete to na ljude oko sebe, jer će Hrist biti u vama. A kada je Hrist u vama, Biblija kaže da možete smatrati da ste „mrtvi grehu a živi Bogu“. (Rim. 6:11) Najteža stvar na svetu je odlučiti da veruješ, kada dokazi govore suprotno. Jer hteli mi to ili ne, ipak u sebi osećamo da nas na neki način greh privlači. Možemo li svi da posvedočimo istinitost ove tvrdnje?

Privlačna sila greha u nama

Verujem da ćete osećati u sebi privlačnu silu greha sve do Gospodnjeg dolaska i da je potpuno nerealno očekivati da nećete osećati sklonost ka grehu. U stvari Božija Reč kaže da oni, koji su ušli u sferu duhovnosti i nanovo su rođeni od Duha, još snažnije osećaju privlačnu silu greha, nego ljudi koji su telesni po prirodi.

Mene nikada ranije greh uopšte nije uznemiravao. Ljudi, koji su rođeni od Duha i žive duhovnim životom, osećaju i opažaju prisustvo greha u sebi mnogo jače od onih neduhovnih. Kada se udubite u Božiji zakon osećate osudu, zato što vidite Božju svetost i ona vam otkriva vašu grešnost. Ne, mene greh nikada ranije uopšte nije uznemiravao. Dešavalo se da u njemu uživam! Ali onda je došao zakon, i ja sam pogledao u njega i *umro sam*. Evo kako to Pavle kaže u Rim. 7:9-13: „A ja življah nekad bez zakona; a kad dođe zapovest, onda greh ožive, a ja umreh, i nađe se da mi zapovest bi za smrt, koja beše data za život. Jer greh uzevši početak kroz zapovest prevari me, i ubi me njome. Tako je dakle zakon svet i zapovest sveta i pravedna i dobra. Dobro li dakle bi meni smrt? Bože sačuvaj! Nego greh, da bi se pokazao kao greh, posredstvom dobra doneo mi smrt, da bude greh odviše grešan zapovešću.“

Pavle zapravo kaže, da je zakon učinio njegov greh još grešnijim. On ga je uveličao. Pokazao mu je koliko je stvarno bio grešan, tako što je uporedio njegov greh sa Božijom svetošću. Zato, ako očekujete da nikada više nećete osetiti u sebi sklonost ili silu koja vas vuče prema grehu, imam vesti za vas. U zabludi ste. Vi ćete ovo osećati jače nego ikad.

I konačno jednoga dana možete zavapiti zajedno sa apostolom: „A ovo više ja ne činim nego greh koji živi u meni. A kad činim ono što neću, već ja to ne činim nego greh koji živi u meni.“ „Ovo nisam ja!“ - kaže on: „to je greh koji živi u meni“. Bog to razume. To je jedan od razloga zašto je Isusu dao isto telo kao što je naše: „Budući da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola.“ (Jev. 2:14) „Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog Sina svog u obličju tela grehovnog, i za greh osudi greh u telu.“ (Rim. 8:3)

Isus je uzeo telo ljudskog bića, nakon što je ljudska rasa oslabljena sa 4000 hiljade godina provedenih u grehu. Razmislite o tome. Zato je Isus osećao ono što i mi osećamo. Tako me ohrabruje, što znam da je Isus imao istinski ljudsko telo, a ipak je bio bez greha. Kada sam shvatio, da je Isus uzeo isto fizičko telo kakvo je i moje, po prvi put u životu sam počeo da shvatam da greh zapravo nije nešto fizičko. Greh je stanje pobune protiv Boga, a što se ispoljava u fizičkim delima (gresima). Isus je to ovako objasnio: „Čuli ste kako je kazano starima: Ne čini preljube. A ja vam kažem da svaki koji pogleda na ženu sa željom, već je učinio preljubu u srcu svom.“ (Mat. 5:27,28) „Jer iznutra, iz srca ljudskog, izlaze misli zle, kurvarstva, krađe, ubistva, preljube, pohlepa, zloba, prevara, razvratnost, zavist, klevete, ponos, bezumlje.“ (Mar. 7:21,22)

Prema Bibliji postoji trenutak u našem duhovnom rastu, kada sebe možemo smatrati mrtvima grehu. Ali, to očigledno ne znači, da mi ne osećamo prisustvo greha u sebi! A uskoro ćemo otkriti i šta to znači.

Hajde sada da pogledamo Rim. 6:6: „Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu.“ Naš stari čovek je razapet sa Hristom. Nameće se jedno pitanje. U kom trenutku hrišćanskog života ovo postaje stvarnost? U kom to trenutku možemo zaista da ovo tvrdimo?

Pavle nam daje odgovor u ovom poglavlju, koji mora da prethodi reči „znajući“ iz 6. stiha: „Ili ne znate da svi koji se krstismo u Isusa Hrista, u smrt Njegovu krstismo se? Tako se s Njim

pogrebosmo krštenjem u smrt, da kao što usta Hristos iz mrtvih slavom Očevom, tako i mi u novom životu da hodimo. Jer kad smo jednaki s Njim jednakom smrću, bićemo i vaskrsenjem.“ (Rim. 6:3-5)

Tako nam naše shvatanje krštenja može ukazati na odgovor. Jer na krštenju neki ljudi možda mogu očekivati *svoju* smrt - smrt svoje stare prirode. Ali, vi ste prilikom krštenja kršteni u *Hristovu* smrt. A kad ste već kršteni u Njegovu smrt, šta treba da razumete bolje od svega ostalog? Krst! Iskupljenje! Značaj Njegove smrti! Zato što ste u periodu do svog krštenja već osvedočeni u pogledu neverovatnog značaja koji Hristova smrt ima za vas! Kada ste došli do tog osvedočenja onda treba da idete napred - u krštenje, zato što ste sada spremni da budete kršteni u Njegovu smrt.

I opet, kroz prihvatanje Njegove smrti, mi se otvaramo da primimo Njegov život. Ali često je zaista teško navesti ljude da se usredsrede na Hristovu smrt i da izostave sebe iz centra pažnje, uviđajući kako je Bog bio dobar u Hristu - tako da Bog može boraviti u njima i doneti im sve što su oni zaista od početka i želeli: svet i čist život, Bogu na slavu. Jer Bog neće da vas samo spolja dotera. On neće samo da vas poboljša. On će vas nanovo stvoriti - obnoviti vas u svoje obličje! Imam vesti za vas. To može da bude veoma bolan proces, ali ipak i veoma radosno iskustvo. A sve je to naše samo verom!

Pregled poglavlja

1. Šta javno priznajete kada se krstite? Kako je to povezano sa vašim iskustvom spasenja?
2. Koje je pravo značenje spasenja? Šta će se desiti, kada zaista to razumete?
3. Zašto je Isus umro i postao greh u Božijim očima? Pogledati 2. Korinćanima 5:21.
4. Kako se osloboditi od greha? Kako da večni život bude stvarnost već sada? 1. Jovanova 5:11,12; Dela 4:12.
5. Koji je jedini mogući način da se vaše srce promeni? Kako već sada možete imati puninu Božiju i početi da volite i praštate kao i On? Efescima 3:14-19; 2. Petrova 1:4.
6. Šta se dešava sa privlačnom silom greha u vama, kada uđete u sferu duhovnosti?
7. Kakva veza postoji između Božijeg zakona i doživljavanja greha, za osobu koja je rođena Duhom? Rimljanima 7:9-13.
8. Kako autor opisuje „greh“, čije su posledice fizička dela (gresi)?

Pitanje za razmišljanje

Kako se vaše razumevanje krštenja promenilo u svetlosti Rimljana 6:3-6?

14. PRIDRUŽITI SE HRISTOVOM TELU

Šta je temelj našeg mira? Već smo ga pronašli u Rim. 5:1: „Opravdavši se dakle verom, imamo mir s Bogom kroz Gospoda svog Isusa Hrista.“ Mir ne zavisi od toga, da li sam iskren sa Bogom. Pre bi se moglo reći, da sad mogu da budem iskren, otvoren i pošten, pošto je moj mir činjenično stanje, jer sam već „opravdan“. Ne obrnuto. Svojom istinoljubivošću mi ne ubeđujemo Boga da bude plemenit prema nama. Već smo mi upravo Božjim plemenitim postupanjem sa nama - u našem beznadežnom, bespomoćnom, bezbožnom stanju - osposobljeni da budemo istinoljubivi.

A Hrist nam nudi da svojim Duhom uđe u nas i unese promene iznutra. On ne nudi samo popravljjanje naših osobina. On nam zapravo nudi, da uđe i da boravi u nama. Posebno volim kod Boga, što može da se ovaploti u ljudskom telu. Kad god posećuje Zemlju, On se uvek oblači u ljudsko telo. Isus je došao na Zemlju - obučen u ljudsko telo. Sveti Duh je došao na Zemlju i boravi u ljudskom telu. To je Božija specijalnost. On se specijalizovao za utelovljenje.

Vi zapravo možete učestvovati u Njegovoj božanskoj prirodi. Možete imati Boga u sebi - a nigde u univerzumu nema takve sile. *Imati Boga u sebi* je nešto što preobražava, obnavlja, osnažuje i pobeđuje, jer u sebe primete Onoga koji je u ljudskom telu savladao greh i đavola. Vi se oblačite u Njega!

A kada su vernici zaista u veri, onda su ispunjeni željom da to objave. Krštenje je oduvek trebalo da bude javni čin, jer u trenutku kada ste spremni da to objavite, vi izjavljujete: „Sada sam spreman da se povežem sa Hristovim telom i da preuzmem svoju ulogu kao njegov deo.“ Dakle, sjedinjenje sa Hristovim telom se oduvek ostvarivalo putem krštenja, na šta je Božiji odgovor oduvek bio pomazanje Duhom.

Pre izvesnog vremena sam bio u Australiji i jedan moj rođak, koji je tamo starešina crkve, mi je prišao i rekao: „Vidi, ima jedan mladi par; imaju po dvadeset i neku godinu. Proučavao sam sa njima i žele da se krste. Pitao sam pastora i dozvolio mi je da ih ja krstim.“ Beše to uzbudljivo za mog nećaka, jer on do tada nije nikoga krstio. A pošto je on radio sa ovim parom, pastor mu je rekao da može i da ih krsti. „Ali, oni ne žele da se pridruže crkvi“, rekao mi je i upitao: „Šta bi ti uradio? Da li bi ih krstio?“ Odgovorio sam: „Ne, ne bih. Interesantno je što ti baš ja ovo kažem,“ - dodao sam: „jer je postojala faza u mom iskustvu, kada bih to verovatno učinio. Ali sam od tada sazeo dovoljno da razumem, da je krštenje trenutak u životu, kada osećamo da smo spremni da se povežemo sa drugima, koji su takođe shvatili da su umrli sa Hristom na Njegovom krstu i žele da postanu koristan deo Njegove crkve.“

Tada sam svog nećaka proveo kroz nekoliko značajnih poglavlja Svetog pisma. Na primer, čitali smo Dela 19:2,3 gde se Pavle obraća učenicima u Efesu pitanjem: „Jeste li primili Duha Svetog kad ste poverovali? A oni mu rekoše: Nismo ni čuli da ima Duh Sveti. A on im reče: Na šta se dakle krstiste? A oni rekoše: Na krštenje Jovanovo.“ Pavle je znao, da je trebalo da na krštenju prime Svetoga Duha, jer je to pomazanje za službu u duhovnom telu - crkvi. Tako da ih je ponovo krstio. Položio je ruke na njih i posvetio ih za službu. Primili su darove i uključeni su u služenje. Zato sam rekao svom nećaku: „Ako krštavaš ljude, a oni ne postaju deo duhovnog tela, onda će oni samo da sede u crkvenim klupama, i tu će umreti. Uvenuće, jer nisu uključeni u službu.“

Niko nije pojedinačno u službi - celo telo je u službi. Ruka ne može da kaže: „Ja sam u službi.“ Ono što ruka može da kaže je: „Ja sam deo tela, koje služi na slavu Bogu“. To je Hristovo telo.

Pročitajte 1. Kor. 12, gde Pavle pravi odlično poređenje između raznovrsnosti duhovnih darova u Hristovom telu i funkcionisanja pojedinih delova ljudskog tela, koji rade zajedno kao jedna celina.

Kroz sve sam to prošao sa svojim nećakom, a da mi on nije rekao da je planirao da ih krsti već sutradan. Voleo bih da mi je to rekao, ali on je izbegao tu sitnicu. U svakom slučaju, sledećeg jutra je posetio taj par i rekao im da ih neće krstiti, dok još nešto sa njima ne prouči. Sledećeg utorka uveče, oni su posle proučavanja izjavili: „Pa, zašto ne bismo bili deo duhovnog tela?“ Te su se zatim krštenjem pridružili telu. Bilo je to divno iskustvo, a i moj nećak je kroz njega dosta sazreo.

Krštenje je trenutak kada hoćete da se pridružite Hristovom telu, ali prelazak sa utvrđene činjenice na proces koji je u toku se dešava čim poverujete. Ne zaboravite, vi zaista ne možete da sazrevate sami. Ne možete sami da napredujete u ljubavi. Zato nas Bog uvodi u telo, jer naša priprema za službu podrazumeva naše uzrastanje kao funkcionalnih delova tela. I kako učimo da smo jedni drugima potrebni i da cenimo jedinstvenost različitih darova koje posedujemo, tako i naša korisnost za Boga raste.

Bog je vrlo mudar po tom pitanju. Tako u izvesnom smislu, pravi rast započinje kada postanemo delotvoran deo tela. Naravno, Duh je taj koji je naše živote doveo do vere, a Njegovo delo je i to što smo poverovali. Ipak, nešto značajno počinje da se dešava u trenutku kada smo mi zauzeli stav i kada smo to objavili postajući deo Hristovog tela - kada nas je Duh pomazao. Prema mom iskustvu, tada započinje pravi rast u životima ljudi. Viđao sam ljude koji su godinama bili u zbrci, ali kada su konačno zauzeli stav oslobodili su se preko noći. Uzbudljivo.

Pregled poglavlja

1. Šta vam omogućava da imate mir, a da u isto vreme budete otvoreni, pošteni i iskreni sa Bogom?
2. Šta znači „obući se u Hrista“?
3. Kako, po Bibliji, osoba pristupa duhovnom telu Hristovom? (1. Kor. 12)
4. Šta će biti rezultat biblijskog krštenja? (Dela 19)
5. Kada započinje spasenje kao proces koji je u toku?
6. Kakva veza postoji između procesa spasenja i našeg krštenja?
7. Na koji način nas Bog odgaja da Mu budemo korisni u službi?

Pitanja za razmišljanje

Da li ste iskusili pomazanje Duhom za službu? Da li ste se istinski povezali sa Hristovim telom?

15. RADIKALNA UNUTRAŠNJA PROMENA

Ono što smo dobili Isusovom smrću je činjenično stanje. To je naše, a da ništa nismo učinili da to zaslužimo. Dato nam je kao potpuno besplatan dar. Mnogo je neverovatnih blagoslova postalo naše kroz Hristovu smrt - oprostjenje, opravdanje, pomirenje, lišavanje sile našeg neprijatelja (dovoljno je da sa verom spomenemo Isusovo ime i đavo beži od nas!) i naše otkupljenje. Sve ovo i još mnogo toga je naše. Možemo polagati pravo na sve ove prednosti.

Ali, reč *spasenje* je uvek povezana sa primanjem Hristovog života, jer spasenje je dinamično. Kao što smo to već više puta primetili, ono je u isto vreme i utvrđena činjenica i proces koji je u toku. Da ponovim, Hristov život se daje samo onima među nama, koji verom prihvate dar Božije ljubavi iskazan u žrtvi Njegovog Sina.

Bog obećava da će prebivati u nama, kada ovo prihvatamo verom! Njemu možete verovati. Možete krenuti i delovati kao osoba u kojoj je Bog. Ali, želim da vas upozorim: nije bezbedno dopustiti Bogu da bude u vama. Mnogo je bezbednije gledati Ga na krstu i reći: „Da, mora da me je voleo, kad je to učinio.“ Ali, ako ste spremni da Mu dopustite da živi u vama, to je već intimna stvar. Jer prisustvo živog Boga u vama postavlja izazov vašim mislima, osećanjima, postupcima i stavovima. Baš ništa ne ostaje netaknuto, kada živom Bogu dopustite da stanuje u vama. Zato uvek govorim ljudima: „Presaberite se, pre nego što dopustite Bogu da živi u vama, jer vas On neće ostaviti takve kakve vas je zatekao.“

On će oplemeniti, obnoviti, izmeniti, preobraziti. On će vas izvajati. On će vas oblikovati. Dopustiće čak i iskušenjima i teškoćama da dođu u vaš život, samo da bi vas doveo u stanje u kome se On u potpunosti može otkriti u vama. To je ustvari Njegova milost - a vi ćete se ritati i zapomagati! Hoćete, ako ste iole slični meni. Dva puta u svom životu sam zapravo morao reći Bogu: „Pusti me, molim Te! Ne mogu više da izdržim ovaj stres. Obećao si da nećeš dozvoliti da budemo kušani više nego što možemo podneti, a ja Te upravo obavestavam da ne mogu više izdržati ni jedan sat. Moraćeš da popustiš pritisak, ako želiš da me i dalje imaš kao poslušnog sina, koji Te voli.“ Ozbiljno sam skrenuo pažnju Bogu: „U opasnosti sam. Ne mogu više da izađem sa tim na kraj“.

Dati Bogu dozvolu

Svi mi očigledno imamo svoje granice. Recimo, ja imam veliku toleranciju na bol, što znači da sam - kad je došlo dotle da zapravo kažem Bogu: „Ne mogu više!“ - bio izložen neverovatno jakom bolu. Ali Bog je tako milostiv, baš kao što je i obećao da će biti. „Drugog iskušenje ne dođe na vas osim čovečijeg; ali je veran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjem i kraj, da možete podneti.“ (1. Kor.10:13)

On se povukao, utišao vatru i sve se smirilo. Ponovo sam mogao da odahnem i nastavim dalje. Rekao sam Bogu: „Hvala Ti, što si to učinio za mene. Nije da sumnjam ili nešto slično, nego više nisam jednostavno mogao da podnesem taj pritisak.“ Bog je tako milostiv. On je pun razumevanja. A ja sam Mu dopustio da učini sve što je potrebno, da bi se uglačale grube ivice u mom životu. U to vreme mi je On zapravo i rekao: „Jesi li siguran da znaš šta radiš, kada Mi daješ ovakvo dopuštenje?“ „Da!“ - uzvratio sam: „samo želim da mi se stežu ove grube ivice. Želim da slabosti u mom životu budu iskorenjene.“ „Ah, u redu“ - reče On. Zatim je pojačao vatru. Hoću reći, osećao sam kako gorim. Mogao sam osetiti plamen kako me proždire. Na kraju sam rekao: „Molim Te, prestani!“ „Pa,“ - reče On: „sam si Mi dao dozvolu.“ „Znam,“ - uzvratih: „ali je povlačim na neko vreme.“

Sada ponovo počinjem da Mu sve više i više dozvoljavam. A On je tako dobar, pa će vam dati predah ako ga želite i ako vam je potreban - daće vam vreme da predahnete, preispitate se, a zatim nastavite napred. Otkrio sam, da Bog ima puno razumevanja po ovom pitanju, ali je ipak rizično pustiti Ga unutra.

Prilično često se molim za nevolju u korist nekih osoba, ali kažem Bogu: „Iako bih stvarno voleo da uzdrmaš život te osobe, osloniću se na Tebe da odrediš do koje mere ćeš to učiniti, jer Ti bolje od mene znaš šta je toj osobi potrebno. Sve što ja znam jeste, da ona trenutno nema pravu radost u Tebi i Tvojim milosti, a voleo bih da vidim da ima.“

Na primer, dao sam Bogu dozvolu da unese nevolju u živote moje dece, samo da bi mogli da prodube svoj odnos sa Njim, da bi ih On još čvršće preuzeo. Jedan od njih me je pozvao jednog dana i preklinjao me da prestanem sa tom molitvom. Rekao sam: „U redu, napraviću pauzu“. Bog je bio milostiv. Uneo je krizu u živote sve moje dece, i malo po malo, vidim da je ojačao svoju vezu sa Njima. I kad god se zabrinem za nekog od njih, molim se ponovo istom molitvom.

Bog je mnogo zainteresovaniji od nas za duhovni rast naše dece, jer želi da kroz celu večnost bude sa njima. A zna mnogo bolje nego mi, šta to znači živeti u prisustvu svetog Boga. Nisu li Aronovi sinovi, kao sveštenici na službi u hramu, koristili pogrešnu vrstu tamjana i vatre? Istog trenutka su izgoreli! „A sinovi Aronovi, Nadav i Avijud, uzevši svaki svoju kadionicu metnuše oganj u njih i na oganj metnuše kad, i prinesoše pred Gospodom oganj tuđ, a to im ne beše zapovedio. Tada dođe oganj od Gospoda i udari ih, te pogiboše pred Gospodom.“ (3. Moj. 10:1,2)

I Uza je sa najboljim namerama požurio da pridrži kovčeg zaveta da ne padne sa kola, i u tom trenutku je uništen. „I metnuše kovčeg Božiji na nova kola, i povezoše ga iz kuće Avinadavove, koja beše na brdu; a Uza i Ahijo sinovi Avinadavovi upravljahu novim kolima. I odvezoše kovčeg Božiji iz kuće Avinadavove, koja beše na brdu, i Ahijo iđase pred kovčegom. A David i sav dom Izrailjev udarahu pred Gospodom u svakojake sprave od drveta kedrovog, u gusle, u psaltire, u bubnje, u svirale i u kimvale. A kad dođoše do gumna Nahonovog, Uza se maši za kovčeg Božji i prihvati ga, jer volovi poteškoše na stranu. I Gospod se razgnevi na Uzu, i udari ga Bog onde za tu nepažnju, te umre onde kod kovčega Božijeg.“ (2. Sam. 6:3-7)

Ono što je sveto se ne dira nesvetim rukama! Bog je pokušavao da tome nauči svoj narod. Pogledajte šta se desilo na Sinajskoj gori. Bog je dao stroga uputstva za vreme dok Mojsije bude na planini: „Operite svoje haljine. Pripremite se. Stajaćete u prisustvu svetoga Boga. Ne dirajte goru! Ne dozvoljavajte ni svojoj stoci da ide na goru! To je sveta zemlja! Na toj gori je prisutan Bog!“ Preporučujem vam, da pročitate celo 19. poglavlje 2. Mojsijeve.

A mi se spremamo za život u Božijem prisustvu. Ipak, većina od nas je - ako ste imalo slični meni - suviše nemarna prema stajanju u Božijem prisustvu. Tako sam ja jednoga dana shvatio - da Bog ne planira da ponovo unese seme greha i pobune u svoje carstvo, i ako ga bude u meni, ja neću biti tamo. Ne zbog toga što me On ne voli, nego bi to bio dokaz da Mu nisam dozvolio da iz mene iskoreni greh i sebičnost; to Mu nisam dozvolio, da me ne bi bolelo. A to zaista boli, jer smo čitav život proveli sa grehom. Seme pobune je od rođenja u nama, a Bog želi da dobije dozvolu da ga iskoreni. On to neće učiniti na silu, ali će koristiti okolnosti da vam pomogne da se to desi. Kakav god bol da vam se desi, biće dopušten samo zato, što vas On toliko voli, da ne želi večnost da provede bez vas!

Kad se radi o spasenju, Bog je tu potpuno razlozan. Zna koliko Ga je lično koštao otkup za greh. Takođe zna, da ko god prihvati Isusovu žrtvu, time zapravo Bogu daje dozvolu, da ga učini podobnim za život sa Njim. Ulaznicu za večnost sa Bogom već imate, ali sada On želi da vas osposobi i da uživate u onome šta ta ulaznica predstavlja - a to je privilegija da živite u Božijem

prisustvu. Predivno iskustvo je svakoga dana svog života živeti pod Božijom blagodaću, imati prisustvo Svetog Duha, koji živi u vama. Možete polagati pravo na sve blagoslove, omogućene onim što je Isus učinio *za* vas - pa i na ono što On sada želi da uradi *u* vama posredstvom Svetog Duha.

Takođe je divno iskustvo krštenjem javno izraziti svoju veru. Krštenje je način da vernik kaže Bogu: „Iskreno verujem da je Isusova smrt zapravo bila moja smrt za greh, a koja se desila Njemu. Spreman sam da prihvatim, da Ga je ubio moj a ne Njegov greh. On je umro mojom smrću; i tako sam Ti zahvalan Bože, što si dopustio da On to podnese umesto mene“.

A kad smo već kod toga, krštenje bi trebalo da se obnavlja svaki dan. Kako? Kroz svakodnevno pomazanjem Svetim Duhom. To je zapravo svakodnevno ponovno krštavanje, jer nas je Isus na sopstvenom primeru učio, da je krštenje oduvek trebalo da se obavlja vodom *i* Duhom. Samo je jednom potrebno da uđete u vodu, ali vam je svakoga dana vašeg života potrebno pomazanje Duhom, jer ono potvrđuje činjenicu da ste umrli sa Hristom i da ste vaskrsli sa Njim. Zapravo, to je oblik svakodnevnog ponovnog krštavanja.

Drski zahtevi

Prema Pavlu sada ste u poziciji - a to je već svakodnevna stvar - da postavljate Bogu neke naizgled drske zahteve, a sve to na osnovu vere. Hajde sada da vidimo Rim. 6:6-11: „Znajući ovo da se stari naš čovek razape s Njime, da bi se telo grešno pokvarilo, da više ne bismo služili grehu. Jer koji umre oprost se od greha. A ako umresmo s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s Njim; znajući da Hristos usta iz mrtvih, već više ne umire; smrt više neće ovladati Njime. Jer što umre, grehu umre jedanput; a što živi, Bogu živi. Tako i vi, dakle, držite sebe da ste mrtvi grehu a živi Bogu u Hristu Isusu Gospodu našem.“

Ovo je tako značajan odlomak. Ono što ovde čitamo, treba sada da postane sastavni deo vašeg svakodnevnog iskustva. Došli ste pred krst. Ispovedili ste svoju veru u Isusovu smrt. Dobili ste pravo da budete opravdani - proglašeni pravednima, da vam bude oprošteno, da budete pomireni sa Bogom - sve su to divne prednosti koje vam je Bog dao kroz Isusovu smrt. A sada se vratite i razmotrite osmi stih (i uverite se da ovo jasno razumete): „A ako umresmo s Hristom, verujemo da ćemo i živeti s Njim“. Ovo nam je moguće zahvaljujući primanju Svetog Duha u svoj život. I tako možete svakoga dana da zahtevate sa punim pravom ono iz 11. stiha: „Držite sebe da ste mrtvi grehu, a živi Bogu u Hristu Isusu.“

Vera i osećanja

Kada ste već bili pred krstom i zahvalili Bogu za Njegovu velikodušnost kroz Isusovu smrt, red je da napravite i sledeći korak vere. Sada imate privilegiju, da kako Pavle kaže, računate da ste mrtvi grehu. A to nema nikakve veze sa vašim osećanjima. Vi zapravo možete imati osećaj da ste u velikom iskušenju. Vi možete osećati kako vas nešto iznutra vuče ka grehu. Ovo je korak vere - ne korak osećanja. Vi *smatrate* sebe mrtvima grehu.

Lično sam jako zahvalan Bogu na ovome. Pošto sam video kako Isus umire na krstu i zahvalio Bogu za to, preduzimam ovaj korak i kažem: „Hvala Ti Bože, što danas smatram sebe mrtvim grehu, ali isto tako i živim Bogu. Danas sam ja Tvoje dete. I dok izlazim iz svoje kuće, šta je to što mi je potrebno? Šta mi je potrebno, da bih mogao da funkcionišem kao Tvoje dete?“ Pošto sam „mrtav grehu, a živ Bogu“, šta je to što će mi biti potrebno u ovom novom danu? Biće mi potreban Sveti Duh. Pa, iako se Bog već nastanio u meni, ja želim da svakoga dana ojačam ovaj odnos sa Bogom;

jer meni je kao Božijem detetu koje više nije rob grehu - nego je umesto toga dete nebeskog Boga - potrebno da se Sveti Duh nastani u meni, kako bih funkcionisao i živeo tog dana.

Sada bih hteo da vas podstaknem da razmišljate o biblijskom obećanju – ili obećanjima - na koje možete da se oslonite, kako biste bili sigurni da u ovom trenutku dopuštate Bogu da se svojim Duhom useli u vaš um. Pošto ste Božije dete, ne biste smeli da izlazite iz kuće bez Duha živoga Boga u svom umu. I ne ograničavajte se na poslanicu Rimljanima, iako smo se mi ovde usredsredili na nju.

Radi ilustracije, evo nekoliko takvih obećanja koja su u Pismu pronašli polaznici mog seminara, kada sam ih to zamolio:

- Jov. 14:16: „I ja ću umoliti Oca, i daće vam drugog Pomoćnika da bude s vama vavek.“ A taj pomoćnik je, naravno, Sveti Duh.
- Psa. 51:10: „Učini mi, Bože, čisto srce, i duh prav ponovi u meni.“
- Jez. 11:19: „I daću im jedno srce, i nov duh metnuću u njih, i izvadiću iz tela njihovog kameno srce i daću im srce mesno.“
- Fil. 2:5: „Jer ovo da se misli među vama šta je i u Hristu Isusu.“ Ovo je traženje Duha samo drugim rečima, jer je Duh Onaj koji unosi Hrista u nas.

Dok o ovome budete razmišljali i vi ćete otkrivati nova obećanja Svetog Duha. A divno je, steći naviku pozivanja na ovakva obećanja svakog novog dana. Sećate li se Isusovog susreta sa Nikodimom? „Odgovori Isus i reče mu: Zaista, zaista ti kažem, ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božije.“ (Jov. 3:3)

Ovo svakako potvrđuje veliku istinu, koju stalno primećujemo čitajući ove stranice, a to je da je spasenje u isto vreme i utvrđena činjenica i proces koji traje. Jer da je spasenje samo činjenica ostvarena kroz Isusovu smrt i da se sve završilo na tome - ideja na koju je naseo veliki veliki broj hrišćana - vi biste onda imali oprostjenje, opravdanje, pomirenje i sve te blagoslove, *ali biste i dalje bili robovi greha*.

Isus je umro - radi nas je postao grehom - da bismo mi mogli da postanemo Božija pravda u Njemu. To je iskustvo „novorođenja“. Ovaj neverovatni stih iz Jovanovog evanđelja nam govori, da ako hoćemo da budemo u Božijem carstvu, sa nas treba da se skine krivica, i PLUS treba da pružimo Bogu priliku da nas sada i prepravi, jer je spasenje dinamični proces u našim životima.

Usput, u radosnu vest je uključena i garancija da ćete, ako budete završili život pre nego što dostignete potpunu zrelost, imati privilegiju da nastavite da rastete u Nebeskom carstvu. Koliko je razbojnik na krstu imao vremena za „proces koji traje“? Za to nije bilo prilike, ali to ga nije lišilo onoga što mu je Isusovom smrću zagarantovano. Da je nastavio da živi, dobio bi Duha i u mnogo toga bi uzrastao u Hristu. Jako je važno da ovo znamo, shvatimo i verujemo.

Znate, možete imati poverenje u Boga i što se tiče završetka vašeg života. Ne morate živeti u strahu, jer ste u Hristu savršeni na svakom koraku svog puta - „jer je jednim prinosom usavršio zauvek one koji bivaju osvećeni;“ (Jev. 10:14) - upravo kao što je i cvet koji se otvara savršen u svakoj fazi. Ovo je istina, zato što je savršenstvo u Njemu, a ne u vama.

Dozvolite mi sada da podelim sa vama nešto veoma važno. Kada primete Božijeg Duha, On dolazi u vaš um. To je jedini deo ljudskog tela, sa kojim Sveti Duh direktno komunicira. U suprotnom, držali biste doktrinu o „svetom telu“, verujući da Duh može da uđe i u druge delove tela. To je veoma čudna doktrina, budući da je *um* taj koji se obnavlja: „I ne vladajte se prema

ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ (Rim. 12:2)

Evo jedne lepe izjave Elen Vajt iz članka „Istinsko obraćenje“ (*Pregled i Glasnik*, 7. jul 1904.): „Kvasac istine (odnosi se na Duha) radi tajno, tiho, postojano, da preobrazi dušu. Prirodne sklonosti se ublažavaju i potčinjavaju. Usađuju se nove misli, nova osećanja i novi motivi.“

Postoji velika zabuna oko toga, šta to mi „novo“ dobijamo. Ali ovde je jasno rečeno. Kada uđemo u svoj novi život u Isusu, mi dobijamo novi um. I tada živimo novim životom, u skladu sa tim novim umom. Ali ono što nam Bog ne može dati u jednom trenutku jeste karakter. Dok postupamo po novim mislima, novim osećanjima i novim motivima, Hristov karakter se obrazuje u nama. To znači nanovo se roditi. Vaš um je preobražen.

„Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu.“ (Fil. 2:5) „I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ (Rim. 12:2) Bile su mi potrebne godine da shvatim, da je sada sa novim umom i Božija volja u meni! A u tom slučaju, više ne moram da se borim da činim Božiju volju. Ja ću činiti Njegovu volju, ne zato što *to moram*, nego zato što *sada Hrist u meni to želi!*

Pregled poglavlja

1. Na koji način je spasenje dinamično?
2. Zašto bi moglo biti „opasno“ tražiti da Bog živi u vama?
3. Šta je to „molitva za nevolju“?
4. Šta Bog želi da učini uz vašu dozvolu, kako biste mogli provesti večnost sa Njim?
5. Šta je krštenje Duhom? I na koji način se ono razlikuje od krštenja vodom?
6. Šta to smete „drsko“ da zahtevate, kada dođete pred krst, prihvatajući Isusovu smrt kao svoju smrt za greh? Rim. 6:6-11.
7. Koja je vaša velika potreba, ako želite da živite i funkcionišete kao Božije dete? I šta to „novo“ dobijate, kada vam Bog namiri ovu potrebu? Šta se dešava kada se „nanovo rodite“?
8. Kako i kada se dešava promena karaktera?

Pitanja za razmišljanje

Koliko vas „košta“ to što ste pozvali Boga da živi u vama? I da li ste to uopšte iskusili? Kakvu radikalnu promenu je On učinio u vama? Da li ste još uvek rob greha? Kakvu ste novu nadu u pobedu otkrili u ovom poglavlju? Jeste li i sami pronašli neko posebno obećanje, na koje se pozivate?

16. HRISTOV UM

Hristov um u vama unosi Božiju volju u vaš um. Elen Vajt je to tako lepo rekla u „Čežnji vekova“ (str. 668): „Istinska poslušnost uvek dolazi iz srca. To je kad srce kuca sa Hristom. Ako na to pristanemo, On će se toliko poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, toliko će uskladiti naše srce i um sa svojom voljom, da ćemo pokoravajući se Njemu ustvari postupati u skladu sa sopstvenim podsticajima.“

Primanje Hristovog uma je jedna od najuzvišenijih - a verovatno je i najuzvišenija - privilegija ljudskih bića u grešnom telu! Bog se u vama utelovljava, ali kada uđe, On neće sve raditi umesto vas. On ne pravi sve one male korake, koje vi morate da preduzmete. Ono što On radi jeste da menja onaj najvažniji deo vašeg bića, koji je do tada bio zarobljen grehom. Vi zapravo niste ni bili u stanju za bilo šta drugo, jer je vama upravljao *vaš* um. Ali, sada je taj um primio nove misli i nova osećanja. Znam ljude, koji su zaista imali poteškoća sa novim osećanjima prema nekim osobama - čak do te mere da nisu mogli da im oprostite. Ali sa Hristovim umom u sebi, osećaćete se drugačije, bez obzira na to šta vam je učinjeno.

Govorili smo o krštenju. Dozvolite da vam kažem, da u krštenju nema ničeg čudesnog. Jovan je napisao: „A koji Ga primiše, dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime Njegovo.“ (Jov. 1:12) Ne onima „koji su kršteni“, nego onima koji su poverovali i primili Ga. Ne ulazi se u veru činom krštenja - vera prethodi krštenju. Ali kada ste dostigli zrelost za krštenje, postali ste spremni da živite u skladu sa svojim verovanjem i da se povežete sa Hristovim duhovnim telom. Spremni ste da javno izrazite svoju veru, da se dobrovoljno stavite u službu i da radite u skladu sa svojim Bogom danim sposobnostima. Ne možete prepoznati te posebne sposobnosti ili domen, dok se ne povežete sa duhovnim telom. A tada ćete znati. Prilikom krštenja mi iznosimo u javnost svoja uverenja. Mi to tada radimo, ali to uverenje je već trebalo da bude u nama određeno vreme.

Ja ni u kom slučaju ne omalovažavam značaj krštenja. Ali faktor razumevanja i vere do tada već treba da bude prisutan. Prilikom obreda krštenja vi jednostavno postupate po toj veri i to je sve. To je već stvarnost u vašem životu. Ali, nemojte potcenjivati ni ono što se dešava, kada se povežete sa telom. Tek tada u vernicima zaista započinje rast.

I kada uđete u ovaj novi život i u vama se nastani Sveti Duh, šta je to novo što dobijate? Nove misli, nova osećanja, nove motive. Dopustite mi sada, da sa vama podelim možda najdublju rečenicu o značenju novorođenja, koju sam ikad pročitao: „Postavljen je novi standard karaktera - Hristov život.“ („Istinsko obraćenje“ - Elen Vajt)

Kada primite Hristov um, usklađeni ste sa Hristovim životom. U vašem životu postoji novo merilo - novi standard. Postali ste odgovorni pred zakonom ljubavi. On je u vama. A to se ne odnosi na ljude koji još nisu nanovo rođeni. Uostalom, to je i razlog zašto se u Svetom pismu termin *zli* odnosi na ljude, koji tvrde da su nanovo rođeni ali ne pokazuju odgovarajuće plodove. U Novom Zavetu se termin *zli* nikada ne koristi za pagane. Kada se odnosi na ljudska bića, taj termin se koristi samo za *vernike po imenu*, koji zapravo nemaju živu vezu sa Hristom.

Apostol Pavle, na primer, je primenio izraz *zli* na „takozvanu“ braću u crkvi, koji su bili otvoreno nemoralni: „Pisah vam u poslanici da se ne mešate s kurvarima; i to ja ne rekoah za kurvare ovog sveta, ili tvrđice ili idolopoklonike; jer biste morali izići iz sveta. A sad vam pisah da se ne mešate ako onaj koji se brat zove, postane kurvar, ili tvrđica, ili idolopoklonik, ili kavgadžija, ili pijanica, ili hajduk; s takvima da i ne jedete. Jer šta je meni stalo da sudim one koji su napolju? Ne

sudite li vi one koji su unutra? A one koji su napolju sudiće Bog. Izvadite *zloga* između sebe.“ (1. Kor. 5:9-13)

Sa druge strane, Isus je koristio taj termin, da bi opisao one u religijskom sistemu, koji su spolja izgledali dobro, dok su iznutra bili pokvareni. „A Gospod mu reče: Sad vi fariseji spolja čistite čašu i zdelu, a iznutra vam je puna grabeža i zlobe.“ (Luk. 11:39) Isus je takođe opisao i sudbinu zlih. „Tako će biti na posletku veka: izići će anđeli i odlučiće zle od pravednih. I baciće ih u peć ognjenu; onde će biti plač i škrgut zuba.“ (Mat. 13:49,50)

Ali, kada primite Hristov um, u vašem životu se uspostavlja novi standard. I zapazite šta se tada dešava; „... um je promenjen“ - kako nastavlja Elen Vajt u svom članku „Istinsko obraćenje“. Ako ste iole slični meni, morate doživljavati tu promenu uma svakoga dana. Jer ako provedem i jedan dan a da nisam verom pozvao Boga u svoj um, vraćam se na svoje stare urođene procese razmišljanja. Da li se i kod vas dešava to isto? I ne bi dugo potrajalo, a ja bih se u potpunosti vratio svom sopstvenom načinu razmišljanja i ponašanja.

Telesni i duhovni

Postoji precizna granica između telesnog i duhovnog. Kada se telesna osoba preda Isusu priznajući svoje beznadežno stanje i nemoć da se promeni, tada se Bog u jednom trenu uliva u ljudski um i ponovo se dešava čudo na Zemlji; i to veliko čudo - duhovna osoba u mesnom telu. Presudan je um, jer se u umu nalazi volja. I od sada pa nadalje sve, ali baš *sve*, zavisi od pravilne upotrebe volje. Sada ulazimo u stvarnu „praksu“ onoga što se dešava kada se neko nanovo rodi.

Bog nema nameru da nastava u vama i kaže: „Dobro, sad ću da prouzrokuje da uradiš to i to. Bićeš kao mala marioneta.“ Ni u kom slučaju. Bog obnavlja kontrolni centar čitavog vašeg bića. I kad On uđe u vaš um, vi ćete biti osnaženi novim mislima. Imaćete nova osećanja. Moći ćete da oprostite i onima kojima je teško oprostiti.

Imao sam priliku da vidim kako je neko oprostio neoprostivo, kada je u sred jednog seminara neki čovek ustao i rekao: „Ne mogu više da krijem.“ „Šta to?“ - pitao sam ga. Odgovorio je: „Moram nešto da priznam. Pod snažnim sam osvedočenjem i želim nešto da otkrijem svima, pa i vama pastore. Znam, da ćete kada ovo budem rekao, morati da pozovete policiju i ja ću verovatno provesti narednih dvadeset godina u zatvoru. Ali više ne mogu da živim sa tim. Želim taj novi um. Nemam mira.“ Stvarno dramatičan momenat - i to u sred seminara. Dakle, ovaj čovek je ustao i javno priznao, da je seksualno zlostavljao kćerku bračnog para prisutnog na ovom seminaru. Samo što se nisam onesvestio. To je verovatno nešto najdramatičnije što sam ikada video na jednom seminaru. A to je priznao plačući. Nisam siguran koliko je devojčica bila stara - možda je imala 12 ili 13 godina. „Žao mi je što ću to objaviti pred svima.“ - nastavio je. I tada je otkrio identitet roditelja: „Radi se o vašoj kćerki“.

Roditelji su bili preneraženi. Ja sam ćutao. Bog mi je rekao: „Ništa ne govori.“ Čovek je nastavio, i dobro se sećam njegovih reči: „Smatram sebe najbednijim mizernim primerkom ljudskog roda. Ne bi me iznenadilo da nikada ne uspete da mi oprostite. Razumeo bih to. Znam da ću biti kažnjen. Po zakonu ćete morati da zovete policiju.“ „Da, moraćemo.“ - složio sam se. On je nastavio: „Prosto ne mogu ni jedan dan više da živim sa tim. Ne pokušavam da se opravdam. Potičem iz porodice u kojoj je bilo zlostavljanja, ali to nije izgovor. Devojčica nije nimalo kriva. Za ovo sam samo ja odgovoran.“ Okrenuo se prema roditeljima i rekao: „Možete li naći snage da mi oprostite?“ I naravno, svi su kao bez daha gledali u ovaj par. Ovo dvoje supružnika su ustali i zajedno krenuli napred. Mislim da nikada nisam video veće izlivanje praštanja i ljubavi, tako da sam u jednom

trenutku rekao sam sebi: „Da li bih ja mogao učiniti, ono što su oni uradili?“ Znete, i ja imam kćerku. Da li bih ja mogao učiniti, ono što su oni uradili?!

Roditelji su došli i kleknuli sa ovim čovekom, zagrlili ga i oprostili mu! Bilo je mnogo suza i kajanja. Bio je to poseban trenutak preplavljen praštanjem. Taj čovek se obratio kroz ovo iskustvo. On je još u zatvoru, ali kako čujem, izgleda da je tamo neverovatan svedok. On se zapravo obratio u tom dramatičnom trenutku na seminaru, jer su dvoje ljudi imali u sebi dovoljno Božije milosti, da oprostite ono što bi većina od nas smatrala neoprostivim. Kasnije sam pitao roditelje: „Kako ste mogli da to uradite?“ Odgovorili su mi: „Bog je nama toliko oprostio. Kako onda da mi njemu uskratimo oprostaj?“ Onda su dodali: „Sada treba da se pobrinemo za rehabilitaciju naše kćerke.“ Na to sam ja rekao: „Želim sada da prorokujem; zbog takvog vašeg stava, vaša kćerka će biti potpuno isceljena. Ona će sa tim da se izbori, da to zaboravi i da ima normalan život. Mogu to da predskazem, jer će ona u svojim roditeljima videti ljubav i praštanje, koji će zagrejati i njeno srce.“

Desilo se, da sam nedavno ponovo sreo ovu devojkicu. Kako je samo slavila Boga! Lepa devojkica. Znete, sa ponosom biste je predstavili svom sinu. Bio sam prijatno iznenađen. Na njoj su se mogli videti integritet i vitalnost. Na jednom sastanku koji sam vodio, ona je ustala i dala svoje svedočanstvo. Svi prisutni samo što nisu zaplakali kada je rekla, da je gledajući ljubav i praštanje svojih roditelja bila osposobljena da prihvati Božiju ljubav i praštanje. Shvatila je, naravno, da je i sama napravila par grešaka. Još jednom sam bio prijatno iznenađen.

Ponekad naši stavovi mogu da liše našu decu potpunog oporavka i hrabrosti da nastave dalje, uprkos strašnim stvarima koje im se u životu mogu dogoditi. Ako ste roditelj, ne znam kako ste vi podizali (ili podižete) svoju decu... Ja sam bio u panici dokle god su moja deca odrastala, da ni jedno od njih ne provede noć van kuće. Ni jednu noć! Tako da me je srce zbolelo pri pomisli na ovaj bračni par. Ipak, iz svega toga je proizišlo najdublje isceljenje. I šta je bilo to što je ovaj nežni i ponizni par pokazao? Bio je to Hristov um. Oni su rekli: „O da, mi patimo i veoma smo povređeni zbog onoga što je učinjeno našoj kćerki, ali to nam ne daje pravo da osudimo tog čoveka.“

Tada sam zapravo video Hristov um na delu. Razmišljao sam i koliko je samo Isus pokazao milosti, kada mu je prišla Marija Magdalena. Dopustio je čak da Mu opere noge i da ih osuši svojom kosom. Kakvo je to olakšanje i ohrabrenje bilo za nju - da zna da je Isus ne tretira kao prostitutku ili ženu na lošem glasu! Naprotiv, On je pokazao da čak ona može Njemu da pomogne. Isus nas toliko uči o praštanju, zar ne? On je dopuštao i najvećim grešnicima da budu u Njegovoj službi, zato što ih je privlačila Njegova srdačna ljubav.

Tek kada se obučete u Hristov um, shvatite koliko je većina od nas duboko pala. Zato što mi danas nemamo opciju bezuslovnog opraštanja za neke vrste greha. Mi to prosto nemamo. Držao sam propoved na velikom skupu u Južnom Pacifiku, gde je oko 5000 ljudi sedelo pod ogromnim šatorom. Na jednom kraju šatora sedeo je jedan mladić. Pet-šest metara oko njega je bio prazan prostor, jer je kružio glas da ima SIDU. Bilo je to vreme dok se još samo nagađao pravi uzročnik ove bolesti. Sad zamislite tog momka - nije mogao imati više od dvadeset i jedne godine - kako sedi u velikom praznom krugu.

Propovedao sam o izgubljenom sinu iz Luke 15:11-32, kada mi je Bog progovorio: „Sad je prilika.“ Napustio sam govornicu, prošao kroz šator i seo pored ovog mladića, stavio ruku preko njegovog ramena i pomolio se sa njim. Mislim da je to značilo više nego sve što sam mogao da ispropovedam. Još pričaju o tome. Onda sam se obratio ljudima: „Znete, morao sam to da uradim, jer je meni Bog toliko mnogo oprostio. Kako sada da ja sudim mladiću o kome ništa ne znam - ne poznajem ni okolnosti ni pritiske, koji su ga doveli u ovo stanje? Znam samo da mu je ovog trenutka

potrebna Božija milost.“ Zatim sam ih zapitao: „Da li je moguće, da su neki od nas postali kao stariji brat (iz Isusove priče)?“

Bog mi je dao divnu ilustraciju - posebno za moju propoved o izgubljenom sinu. „Da li su neki među nama ovde stariji brat?“ - pitao sam. „Da li nas pogađa, što ovaj mladić nailazi na milost, uprkos svojoj svojeglavosti? Zašto bi nas to vređalo? Trebalo bi da se radujemo.“ Stariji brat iz priče je bio uvređen što je otac priredio slavlje za mlađeg brata. To ga je uvredilo! Mislio je, da njegov brat to ne zaslužuje!

Veliki greh – velika blagodat

U sećanje su mi došle ove prelepe reči iz Pisma: „A zakon dođe uz to da se umnoži greh; jer gde se umnoži greh onde se još većma umnoži blagodat.“ (Rim. 5:20) Nigde nećete videti veću blagodat, nego tamo gde je veliki greh.

Da se podsetimo šta to primete, kada dobijete novi život u Isusu? Vi u sebe primete Njegov um! Nove misli, nova osećanja i nove motive. Um je promenjen. A evo i interesantnog dela izjave koju smo već videli: „Sposobnosti su podstaknute na delovanje u novim pravcima.“ („Istinsko obraćenje“ - Elen Vajt) Ovde se radi o sposobnostima uma.

Razmotrite ponovo, šta je to novo u meni - „nove misli, nova osećanja, novi motivi“. Drugim rečima, to je ta promena koja je nastupila u mom umu. Ali su uz to i sposobnosti uma takođe podstaknute na akciju u novim pravcima. Koje sve sposobnosti ima naš um? Razum, volju, sva čula, izbor (odlučivanje), osećanja, želju, polno ostvarenje - sve su to sposobnosti našeg uma. Svaki segment našeg bića je pod kontrolom neke od sposobnosti našeg uma.

A sada zapazite šta Elen Vajt *ne* kaže. Ona ne kaže, da su se naše sposobnosti promenile. Ona kaže, da su one „podstaknute na akciju u novim pravcima“. Veoma je važno ovo zapaziti. Na primer, spomenuo sam polno ostvarenje - seksualnu želju - kao sposobnost uma. Znam mladića, koji mi je došao i rekao: „Ta želja se stalno javlja u meni.“ Na to mu ja kažem: „Slava Bogu, jer te je On takvim i stvorio. Trebalo bi da se zabrineš da je ne osećaš, ali ono što sa njom budeš *uradio*, odrediće da li proslavljaš Boga, ili prosto provodiš život u traženju samoostvarenja.“

I tako, kada primimo Hristov um, sposobnosti bivaju podstaknute na akciju u novim pravcima. A šta omogućava jednoj sposobnosti, da sada reaguje na nov i drugačiji način? Hristov um u meni je taj koji čini da sada drugačije gledam na svaku sposobnost svoga uma - bilo da je u pitanju želja, razum, volja ili seksualnost. Već sam spomenuo slučaj da sam, kada sam po prvi put pogledao mladu damu bez požude, pomislio: „Kako je samo drugačija ova misao!“ Jer zna se, kako mi to gledamo na devojke. Ali, pojavila se nova misao. Tek sam nakon više godina shvatio da je ova misao došla od Božijeg Duha; i da zaista postoji i drugi način gledanja na devojke.

Za svaku od ovih sposobnosti u svom umu imamo obrasce po kojima delujemo, ali kada Božiji Duh dođe u naš um, počinjemo da razmišljamo kako bi se one mogle drugačije koristiti na slavu Bogu. Dakle, ranije nisam imao takvih misli, ali ih sada imam, zato što je Bog došao u moj ljudski um i dao mi da sagledam svoje sposobnosti kao nešto, što je bilo namenjeno za dobro, ali se koristilo za zlo.

Razmislite o primeni ovog koncepta u radu sa mladima. Možemo ići naokolo i govoriti im: „To ti ne valja“, i „ne bi trebalo da radiš ovo ili ono.“ No, možda bismo umesto toga trebali da ciljamo na njihov um i pomognemo im da prime Hristov um, kako bi u svim osobinama svoga bića mogli da vide potencijal da proslave Boga.

Dakle to je novo, kad je Hristov um u nama. Pojavljuju se nove mogućnosti. Nove misli i ideje su u vašem umu, i upravo će taj novi um i omogućiti njihovo ostvarenje. A do kakvih će sve ishoda to dovesti?

Značenje posvećenja

Čujte ovu izjavu do kraja: „Čovek nije obdaren novim sposobnostima...“ Vidite li? Za razliku od onoga što većina ljudi misli, „čovek nije obdaren novim sposobnostima, ali su sposobnosti koje on već ima posvećene.“ („Istinsko obraćenje“ - E. Vajt) To je značenje posvećenja. Ono se odražava na sposobnosti ljudskog uma. Sposobnosti su posvećene. Nisu obnovljene, nego posvećene. I sve što sada treba da radite jeste, da *postupate* u skladu sa tom novom mišlju, novim osećanjem, novim motivom - da *delujete* po njima. I dok to činite, otvarate vrata Svetom Duhu da u vama ojača želju da nastavite u tom novom pravcu, a da napustite onaj stari.

Formiranje navika

Mislim, da smo dugo zanemarivali značaj formiranja navika. Neki ljudi, na primer, nikada nisu usvojili naviku dolaska pred krst. Dakle, najpre čujem tihi glas Svetog Duha. Možda u vezi sa tim kako koristim svoje oči. Dakle, Duh me navodi da delujem u novom pravcu. Ako odlučim da Mu popustim i radim kako sam odlučio, biću osnažen da i sledeći put napravim isti izbor. Ali kada sledeći put budem u iskušenju da koristim oči na stari način, šta ponovo moram da uradim? Treba da se ponovo vratim u veru. Treba da priznam da ne mogu sam da se promenim. Treba da zatražim od Boga Hristov um.

Usred seminara, koji sam nedavno držao, prišla mi je jedna žena. Pozvala me je da toga dana ručam sa njom i njenim mužem. Prihvatio sam poziv. Poznavao sam ovaj bračni par već par godina. I dok smo tako nas troje sedeli napolju na suncu, ona mi reče: „Ne mogu da oprostim svom mužu. Ne bih da idem u detalje o čemu se radi, ali jednostavno ne mogu da se nateram da mu oprostim. Grozna sam sama sebi, ali mu neću oprostiti. Ne mogu.“ On je tu sedeo i slušao. Rekoh joj: „Dobro, a da li bi htela da mu oprostiš u naredna dva minuta?“ „Ali toga nema u meni“ - uveravala me je. „Nisam te to pitao,“ - rekao sam: „nego te pitam, da li bi htela da mu oprostiš u naredna dva minuta?“ Pogledala me je i zapitala: „Misliš, da ja to mogu?“ Bio sam uporan: „I dalje ne odgovaraš na moje pitanje. Da li bi htela, da mu oprostiš u naredna dva minuta?“ „Pa, da!“ - odgovorila je. „Hvala! U redu, ponavljaj onda za mnom ovu molitvu.“ Pognuli smo glave. Rekoh joj: „Moliću se u tvoje ime, i želim da ponoviš svaku reč.“

„Bože, nisam u redu. Nazivam sebe hrišćankom, a ne mogu čak ni da oprostim. Toliko sam izgubljena. Bespomoćna sam! Ne mogu da se promenim. Pokušavala sam! Ali danas verujem, da sam opravdana pred Tobom. Ti me ne gledaš kao velikog grešnika. Nego me gledaš kao da sam sveta, jer su svi moji gresi pali na Isusa.“ Ponavljala je svaku reč. „Samo želim da Te slavim, što si toliko velikodušan prema meni. A sada, stvori u meni čisto srce. Ovog trenutka Ti dopuštam, da dođeš u moj um Svetim Duhom, da mi daš Hristov um. Obećavam Ti, da ću postupiti u skladu sa svakom mišlju koju mi daš posle ove molitve.“ Ovde je malo oklevala, pa sam ponovio: „Sad kad završim molitvu koja mi god misao dođe na um, delovaću u skladu sa njom.“ Na kraju je i to ponovila. Završili smo rečima: „Hvala Ti. Amin.“

Otvorila je oči. Pogledala u svog muža, i ista ona žena koja je došla u crkvu nesposobna da oprost svom mužu... ustvari, siguran sam da već znate šta se tada desilo! Samo je pružila ruke, zagrlila ga i rekla: „Dušo, kako sam mogla da budem tako glupa? Molim te, da mi oprostiš.“ I dodala

je: „Ja tebi opraštam.“ A onda su mi rekli: „Imaš li nešto protiv, da nas dvoje malo nasamo prošetamo?“ I otišli su držeći se za ruke. Posle sat vremena su se vratili srećni, kako to samo dvoje ljudi mogu biti.

Ona mi je prišla i rekla: „Bilo je neverovatno!“ „A ne,“ - rekao sam. „takav je Bog! Uradila si nešto što hrišćani često zaboravljaju. Oni gube vreme žaleći se na svoju nemoć i kažnjavajući se samoosuđivanjem. A mnogo je bolje ući u veru, vratiti se pred krst, slaviti Boga za ono što imate u Isusu i dati Mu dozvolu da uđe u vaš um!“ Toliko je bila preplavljena praštanjem, da je neprestano tražila od muža da joj oprost. „Mislio sam da ti treba njemu da oprostiš“ - rekao sam. Ona je odgovorila: „Ne, imala sam potpuno pogrešan stav. On meni treba da oprost!“ Potpuno se promenila. Rekoh: „To je Hristov um. On ne traži da se opravda. On jednostavno želi pomirenje, ujedinjenje, opraštaj i ljubav.“

Predaja, ne borba

Zašto se borimo, kada samo treba da se predamo? Zašto se jednostavno ne predamo i ne pozovemo Hristov um da uđe u nas? Tada bismo imali Njegovu ljubav, Njegovu radost, Njegov mir i Njegovo praštanje - sve to bi bilo naše. A mi to ne radimo iz jednog prostog razloga - zapazite sad ovo - mi to ne radimo, jer *nismo navikli da to radimo*. Kada smo pod pritiskom, kada smo rastrzani, kada smo kušani, kada smo suočeni sa okolnostima koje nadmašuju sposobnosti naše ljudske prirode (posebno u duhovnoj oblasti), mi se uglavnom ne setimo da potčinimo svoj um Hristu, kako bi ga obnovio i dao nam svoj um. Mi se ne setimo da se vratimo pred krst i obnovimo svoju veru i poverenje u ono što smo dobili kroz Njegovu smrt. Mi to ne radimo iz prostog razloga, što nemamo tu naviku. Radije ćemo se ritati, vrištati, urlati i držati se starih stavova, dok nas skoro ne ubiju. I tek kad dođemo do krajnjeg očajja, počinjemo da tražimo pomoć. Mi ne izgrađujemo naviku oblačenja u Hrista, kako bi se božansko sjedinilo sa ljudskim i donelo nam nove misli!

Za ovu ženu je to bila nova misao! Izgledalo je skoro kao da mrzi svog muža. A onda odjednom - i sam sam bio fasciniran, desetak sekundi nakon što smo otvorili oči - ona ga je pogledala i u tom trenutku sam na njenom licu video tu novu misao. Pomislio sam: „Pa da, Bog je učinio svoje! Dao joj je nove misli! Ona voli svog muža. Trebalo bi da mu oprost! Eto nove misli.“ A onda joj je Bog dao i sledeću novu misao, da bi možda trebalo da ona zamoli za opraštaj. To je bilo poslednje što bi pomislila. To je bila nova misao! Pošto je predala svoju volju Bogu i dala Mu dozvolu da joj promeni um, sinule su joj Božije ideje.

Kako bi se samo mnogi problemi po crkvama mogli brzo rešiti! Dve žene su se usred mog seminara posvađale i počele jedna drugu da vuku za kosu! Stajao sam zapanjen i posmatrao ovaj prizor, od koga se diže kosa na glavi. Tada sam prekinuo seminar. „Slobodno možete da izađete napolje,“ - rekao sam: „znate, ovde nema blagodat.“ Seo sam sa ovim dvema ženama. „Znate, hajde sada da...“ „Neću da razgovaram!“ - prekide me jedna. „Neću da joj oprostim!“ A druga žena je rekla: „Molim te reci to meni. Ne sviđa mi se ovo što radim.“

Tako je jedna žena predala svoj um, pogledala u drugu i rekla: „Znaš, žao mi je zbog ovog nesporazuma i mog udela u njemu. Molim te, oprost mi.“ Nikada neću zaboraviti taj trenutak. Ova druga ju je pogledala i rekla: „Neću ti oprostiti, dok god sam živa.“ Mislim se ja u sebi: „Pa da, ovce i jarci. Obe žene su u grehu. Ali jedna je htela da prizna i da se pokaje. Dok je druga pobožno i samopravedno odbila da se odrekne mržnje.“ Ne mogu da zaboravim te reči: „Nikada ti neću oprostiti!“

Desilo se, da se ovaj seminar održavao upravo u kući žene koja je to izjavila. Te sam joj rekao: „Ovo je naš poslednji seminar ovde, jer ne mogu da održavam seminare u kući, u kojoj ti nećeš nikada da oprostiš. Mogla si da primiš Hristov um, kao što je ona primila i da oprostiš kao što je ova žena oprostila.“ No, ona to nije mogla. Veoma tužno, ali nažalost ima mnogo takvih. Mnogo! Pobeda je u predaji, a ne u borbi. A predaja nam donosi ono najpotrebnije - um Hristov.

Pregled poglavlja

1. Šta se dešava, kada primite um Hristov?
2. Koji je značaj krštenja?
3. Kako i kada postajete odgovorni pred Božjim zakonom ljubavi?
4. Šta označava termin zli u Pismu?
5. Kako Bog ostvaruje vaš preobražaj iz telesnog stanja u duhovno? Šta vam se tada dešava – da li postajete Njegove marionete?
6. Kako vas Bog može upotrebiti u Svojoj službi isceljivanja kako povređenih tako i počinilaca najstrašnijih greha?
7. Šta znači posvećenje?
8. Koliko bi brzo i lako trebalo da možete rešiti nesuglasice sa drugima, posebno ako su hrišćani?
9. Opišite formiranje navika iz praktičnog ugla.

Pitanja za razmišljanje

Da li vam se čini, da se često vraćate na stari način razmišljanja, stara osećanja i stare postupke? Šta bi vam iz ovog poglavlja moglo pomoći da to izbegnete i da počevši od danas imate iskustvo pobede?

Molba

Zatražite od Boga da vam pokaže, u kojoj situaciji bi dobro došla sposobnost vašeg uma podstaknuta u novom pravcu. Čvrsto odlučite da postupite po uverenju Svetog Duha u vezi sa ovim pitanjem.

17. NOVE DUHOVNE NAVIKE

Kad smo već u veri, možemo dati Bogu dozvolu da uđe u naš um - da nam da svoj um - i Bog će tada učiniti ono u čemu je tako dobar. On može u trenutku da preokrene naše razmišljanje. Najviše sebi štetimo, kada tvrdoglavo idemo putem koji smo sami zacrtali, u svojoj sopstvenoj snazi, sa sopstvenim idejama - i ne dopuštamo Bogu da pristupi našem umu. Za Boga je svakako veliki izazov, da proдре kroz te zidove koje oko sebe gradimo. Povlačenje Svetog Duha od ljudi se događa vrlo postepeno, ali ono što se stvarno dešava je da mi gubimo sposobnost da i dalje čujemo Duha. Treba da budemo objektivni kada se usklađujemo sa Rečju, jer oko određenih stvari ne treba raspravljati da li su ispravne ili pogrešne. Zato što su one jasno iznesene u Pismu. Sve češće nailazim na ljude, koji pokušavaju da zaobiđu Božiju Reč. Oni ne žele da čine ono što Bog kaže da Mu je po volji.

Dobro, ovde dolazimo do nečeg značajnog. Dve stvari će vam se dogoditi, ako izgradite nove duhovne navike. Na prvom mestu izgubićete želju za starim putevima - oni vas neće više privlačiti. Tako ćete se jednog dana probuditi i reći: „Odjednom me to više ne privlači.“ To će se desiti tako tiho i podsvesno, da ćete se prosto čuditi, kako to da više nemate apetita za određenu naviku. Ali, toga više neće biti u vama.

Druga stvar koja će se desiti je, da će se u vama polako razvijati ljubav i da će vas ona pokretati da prirodno radite stvari koje proističu iz vaše nove navike. Drugim rečima, izgradili ste drugačiji odgovor na stimulans, koji je ranije proizvodio u vama određenu reakciju. Sada ste se milošću Božjom obučili da drugačije reagujete na isti stimulans. Sve je postalo novo.

Utabane staze u mozgu

Ovo je izazov za nas, jer u mozgu postoje neke utabane stazice. To je fiziologija. Dosledan razvoj pogrešnih životnih navika stvara šablone u našim moždanim putevima. Kada se nanovo rodimo, oni se ne menjaju automatski. Tako da možete imati novi um, a u njemu i dalje stare utabane staze. A ove staze predstavljaju naše uobičajene odgovore na stvari koje nas pokreću. Te stvari zovemo stimulansi.

Znam da su me nekada reklamni plakati pokretali na akciju. Nekada sam išao da gledam filmove nepodesne za mlađe od osamnaest godina, i tu bi obično bili ti plakati. I ako bih prošao pored bioskopa i video plakat, stare staze u mom mozgu bi se aktivirale, i ja bih ušao u bioskop. A onda sam postao hrišćanin. Mislio sam: „O, pa ja više neću imati problema sa time. Sada sam nov.“ I tako sam namerno prošao pored starog bioskopa, u koji sam nekada odlazio. Video sam plakat i pogodite šta se desilo? Ušao sam unutra! Nisam mogao da verujem! Ceo film sam presedeo zatvorenih očiju, moleći se da mi Bog da snage da ustanem i napustim to mesto. Niko mi nije objasnio, da kada se nanovo rodite, stare staze su i dalje tu,! Još uvek se lako mogu aktivirati, i lako se možete spotaći. Zato treba da utabate *novu* stazu. I *to* je velika lekcija, koju svi treba da naučimo.

Takođe sam vodio borbu i sa plesom. Potičem iz velike porodice, u kojoj se puno pijanči, slavi i pleše. Išao sam na ples svakog petka uveče otkad pamtim sebe kao mladog adolescenta. Svaki petak uveče sam provodio na podijumu za igru. Ali, desilo se da je jedna gospođa došla kod nas i mi smo počeli da proučavamo Bibliju. Tako nas je jednoga dana naučila da subotom slavimo Boga kao svog Tvorca. To me je pogodilo. „O, ne! Moj život žurki, pijančenja i plesa, ne slavi mog Tvorca!“ Tada sam počeo da razmišljam o toj svojoj navici. Bio sam osvedočen da treba da se odvojim od sveta, ali

sam još uvek bio *pun* svetovnih navika. Bilo kako bilo, obično sam vozom išao u večernju školu. Vraćao sam se oko osam uveče. Izašao bih iz voza i prošao kroz staničnu kapiju. Postojala su tri puta do moje kuće. Mogao sam da krenem i levo i desno i pravo. Imao sam da hodam do kuće nešto manje od kilometra.

No, navikao sam da petkom uveče uvek skrećem levo, jer je taj put išao pored sale za ples. I tako sam jednog petka putovao vozom u večernju školu, a Bog je po svom providenju uredio da pored mene u vozu bude jedan mladi metodistički propovednik. Pričao sam mu kako sam se mučio da se odvojim od sveta i promenim svoje navike, a on je izvukao Bibliju, otvorio Rim. 6 i pročitao mi ovaj stih: „Ne znate li da kome dajete sebe za sluge u poslušanje, sluge ste onog koga slušate, ili greha za smrt, ili poslušanja za pravdu?“ (Rim. 6:16) Tada sam se po prvi put uhvatio u koštac sa stvaranjem navika. „Ti biraš,“ - rekao je: „i ako imaš Božijeg Duha u svom umu, možeš da već sada svesno napraviš izbor.“ „Ali nemam snage!“ - bunio sam se. „Pa, sledeći put kada budeš u iskušenju...“ - započeo je on. „To će biti večeras,“ - prekinuo sam ga: „kad se budem vraćao kući.“ On je nastavio: „Kada sledeći put budeš u iskušenju, pronađi neki miran kutak da budeš nasamo sa Bogom i reci Mu koliko si slab, ali Mu u isto vreme daj dozvolu da uđe u tvoj um.“ Pomislio sam: „Odlično. Zvuči ostvarivo.“ Oduševljeno sam mu zahvalio.

Te večeri sam, kao i obično, skrenuo levo. Prolazio sam pored sale za ples. Bila je puna. Svetla su blještala. Bend je svirao. Tamo je bila gomila ljudi. Bila je to velika sala. Zaustavio sam se na kapiji i jedna devojka, koja me je dobro poznavala, je izašla i spazila me. „Hej, Bil!“ - pozvala me je, prišla, uhvatila me za ruku i jednostavno me povukla unutra. Sve je u meni govorilo: „Ne, ne! Ne želim unutra!“ Ali moje noge su govorile: „Da, da, da!“ Joj, što sam bio ljut na sebe! Stigao sam do samih vrata sale i tu sam se ukopao, jer me je Sveti Duh podsetio na Rim. 6:16. „Prestani da se boriš, prestani da se opireš. Pokori se onome koga ćeš slušati.“ Pokoriti se. Kako se to drugačije kaže? Predati se. „Prestani da se boriš i predaj se.“ Rekao sam toj devojci: „Vidi, sada ne mogu da uđem. Treba nešto da uradim.“ „U redu,“ - odgovorila je. Okrenuo sam se i izašao. Pred klubom je bilo jedno veliko drvo. Imao sam osamnaest godina i po prvi put u svom životu sam to uradio. Stao sam pod drvo, pogledao uvis i obratio se Bogu: „Ti znaš, da sam krenuo u salu za ples. Ne želim to, ali nemam snage da se oduprem. A onaj mladi propovednik mi je jutros rekao, da kad bih Ti predao svoju volju, ne bih ušao unutra. Ja ne znam kako će to da se desi, ali predajem Ti svoju volju. Uzmi je. „Vrlo je teško opisati ljudima, šta se zaista događa u jednom takvom trenutku. Ali sam u tom trenutku znao, šta mislite šta? Znao sam, da neću ući u tu salu. Moja slaba ljudska volja se sada sjedinila sa Božanstvom. Tad još nisam to shvatao. Imao sam u sebi Hristov um i Isus je odlučio da ne idem tamo. Okrenuo sam se i počeo da se udaljavam, kada je desetak mojih prijatelja, izašlo da me traži. Opolikli su me. Nikada to neću zaboraviti. „Šta radiš tu sam?“ Bilo me je sramota, da im kažem šta radim. Rekao sam: „Vidite, nešto mi je iskrslo i neću moći na ples večeras.“ Bili su vrlo razočarani, ali sam ja ipak otišao. I nikada se više nisam tamo vratio. A naučio sam i jednu od najvećih životnih lekcija. Naučio sam, da sam mogao da se borim - mogao sam da vapim Bogu da mi da snage. Ali u jednom trenutku predaje svoje volje, Bog je u meni mogao da učini ono što ja nisam mogao. Jedina stvar u svemu tome koju sam još morao da naučim, jeste da moram početi da skrećem na desno! Jer nije mi bilo potrebno da sam sebe dovodim na stazu iskušenja. I tako sam počeo, da skrećem udesno.

Pre par godina je moj stariji sin, inače pastor, bio sa mnom u Melburnu. Želeo je da ga odvedem na mesto gde sam nekada živeo. Pitao sam ga: „Zašto?“ „Hoću nešto da isprobam.“ - rekao je. „U redu.“ - složio sam se i uhvatili smo voz. Kad smo izašli iz voza na mestu gde sam nekada

živeo, on reče: „Tata, znam da će ti biti teško, ali želim da isprazniš svoj um i da ništa ne misliš unapred.“ „Dobro.“ - rekao sam. „Želim da prođeš kroz onaj prolaz“ - nastavio je: „i da bez razmišljanja, automatski skreneš ili levo ili desno.“ „U redu, nije nikakav problem.“ Prošao sam kroz taj izlaz, trudeći se da ne mislim o tome. Uradio sam to veoma ležerno. I šta mislite, na koju stranu sam krenuo? Naravno na desnu, jer je već prošlo dosta vremena od kada mi je to postala navika - stotinama puta sam skretao na desno. U stvari, rekao sam sinu: „Znaš šta? Čudi me, da sam zapravo i zaboravio onaj put nalevo. Morao bih ponovo da prođem svim tim ulicama i prisetim se, jer sam već toliko dugo tu skretao nadesno. Mogu da krenem desno i da te odvedem tamo gde sam nekada živeo. To mi nije problem.“

U tom trenutku su mi se oči zaista otvorile. Nisam morao da mislim. Prirodno sam učinio stvar, koja se u mom životu ukorenila kao navika. Iako sam godinama skretao levo i ta stara staza je još bila tu negde, utabana je nova staza koja se nametnula i preuzela njeno mesto. I uzgred, znam iz ličnog iskustva koliko je ovo važno. Mislim da ljudi, koji se priključe „programu od 12 koraka“, čine neustrašivi moralni pretres. Drugim rečima, tamo ih uče da prepoznaju navike koje treba promeniti. Nemojte biti uopšteni u životu. Veoma je zdravo u svom životu tačno prepoznati navike koje treba menjati.

Pregled poglavlja

1. Kako možete izgubiti sposobnost da čujete Božiji glas?
2. Šta se dešava kada steknete nove duhovne navike?
3. Zašto vam se i dalje može dogoditi da odreagujete po staroj navici, iako ste nanovo rođeni? Kako promeniti stare šablone?
4. Zašto je važno prepoznati navike, koje treba menjati?

Pitanja za razmišljanje

Da li ste ikada osetili kako se Sveti Duh povlači iz vašeg uma? Da li ste pokušali da zaobiđete Božiju Reč? Koliko je Bog bio milostiv prema vama, dok vas je vodio da Mu se predate, da potražite Hristov um, i da utabate nove staze u svom mozgu i nove navike u svom životu?

18. U ISUSU JE SVE ŠTO VAM JE POTREBNO

Shvatate li, da se u Isusu nalazi sve što vam je potrebno za suočavanje sa problemom greha u vašem životu? Bez obzira šta vam je greh učinio - bilo da vas je doveo u opasnost od smrti ili osude, bilo da vas je toliko oslabio da ne možete da napravite pravi izbor, bilo da je učinio da volite zle stvari umesto svetih - sve to nije bitno. Jer je rešenje za sve to u Isusu Hristu. I svako, ko se postara da *svakoga dana svoga života* bude u Hristu, imaće Njegova rešenja, „jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite kao što je Njemu ugodno.“ „Uzdajući se u ovo isto, da će Onaj koji je započeo dobro delo u vama, i dovršiti ga do dana Isusa Hrista.“ (Fil. 2:13; 1:6) Pošto je On u vama započeo svoj posao, On će ga i dovršiti.

Mnogi hrišćani padaju, jer umesto da vide pomoć u Hristu, oni pokušavaju da *budu* Hrist. Žele da lično savladaju đavola. Znam ljude čija je služba da neprekidno izazivaju i pobeđuju đavola. Žao mi ih je, jer znam kako će proći. Đavo će ih prevariti. Vi ne možete pobediti đavola. Ali je zato, on već pobeđen! Bogočovek - Isusa Hrist ga je učinio nemoćnim.

Znam i druge koji posle dvadeset godina molitve - „Bože, daj mi snage da pobedim“, još uvek padaju u iste stare navike. Postojao je samo jedan Čovek, koji je imao snage da pobedi. Svi mi ostali nemamo dovoljno snage! Jedno jedino ljudsko Biće je živelo potpuno na slavu Bogu, verom u svog Oca. I neverovatno, pošto je Bog Bog milosti, On je prihvatio Isusov život kao da je to u potpunosti moj život, i stavio mi taj život na raspolaganje svakoga dana; a to ja prihvatom verom.

Želite li da danas imate više ljubavi? Onda nećete otići na seminar pod nazivom - „Kako više voleti“. Umesto toga čućete Isusa kako govori: „Čuli ste da je rečeno: ljubi bližnjeg svog, i mrzi na neprijatelja svog. A ja vam kažem: ljubite neprijatelje svoje, blagosiljajte one koji vas kunu, činite dobro onima koji na vas mrze i molite se Bogu za one koji vas gone.“ (Mat. 5:43,44) Dajte priliku Onome koji voli čak i svoje neprijatelje, da uđe u vaš um i recite Mu: „Danas Ti dajem dozvolu, da sjediniš svoj um sa mojim, kako bi kad sretnem svoje neprijatelje ili ljude koji su mi odbojni, Ti njih voleo kroz mene.“

Želite li da budete saosećajni? Pogledajte Isusovo saosećanje: „Kad se približiše k vratima gradskim, i gle iznošahu mrtvaca, jedinca sina matere njegove, i ona beše udovica, i naroda iz grada mnogo išaše s njom. I videvši je Gospod sažali Mu se za njom, i reče joj: Ne plači. I pristupivši prihvati za sanduk; a nosioci stadoše, i reče: Momče! Tebi govorim, ustani. I sede mrtvac i stade govoriti; i dade ga materi njegovoj.“ (Luk. 7:12-15) Dopustite da u vaš um uđe Onaj koji nije mogao otići na sahranu, a da ne bude dirnut udovičinom tugom i da ne poželi da povrati u život njenog sina. Pa čak i dok je visio na krstu, mislio je na svoju majku, i poverio je nežnoj brizi svog učenika Jovana. „A stajahu kod krsta Isusovog mati Njegova, i sestra matere Njegove Marija Kleopova, i Marija Magdalena. A Isus videvši mater i učenika koga ljubljашe gde stoji, reče materi svojoj: Ženo! Eto ti sina! Potom reče učeniku: Eto ti matere! I od onog časa uze je učenik k sebi.“ (Jov. 19:25-27) Dakle, ako želite saosećanje, obucite se u Njega!

Želite li da budete darežljiviji? Teško vam je da dajete? Obucite se u Onoga koji nije imao čak ni svoju kuću; Onog koji je rekao: „Reče njemu Isus: lisice imaju jame i ptice nebeske gnezda; a Sin čovečiji nema gde glave zakloniti.“ (Mat. 8:20) Sve što je imao, On je jednostavno dao. Nije gomilao ništa od ovozemaljskog blaga. To Mu nije bilo potrebno! Od svoga Oca je dobijao sve što Mu je zaista bilo potrebno. A opet je bio potpuno zadovoljan. Obucite se u Njega. Postaćete najvelikodušniji na zemlji, onaj koji voli da daje. Davaćete sa radošću. Nećete morati da cedite iz

sebe. Čak ćete povremeno morati da se suzdržite od davanja, da ne biste sebi naudili, jer ćete u sebi imati Onoga koji voli da daje! Ozbiljan sam.

Želite li da imate mir? Obucite se u Onoga koji bi se, dok bi svud oko Njega besnele oluje, jednostavno popeo na goru i razgovarao sa svojim Ocem. „A oni se svi napuniše bezumlja, i govorahu jedan drugom šta bi učinili Isusu. Tih dana iziđe na goru da se pomoli Bogu; i provede svu noć na molitvi Božijoj.“ (Luk. 6:11,12) Nikakve okolnosti nisu mogle da Mu oduzmu mir. Isus nikada nije žurio; znate nikada nije bio u tolikoj stisci sa vremenom, da bi morao da donosi odluke u deliću sekunde. Naprotiv! On je brižljivo i staloženo tražio volju svoga Oca i mogao je da se sa velikim unutrašnjim mirom suoči sa najneverovatnijim iskušenjima koja su ikada snašla jedno ljudsko biće.

Želite li da odolevate iskušenju? Nas đavo nije odveo na vrh hrama i tražio da se bacimo dole. Đavo to nama nije učinio. On ima druge načine da nas vara i obmanjuje. Ali, Isus je 40 dana bio sa njim suočen licem u lice: „Isus pak pun Duha Svetog vrati se od Jordana, i odvede Ga Duh u pustinju. I četrdeset dana Ga kuša đavo, i ne jede ništa za to dana; i kad se oni navršise, onda ogladne; i reče Mu đavo: Ako si Sin Božiji, reci ovom kamenu da postane hleb. I odgovori mu Isus govoreći: U pismu stoji: Neće živeti čovek o samom hlebu, nego o svakoj reči Božijoj. I izvedavši Ga đavo na goru visoku pokaza Mu sva carstva ovog sveta u trenuću oka. I reče Mu đavo: Tebi ću dati svu vlast ovu i slavu njihovu, jer je meni predana, i kome ja hoću daću je; Ti, dakle, ako se pokloniš preda mnom biće sve tvoje. I odgovarajući Isus reče mu: Idi od mene, sotonu; u Pismu stoji: Poklanjaj se Gospodu Bogu svom i Njemu jedinom služi. I odvede Ga u Jerusalem, i postavi Ga na vrh hrama, i reče Mu: Ako si Sin Božiji, skoči odavde dole; jer u pismu stoji da će anđelima svojim zapovediti za Tebe da Te sačuvaju, i uzeće Te na ruke da gde ne zapneš za kamen nogom svojom. I odgovarajući Isus mu reče: rečeno je: Ne kušaj Gospoda Boga svog. I kad svrši đavo sve kušanje, otide od Njega za neko vreme.“ (Luk. 4:1-13) Obucite se u Onoga, koji je posle 40 dana provedenih u pustinji jednostavno rekao đavolu: „Pisano je.“ Isus je smireno odgovorio sotonu. Nije ulazio u raspravu sa đavolom. Jednostavno je citirao reči svoga Oca i oslonio se na njih.

Želite li da bolje širite evanđelje? Obucite se u Onoga, koji nije mogao da uđe ni u malo selo, a da ga ne okrene naglavačke. Bilo je tamo bolesnih, koji su čekali da ih izleči. „I uđe opet u Kapernaum posle nekoliko dana; i ču se da je u kući. I odmah se skupiše mnogi tako da ne mogahu ni pred vratima da se zbiju; i kazivaše im reč. I dođoše k Njemu s oduzetim, koga su nosili četvoro.“ (Mar. 1-3) Skeptici su se penjali na drveće da bi Ga čuli. „I kad uđe u Jerihon i prolazaše kroza nj, gle čovek po imenu Zakhej, koji beše starešina carinički, i beše bogat; i iskaše da vidi Isusa da Ga pozna; i ne mogaše od naroda, jer beše malog rasta; i potrčavši napred, pope se na dud da Ga vidi; jer Mu je onuda trebalo proći.“ (Luk. 19:1-4) Isus je širio evanđelje gde god je išao, jer je na Sebi imao taj veliki teret brige za duše.

Želite li da ulivate nadu? Obucite se u Onoga, koji nije čak osudio ni Judu, već mu je ostavio nadu i sve do kraja je pokušavao da dopre do njegovog srca. „A pred praznik pashe znajući Isus da Mu dođe čas da pređe iz ovog sveta k Ocu, kako je ljubio svoje koji behu na svetu, do kraja ih ljubi. I po večeri, kad već đavo beše metnuo u srce Judi Simonovu Iskariotskom da Ga izda, znajući Isus da Mu sve Otac dade u ruke, i da od Boga iziđe, i k Bogu ide. Ustade od večere i skide svoje haljine, uze ubrus te se zapreže; potom usu vodu u umivaonicu i počeo prati noge učenicima i otirati ubrusom kojim beše zapregnut.“ (Jov. 13:1-5)

Obucite se u Onoga, koji je predvideo da će Ga Petar izdati, ali kad je Petar to i učinio, On mu je pružio ljubav i nadu, koji su mu bili potrebni, da bi mogao da ustane i nastavi dalje. „Reče pak

Gospod: Simone! Simone! Evo vas ište sotona da bi vas činio kao pšenicu. A ja se molih za tebe da tvoja vera ne prestane; a ti kad god obrativši se utvrdi braću svoju. A on Mu reče: Gospode! S Tobom gotov sam i u tamnicu i na smrt ići. A On reče: Kažem ti, Petre! Danas neće zapevati petao dok se triput ne odrekneš da me poznaješ.“ (Luk. 22:31-34) „A kad Ga uhvatiše, odvedoše Ga i uvedoše u dvor poglavara sveštenečkog. A Petar išaše za Njim izdaleka. A kad oni naložiše oganj nasred dvora i seđahu zajedno, i Petar seđашe među njima. Videvši ga jedna sluškinja gde sedi kod ognja, i pogledavši na nj reče: i ovaj beše s njim. A on Ga se odreče govoreći: Ženo! Ne poznajem ga. I malo zatim, vide ga drugi i reče: i ti si od njih. A Petar reče: Čoveče! Nisam. I pošto prođe oko jednog sata, drugi neko potvrđivaše govoreći: Zaista i ovaj beše s njim; jer je Galilejac. A Petar reče: Čoveče! Ne znam šta govoriš. I odmah dok on još govoraše zapeva petao. I obazrevši se Gospod pogleda na Petra, i Petar se opomenu reči Gospodnje kako mu reče: Pre nego petao zapeva odreći ćeš me se triput. I izišavši napolje plaka gorko.“ (Luk. 22:54-62) „A kad obedovaše, reče Isus Simonu Petru: Simone Jonin! Ljubiš li me većma nego ovi? Reče Mu: Da, Gospode! Ti znaš da Te ljubim. Reče mu Isus: Pasi jaganjce moje. Reče mu opet drugom: Simone Jonin! Ljubiš li me? Reče Mu: Da, Gospode! Ti znaš da Te ljubim. Reče mu Isus: Pasi ovce moje. Reče mu trećom: Simone Jonin! Ljubiš li me? A Petar posta žalostan što mu reče trećom: Ljubiš li me? I reče Mu: Gospode! Ti sve znaš, Ti znaš da Te ljubim. Reče mu Isus: Pasi ovce moje.“ (Jov. 21:15-17)

Sve što vam je kao ljudima potrebno, nalazi se u Hristu! Ne u psihologiji. Ne u filozofiji. Ne u seminarima samousavršavanja. Nego u Hristu. I kad bismo samo bili spremni da se svakoga dana obučemo u Hrista - da Mu se potčinimo i pustimo Ga u svoje umove - imali bismo sve što Isus ima da ponudi. U Njemu bismo bili potpuni. Ali šta mi radimo? Mi vodimo borbe. Očajavamo. Tako žestoko se trudimo da promenimo svoje puteve. Trudimo se. Padamo. Preklinjemo Boga da nam pomogne. A povremeno Ga u očajanju čak i okrivljujemo, što nije više učinio za nas.

Bilo je to pre dosta godina, ali se sećam, kako sam rekao Bogu: „Ovo hrišćanstvo ne funkcioniše. Uopšte ne deluje. Pogledaj me. Još uvek vučem stare navike.“ I tada je On figurativno uzeo bejzbol palicu i udario me po glavi. Rekao je: „Ja od tebe tražim da se *obučesh* u Hrista, a ne da *budeš* Hrist. Postoji samo jedno ljudsko biće, koje može da porazi đavola i nadvlada svako iskušenje. A radosna vest je, da sam te u Njemu prihvatio! Prihvatio sam Njegovu smrt, kao da je tvoja! Prihvatio sam i Njegov život kao da je tvoj! Prihvatio sam Njegovo vaskrsenje kao tvoje! Sve to već imaš. Iskoristi sve što je Isus postigao. Sve je to tvoje! Tvoje je zato, što se Ja prema Isusu odnosim kao da si to ti, a prema tebi kao da je to Isus. Čak sam Mu dozvolio i da postane grehom, da ti ne bi morao da provedeš ostatak života noseći se sa problemom greha. Dakle, želiš li pobedu? Ona je u Njemu.“

Ako bih danas ustao i rekao: „Prikupiću vojsku za rat u Vijetnamu“, vi biste rekli da sam poludeo! Jednostavno zato, što je taj rat već vođen i završen. Ili da vas možda vratim na bojišta Drugog svetskog rata: „Hajde da se borimo protiv nacista.“ Rekli biste: „Molim? Pa taj rat je već vođen i dobijen!“ A šta danas rade hrišćani? Prikupljaju svoje snage, za bitku koja je već dobijena! Naša borba je borba vere! To nije borba protiv greha. Ta borba je već vođena i dobijena u ljudskom telu Čoveka, koji se potpuno pouzdao u svoga Oca. Borba protiv đavola nije naša. On je već pobeđen i proglašen nemoćnim. Ali to nikada ne biste mogli da pretpostavite na osnovu ponašanja hrišćana prema njemu. Pomislili biste kako on ima svu silu!

Roditelji jednog mladića su mi prišli i rekli: „Strašno; đavo je uzeo našeg sina.“ „Dobro,“ - rekao sam: „šta ćete uraditi po tom pitanju?“ A onda sam dodao: „Shvatate li, da je vašeg sina zarobio nemoćni neprijatelj, koji je nekako uspeo da vas ubedi da poseduje silu? Šta ćete učiniti povodom

toga? Sedećete skrštenih ruku? Reći ćete: 'Šta mi tu možemo?', ili ćete verom krenuti napred i reći: 'Hej! Misliš da si ulovio mog sina, ali imam vesti za tebe! Nemaš na to prava. U ime Isusa Hrista ga tražim nazad. I nastaviću, sve dok mi ne bude vraćen. Ti nemaš ni sile ni vlasti nad njim'."

U današnje vreme ne vidim da puno ljudi živi po veri. Oni se ponašaju kao da neprijatelj ima sve adute u svojim rukama. On je samo majstor prevare. On nema nikakvu vlast. A mi se ponašamo kao da smo bez snage i bez pomoći pred njim. Pismo kaže da je on taj koji je učinjen nemoćnim. Razmislite - nemoćan je. „Budući pak, da deca imaju telo i krv, tako i On uze deo u tome, da smrću satre onog koji ima državu smrti, to jest đavola.“ (Jev. 2:14)

Dakle, ako tražite pobedu boreći se uz Božiju pomoć, i za dvadeset godina ćete još uvek biti na istom mestu. Ali ako tražite pobedu tako što ćete se obući u Hrista, imaćete je već sada!

Pregled poglavlja

1. Zašto je toliko važno, da se postarate da budete „u Hristu“ svakoga dana svog života?
2. Zašto je opasno misliti da lično možete savladati đavola?
3. Koji je jedini način da pobedite greh i đavola? Zašto je to tako?
4. Koja je to vaša borba? A koja borba je već vođena i dobijena?
5. Ima li đavo zaista ikakvu silu ili vlast nad vama i vašim voljenima? Vidi Jev. 2:14,15.
6. Kada i kako možemo iskusiti pobedu?

Pitanje za razmišljanje

Setite se nekog aspekta svog života, koji nismo spomenuli u ovom poglavlju, a u kojem možete pobediti, tako što ćete se obući u Hrista. Pronađite gde je u Evanđeljima zapisano kako je Isus odneo pobedu u toj oblasti.

19. POBEDA KROZ PREDAJU

Molim vas zapazite ko je taj koji govori u sledećem navodu: „Posle mi pokaza Isusa, poglavara svešteničkog, koji stajaše pred anđelom **Gospodnjim**, i sotonu, koji mu stajaše s desne strane da ga pre. A **Gospod** reče sotonu: **Gospod** da te ukori sotonu; **Gospod** da te ukori koji izabra Jerusalim. Nije li on glavnja (ugarak) istrgnuta iz ognja?“ (Zah. 1:2) Da li ste zapazili? „*Gospod* da te ukori sotonu!“ U Hristu se nalazi vlast i sila da se ukori sotonu. U Hristu! Dakle, izgleda da nisam ja taj koji ukorava sotonu, nego Gospod. Mislim da ove reči možemo dobro iskoristiti: „Gospod da te ukori, sotonu.“

Svaki put kada ovo pročitam, podsetim se da sila i vlast nad sotonom nisu u meni, niti potiču od mene. Nalaze se u Hristu i On je taj koji ukorava đavola. Tako da je u redu da u Isusovo ime kažemo: „Gospod da te ukori, sotonu.“ Ali nikako nije u redu da kažemo, da *ja* ukoravam sotonu - čak ni sa Božijim ovlašćenjem. Mislim da je to opasan pravac delovanja. Nažalost, danas mnogi imaju takav pristup. A video sam kako prolaze. Ali je nešto sasvim drugo, shvatiti da je Gospod ukorio sotonu i na to se pozivati verom.

Kao što sam i rekao roditeljima iz prethodnog poglavlja, koji su mislili da je đavo zaposeo njihovog sina: „Neprijatelj vas samo obmanjuje kako biste pomislili da je to borba između vas i njega, jer dobro zna da se prava bitka vodila između Hrista i njega - a tu je bitku on izgubio. On ni slučajno ne želi da to saznate, da biste nastavili da osećate kako sada vi na neki način morate da mu se suprotstavite i pobedite ga. A, ne morate. Samo treba da počnete da verujete.“

Čak ni pobeda nad grehom u našim životima, nije naša borba! I ponavljam, naša borba je da poverujemo da je u ljudskom telu - mislim na telo koje je Bog prihvatio kao moje - Isus nadvladao sva iskušenja. On se već susreo sa iskušenjima sa kojima se ja susrećem i moja pobeda nad njima je da shvatim, da je On u ljudskom telu to već ostvario, te da se obučem u Njega. A kad se obučete u Hrista i pozovete Ga u svoj život, u kakvu ste to osobu obučeni? Obučeni ste u Nekoga, koga zlo ne privlači. Obučeni ste u Nekoga, ko je već pobednik.

Pogledajte te moćne reči iz Prve Jovanove, koje potkrepljuju ovo: „Jer svaki koji je rođen od Boga pobeđuje svet; i vera je naša ova pobeda, koja pobeđi svet.“ (1. Jov. 5:4) „Jer svaki ko se bori do samog kraja...“ Da li tako piše? Ne. „Svako ko je rođen od Boga...“ Nadam se da shvatate, da je pobeda iskustvo vere, a ne borbe. Naša borba je borba vere! I umesto da se bore, pobednici se zapravo predaju.

Na ovim stranicama postavljam izazov mišljenju da bih - uz dovoljno sile i Božije pomoći - mogao sopstvenim naporima da savladam đavola. Zapravo, ne samo da izazivam ovu ideju - ja je odbacujem! Jer ja u svom duhovnom životu odustajem i od samog prava da se borim sa đavolom. Predajem to Hristu. Priznajem da nisam u stanju da se borim sa nečastivim, jer sam slab i bespomoćan! Predajem Isusu Hristu pravo da pobeđi i đavola i iskušenje i greh. To činim, kada verujem. Zapravo, kažem Bogu: „Ja to ne mogu. No, hvala Ti što si mi poklonio Isusa.“

Od borbe do vere

U većini bitaka pobeda dolazi kroz borbu za pobeđu. Ali ne i u našem duhovnom životu. Tu pobeda ne dolazi kroz borbu, nego kroz predaju! A šta mi to predajemo? I samu pomisao da bismo ikako mogli imati pravo da se borimo sa đavolom. I samu nadu da bismo imali ikakve šanse za uspeh protiv njega. Umesto toga, mi prepoznavamo da nam je Bog obezbedio Jednoga, koji ne samo

da se suprotstavio đavolu, već ga je uspešno i savladao u ljudskom telu. A kada se obučemo u Isusa, Njegov uspeh i Njegova pobjeda postaju naši.

Tako, da u susretu sa kušanjem, grehom i đavolom umesto da se borimo - što smo svi godinama radili povremeno skoro do tačke potpunog obeshrabrenja - mi prelazimo na veru i gledamo ono što je Sin čovečiji već ostvario u ljudskom telu. Uglavnom nam je najteže da prihvatimo, da je za rešavanje problema greha - bilo da se radi o osudi i smrti, bilo o grehu kao sili u našim životima - da je za rešavanje tog problema Bog odgovornost stavio na Isusa, a ne na nas.

Dakle, kada sam u iskušenju, ja prelazim na veru. Drugim rečima predajem svoje pravo da se borim sa grehom i đavolom i dopuštam Isusu da učini ono što Otac od Njega traži. Ako ispravno razumemo 1. Jovanovu, ko god je rođen od Boga, pobeđuje svet. Dakle, ako ste rođeni od Boga, vi ste se obukli u Isusa Hrista. Posredstvom Duha ste primili Hristov um i sada je Hrist taj, koji u vama pobeđuje svet - a ne vi u svojoj ljudskoj prirodi. To je iskustvo vere. Bog u vama! Ako ste rođeni od Boga, imate Njega u sebi! Evanđelje nije samo priča o Bogu, već i *sila* Božija na spasenje. „Jer se ne stidim evanđelja Hristovog; jer je sila Božija na spasenje svakome koji veruje, a najpre Jevrejinu i Grku.“ (Rim. 1:16) Bog će se nastaniti u svakom ljudskom biću koje poveruje u Njegov dar ljubavi - Isusa Hrista.

Očigledno je, da malo ljudi zaista veruje u Isusa kao Božijeg Sina. U današnje vreme ne uspevam čak ni da navedem ljude da posvedoče o opravdanju. Neće to da izgovore. Neće da slave Boga za to. Pa ipak, verovati da je Isus Sin Božiji znači ovo - da je Bog prihvatio Njegov savršeni život i smrt kao da su moji! Nisam više smatran krivim, prokletim, niti osuđenim na smrt. Imam ulaznicu za Nebo. Pridružio sam se Božijoj porodici. Ja sam Njegovo dete!

Razmotrite par biblijskih obećanja, koja podržavaju ovu istinu: „Koji Ga primiše dade im vlast da budu sinovi Božiji, koji veruju u ime Njegovo.“ (Jov.1:12) „Koji prizna da je Isus Sin Božiji, Bog u njemu stoji i on u Bogu.“ (1. Jov.4:15) Šta je potrebno da uradimo, da bi se Bog uselio u nas - da bi živio i boravio u nama? Potrebno je da priznamo, da je Isus Sin Božiji. Zato stalno naglašavam, da je najvažnija navika u vašem životu, da dolazite pred krst svakog jutra, pogledate na njega i kažete: „Hvala Ti Bože, što si poslao svoga Sina u ljudskom telu i omogućio da On na sebe preuzme odgovornost za greh. Verujem u to svim srcem.“ I čim to kažete, Bog je u vama. Dok izlazite iz kuće, u vama je prisutan živi Bog. Uveren sam, da je malo ljudi koji to praktikuju. Zato što mi ljudi uglavnom prilaze sa rečima: „Ah, ja imam problem sa svojom lošom naravi...“ ili „Uh, često se ljutim...“ ili „Joj, imam tu naviku...“

Nedavno sam sreo jednog pastora, koji mi je rekao: „Zavisnik sam od pornografije i to me ubija.“ Rekao sam mu: „Čekaj samo da pronađem maramicu, pa da plačem nad tobom.“ „Ja sam ozbiljan“ - rekao je on. „I ja sam. Ali ne plačem nad tobom zbog tvog problema. Nego plačem, jer ti ne shvataš šta je vera! Ti ne ispovedaš svakoga dana, da je Isus Sin Božiji! Jer, da to činiš, imao bi Hristov um i mogao bi da pogledaš u prelepu ženu bez požude. Mogao bi zapravo da je gledaš i kažeš: 'Hvala Ti Bože, na ovom divnom stvorenju. Ne gledam je kao predmet požude, već kao prelepo stvorenje, koje je izašlo iz Tvoje ruke'.“ Kažem vam, da sam kad mi se to prvi put desilo, samo rekao: „Bože, Hvala Ti!“ Odgovorio mi je: „Samo ti zadrži Moj um u sebi i možeš imati ovaj kvalitet misli svakoga dana svog života.“

Ali, ovaj pastor je nastavio: „Ah, molim te, pomoz mi! Ne prođe dan da ne gledam pornografiju. To me ubija.“ Rekao sam mu: „Pa, i mene bi ubijalo, kad bih time hranio svoj um! Da li si ikada pomislio da bi, kada bi imao Hristov um, imao snage da staviš filter na svoj kompjuter - da bi mogao, kad bi samo priznao Isusa Hrista, da sa Hristovim umom u sebi odeš kući i naručiš taj

filter?“ Gledao me je u čudu. Nastavio sam: „Eto, to ti je potrebno. A ja to neću učiniti umesto tebe. Ti nisi u veri. Nisi u veri, kada mi dolaziš sa takvom izjavom.“

Na jednom od mojih seminara jedan drugi čovek je ustao i rekao: „Ja sam zavisnik od televizije. Već dvadeset godina ja jednostavno dođem s posla oko pet popodne i izvalim se ispred TV-a, a u krevet odem u ponoć. Svo to vreme ne mrdam. Moglo bi se reći da i nemam neki brak. Moja žena i ja smo stranci, koji žive pod istim krovom. Ne znam zašto me već nije napustila.“ Srećom njegova žena nije bila prisutna. „Tako sam slab i bedan,“ - dodao je. „Imate li za mene neki dobar savet?“ „Naravno da imam,“ - odgovorio sam: „rešenje je Hristov um. Ti nisi u veri! Rvaš se i boriš sa nečim, sa čime Isus ne bi imao problema, jer Njega nije privlačilo nasilje, seks i sve te stvari kojih je pun TV program. On je imao uravnotežen život. Voleo je On da bude u ženskom društvu. Naravno. Šta misliš, zašto je provodio toliko vremena u Martinoj i Marijinoj kući? Mislim da je tamo pronašao ljubav, koju nije nalazio na drugim mestima. Ali Njegov pogled na te stvari nije bio izopačen, i ako bi ti primio Hristov um...“ „Pa dobro,“ - prekinuo me je: „šta će se desiti ako primim Hristov um?“ „Kada bi pogledao u televizor sa Hristovim umom,“ - odgovorio sam: „rekao bi: 'Pa ovo upravlja mojim životom.' I verovatno bi uzeo makaze i presekao kabl.“ Mogao sam da primetim, da pažljivo sluša. „Prestani da se boriš,“ - nastavio sam. „Počni da se predaješ. Počni da se predaješ i primi Hristov um. Poveruj, da je Isus pobedio i svet i sebe i đavola! Učinio je to u ljudskom telu! Ispovedi to! I gde će se od tada On nalaziti? Biće u tvom umu. Um je taj deo tebe, sa kojim kontaktira Sveti Duh. A sa Hristom u svom umu, ti ćeš doneti pravu odluku u pogledu televizije.“ Otišao je kući i to učinio.

Sledeće sedmice je došao na seminar skačući od sreće. Tako nešto u životu nisam video. Trebalo je čuti njegovo svedočanstvo. Rekao je: „Dvadeset godina sam bio rob. Ali sam primio Hristov um i tačno sam znao šta mi valja činiti. Uzeo sam makaze, presekao sam kabl i tako ga ostavio, jer sam priznao da nisam mogao da kontrolišem gledanje TV-a. To je kontrolisalo mene.“ Tada su mu oči sinule i dodao je: „Osećam se slobodnim. Čak sam i sa ženom počeo da komuniciram. Oživeo sam u Duhu. Nisam više rob greha, jer sam primio Hristov um.“

Sa Hristovim umom drugačije gledate na stvari. Ali ipak shvatate, da je jako lako preći granicu i opet se vratiti na stare, telesne stvari, umesto Božjih. Ne mogu da provedem ni jedan dan života, a da ne zatražim Hristov um, jer ovaj svet nije bezbedan. Možda sam ja prema ljudima netolerantan, ali sa Hristom u sebi otkrivam najneverovatniju milost koja me ispunjava tolerancijom, razumevanjem i ljubavlju prema ljudima. Takav je On. I On želi da se svi mi tako redovno oblačimo u Njega, da te stvari u našim životima postanu prirodne i normalne.

Nedavno sam shvatio, da me više ne privlači nešto što me je ranije privlačilo. Ne bih mogao tačno da kažem kada se to desilo, jer je očigledno da se to dešavalo tokom određenog vremenskog perioda. Tako sam samo podigao pogled i rekao: „Hvala Ti Bože!“ A On je rekao: „Nisi primećivao šta se dešava, jer si se usredsređivao na oblačenje u Hrista.“ Postepeno Hristove želje postaju po prirodi naše. I tada postaje uzbudljivo. A kako nazivamo ceo taj proces? Posvećenje.

Kako se odvija posvećenje

Ako u toku tog procesa primetite da neprestano ponavljate stare navike, verovatno ste izgubili veru. To znači da treba da se vratite i ponovo ispovedite da je Isus Sin Božiji i istog trenutka ćete prestati sa starim navikama, a jaćaćete nove. Kada sam tek počeo ovo da shvatam, morao sam da se vraćam na ispovedanje više puta dnevno. I kad god bih osetio iskušenje ili da mi se vraćaju stare

stvari, primetio bih da imam sve jaču želju da ispovedim kako je Isus, Sin Boga živoga, u ljudskom telu nadvladao greh, iskušenje, telo i svet!

Onog trenutka, kada priznamo da je Isus Sin Božiji i zahvalimo Bogu za ovaj Dar ljubavi, On se useljava nas. Poenta je ta, da to Bog u vama odoleva grehu, a ne vi sami uz Božiju pomoć. Bog je jedino biće koje ne privlači nesvetost. Mi smo po prirodi skloni nesvetome. Ali, Bog nije. Tako, ako budete primetili da vas ne privlače nesvete stvari, znaćete da je Bog u vama. I reći ćete: „To je to! Slava Gospodu!“

Najveća borba u našim životima je, da li se predati Bogu i dati Mu dozvolu da boravi u nama, kako nas greh (nesvetost) ne bi privlačila - ili ratovati protiv privlačne sile greha (nesvetosti), usput se moleći Bogu da nam da snage za to. Ovo drugo je pogrešan put, koji je mnoge hrišćane naveo da se usredsrede na svoje grehe i da ostanu nepromenjeni.

Oklop za zaštitu, a ne za bitku

Znate, Božiji oklop se ne oblači da bismo se borili sa sotonom. On se oblači da bi nas zaštitio od neprijateljskih strela, tako da bismo mogli da čvrsto odolevamo njegovim napadima. „A dalje, braćo moja, jačajte u Gospodu i u sili jačine Njegove. Obucite se u sve oružje Božije, da biste se mogli održati protiv lukavstva đavolskog: jer naš rat nije s krvlju i s telom, nego s poglavarima, vlastima i sa upraviteljima tame ovog sveta, s duhovima pakosti ispod neba. Toga radi uzmite sve oružje Božije, da biste se mogli braniti u zli dan, i svršivši sve održati se. Stanite dakle opasavši bedra svoja istinom i obukavši se u oklop pravde, i obuvši noge u pripravu evanđelja mira; a svrh svega uzmite štít vere o koji ćete moći pogasiti sve raspaljene strele nečastivog; i kacigu spasenja uzmite, i mač duhovni koji je reč Božija.“ (Efe. 6:10-17)

Ima ljudi koji misle, da oklop oblačite, da biste se borili sa sotonom. Ali ne, vi ga stavljate na sebe radi lične zaštite. Bitka je dobijena. Ali se u nama nastavlja borba, da li da u to verujemo ili da u to ne verujemo - već da nastavimo sa svojim samoporažavajućim putevima. Ova dva pristupa su svetlost i tama. Jedno donosi pobedu, drugo poraz.

Pobeda u hrišćanskom životu dolazi kroz predaju našeg prava da se borimo sa grehom i đavolom, prihvatanje da je ta borba stavljena na Isusa Hrista i priznanje da u to verujemo. Istog trenutka Duh živoga Boga uvodi Hrista u naš um. I tako imamo Hristov um. A greh i zlo ne privlače Hristov um. Njega privlače svete i čiste stvari.

Previše ljudi radi na tome da se suprotstave grehu i đavolu, trudeći se da ne pokleknju pred iskušenjem, a preklinjući Boga za silu da ne popuste. A onda, kada padnu, postaju vrlo obeshrabreni i dovode u pitanje da li Bog zaista misli ono što kaže ili ne. I na kraju oni uvek okrivljuju Boga, ili zaključuju da su preslabi i da neće uspeti. A znate li šta sebi govore, kada dotle dođu? „Trudio se ja, ne trudio - svejedno je.“ Zatim počinju dozvoljavati svim lošim navikama da se vrate u njihov život. Odustaju čak i od borbe. Poznajem mnoge koji su to iskusili, jer nemoguće je da budu dovoljno jaki da se odupru iskušenju i đavolu, pa čak i sa Božijom pomoći.

Tako konačno jednoga dana po Božijoj milosti, u svom krajnjem očaju, oni padaju u podnožje krsta. I tada shvataju: „Bog je pozvao Isusa da to učini, a ne mene. Moja prednost je da se držim Njega verom i da Ga imam u sebi. To se Bog u meni opire zlu, a ne ja.“ Ako se neuspešno odupirem zlu, verovatno Bog nije u meni, jer to radim u svojoj sili, umesto verom - dopuštajući Mu da se useli u mene.

Od petog do osmog poglavlja poslanice Rimljanima Pavle se bavi karakteristikama ljudi, koji tvrde da su vernici, ali su ipak još uvek telesni. Ali Pavle pravi razliku između onih koji tvrde da

veruju iako su i dalje telesni - i istinskih, duhovnih vernika koji i dalje imaju neke zanimljive osobine. Postoji velika zabuna o tome šta se stvarno dešava kada osoba postane duhovna. Neki ljudi na primer veruju, da više nikada neće osetiti iskušenje. Drugi misle, da nikada više neće osetiti sklonost ka grehu. Neki opet misle da ih više nikad neće privući nešto što im je trenutno neprivlačno. Oni su u šoku ako primete da im se to dešava i počinju da misle: „Mora da sam telesan.“

Zanimljivo mi je, da je Pavle nazvao vernike u Korintu „svetima“. A jesu li oni bili potpuno zreli u Hristu? O, ne. Očigledno je, da možete biti u Hristu i ne biti smatrani telesnim, iako ste još uvek u procesu sazrevanja. Može čak doći dan kada će se pojaviti šokantne stvari, a da to još uvek ne znači da ste se vratili u oblast telesnog. Setite se - vi ste pod blagodaću. A sada, kada ste pod blagodaću, imate slobodu da uzrastate u Hristu i bavite se svakim aspektom svog života posebno, a da vas pri tom ne grize savest. Nije li ovo radosna vest?

Pregled poglavlja

1. Gde počiva sila i vlast da se ukori đavo?
2. Zašto ne treba da uđete u borbu sa đavolom, da biste pobedili greh?
3. Opišite u par reči jedini način na koji možete nadvladati svet, greh i đavola.
4. Koji način je Bog izabrao da reši problem greha?
5. Šta je evanđelje?
6. Zašto autor stalno naglašava važnost dolaženja pred krst svakog jutra?
7. Po čemu možete prepoznati, da je neko, uključujući i vas, izašao iz vere?
8. Zašto toliko ljudi odustaje od borbe za pobedu?
9. U čemu je razlika između onih koji samo ispovedaju veru i istinski duhovnih vernika?
10. Šta znači biti pod blagodaću? Šta vam je slobodno da činite?

Pitanja za razmišljanje

Da li zaista verujete, da se Isus Hrist već borio sa đavolom i porazio ga? Da li istinski verujete, da je Isus Sin Božiji?

20. TELESNI ILI DUHOVNI?

Nedavno mi je prišao mladić koji je doživeo ozbiljan šok, jer je doživljavao seksualne podsticaje u svom telu. Rekao mi je: „Znate, mora da sam ja telesan.“ Odgovorio sam mu: „Imam za tebe dobru vest. Ti si normalan muškarac. To je ta dobra vest. Ti si normalan član muške vrste. Bog ti je načinio takvo telo. To je biohemija i način na koji si stvoren da reaguješ. To nije telesnost. Nego ono što činiš sa tom željom pokazuje, da li si telesan ili duhovan. A duhovan čovek nije obavezan da pojuri da zadovolji svaku svoju potrebu, čim oseti podsticaj u svom telu. Duhovni čovek uči, da drži svoje telo u pokornosti. On nije pod vlašću i upravom telesnih nagona. On zapravo slavi Boga. I ti treba da slaviš Boga, pošto si normalan!“

Bitan je um. Zašto Sveti Duh kontaktira baš sa umom? Biblija kaže: „Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu.“ (Fil. 5:2) „I ne vladajte se prema ovome veku, nego se promenite obnovljenjem uma svog, da biste mogli kušati koje je dobra i ugodna i savršena volja Božija.“ (Rim. 12:2) Um je taj koji se obnavlja! Svaki dan kada ulazite u veru i ispovedate da je Isus Hrist Sin Boga živoga, Sveti Duh ponovo dolazi i za taj dan obnavlja vaš um. Bog vam daje nove misli. Možda ste celog života nekoga mrzeli, a Bog će vam dati nova osećanja prema toj osobi. Imaćete saosećanja. Odjednom pred sobom imate novi životni uzor - Hristov život.

Oblasti uma

Naš um ima mnogo različitih sposobnosti, kao što jedan univerzitet ima fakultete iz različitih oblasti. Postoji oblast razuma, kao i oblast apetita. Neki ljudi misle, da ako su nanovo rođeni, nikada više ne bi trebalo da osećaju iskušenje apetita. Postoji oblast svih čula - vida, sluha, mirisa, ukusa i dodira. Jedna od sposobnosti našeg uma je i kontrola seksualne oblasti našeg života. Tu je i oblast volje. I naravno, oblast osećanja.

Dakle, šta to novo primamo, kada je Hristov um u nama? Nove misli, osećanja i motive. To je ono što Bog unosi u vaš um, kada u vas stavlja Hristov um. Ne morate da se trudite, da pronađete ispravne motive. Bog će vam ih dati, ako obučete Hristov um. Ne morate da radite na promeni svojih osećanja. Bog će vam dati nova osećanja. A daće vam i nove misli. On će vas uzdići na mnogo viši nivo, od onoga na kome ste pre bili.

Razmotrimo oblast seksualne motivacije. Mladiću, koga sam spomenuo na početku poglavlja, sam rekao: „Kad potražiš Hristov um, oblast u tvom mozgu koja upravlja seksualnom aktivnošću će prepoznati da je to Božji dar, koji će - kada se upotrebi na određeni način, a kada uđeš u brak - dovesti do jedinstva sličnog odnosu među članovima Trojstva. To će biti misao, koja nikada do sada nije bila u tvom umu. Biće to Hristov um u tebi.“ Ova posebna sposobnost uma će sada biti pokrenuta na aktivnost u potpuno drugačijim pravcima. Bez obzira na to šta kaže Holivud ili šta kažu svi oni popularni časopisi, Bog će sada staviti svoj ideal u vas.

A šta je sa apetitom? I oni koji su od hrane načinili sebi boga, kao i oni koji je koriste kao sredstvo spasenja, će iznenada otkriti kako im oblast kontrole apetita pokazuje potpuno novi pogled na apetit. Oni će shvatiti značaj zdravlja, ali to za njih neće postati sredstvo spasenja. Nego će sada on biti u kontekstu njihovog sveukupnog razvoja, Bogu na slavu. Dok će onima, koji su se preterano prepuštali apetitu, biti pokazano, da je moguća samokontrola na tom području. Oni se neće više voditi mišlju „ja tu ništa ne mogu“, zato što će i ta sposobnost biti pokrenuta na akciju u novim pravcima. Dakle, ne dobijate nove sposobnosti. Sposobnost apetita se neće odjednom promeniti,

tako da odjednom želite samo savršenu upotrebu apetita. To se neće desiti. Ali vaše sposobnosti će se posvetiti.

U trenutku mi je postalo kristalno jasno: „Sad shvatam - posvećenje se događa u umu.“ *Posvećenje se događa u umu!* Kada su mi sposobnosti uma pokrenute na akciju u novim pravcima i volja ojačana time što je Hrist u meni, šta će se desiti ako ja tada izaberem da delujem u tom novom pravcu? Šta ako izaberem da redovno to radim u životu? Šta će se nesumnjivo desiti sa tom sposobnošću? Biće oplemenjena i posvećena, tako će na kraju to postati moja prirodna sklonost. Ona će postati uobičajena u mom životu. A to je čudo Božije blagodati.

Zapazite ponovo ovu prelepu izjavu iz „Čežnje vekova“ (str. 668): „Istinska poslušnost uvek dolazi iz srca. To je kada srce kuca sa Hristom. Ako na to pristanemo, On će se toliko poistovetiti sa našim mislima i ciljevima, toliko će uskladiti naše srce i um sa svojom voljom, da ćemo pokoravajući se Njemu ustvari postupati u skladu sa sopstvenim podsticajima.“ Razmislite o tome. Ako dozvolite, Hrist će se tako identifikovati sa vašim umom, da ćete radeći ono šta vam prirodno dođe, činiti Njegovu volju! Pa, to je predivna misao, zar ne? Čak ćete i u svom sopstvenom razmišljanju imati Hristove misli. Ovo je proces posvećenja. I ono što želim da vam kažem jeste, da se posvećenje zbiva kroz vaš uobičajeni odgovor na ono što Sveti Duh stavi u vaš um.

A sad imam pitanje za vas. Šta se dešava u životima istinski duhovnih vernika nakon obraćenja? Kakva su njihova osećanja? Kakva su njihova iskušenja? Kakav je njihov stav? Sa druge strane, kakva su iskustva i karakteristike osobe, koja tvrdi da je veruje u Hrista, ali je i dalje telesna?

Jedno ili drugo – nikako oba istovremeno

Dobra vest je, da ne možete biti i telesni i duhovni u isto vreme. Možete biti samo jedno ili drugo. Ako malo bolje pogledamo, videćemo da istinski duhovna osoba ima neke vrlo zanimljive karakteristike. A neki od nas su možda u iskušenju da to greškom nazovu telesnošću. Baš kao i u slučaju mladića, koji mi je prišao. On uopšte nije bio telesan. Bio je sasvim duhovan, ali je mislio da je telesan.

Rimljanima od petog do osmog poglavlja je zaista jedini tekst u Pismu, koji ovo detaljno objašnjava. Posebno deo između Rim. 7:21 i 8:8, pomaže da sve što je Pavle rekao dođe na svoje mesto. Evo tih stihova: „Nalazim dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni. Jer imam radost u zakonu Božijem po unutrašnjem čoveku; ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu mog uma, i zarobljava me zakonom grehovnim, koji je u udima mojim. Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove? Zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista Gospoda našeg. Tako dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božijem a telom zakonu grehovnom. Nikakva dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu. Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti. Jer što zakonu beše nemoguće, jer beše oslabljen telom, posla Bog Sina svog u obličju tela grehovnog, i za greh osudi greh u telu, da se pravda zakona ispuni u nama, koji ne živimo po telu nego po duhu; jer koji su po telu telesno misle, a koji su po duhu duhovno misle. Jer telesno mudrovanje smrt je, a duhovno mudrovanje život je i mir. Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može. A koji su u telu ne mogu Bogu ugoditi.“

Ovo nije lak odeljak - posebno sedmo poglavlje. Ali ako shvatite Pavla, odjednom ćete se osvestiti. Trebalo mi je 25 godina da shvatim ovaj odeljak, ali to ne mora toliko dugo da traje! Usredsredimo se na Rim. 7:25: „Zahvaljujem Bogu svom kroz Isusa Hrista Gospoda našeg. Tako dakle, ja sam umom svojim služim zakonu Božijem a telom zakonu grehovnom.“

Molim vas zapazite, da ovaj stih ne sugerise da Pavle čini istovremeno obe ove stvari. Trebalo bi da pročitate i prethodni i sledeći stih. Ako mislite, da on kaže da obe ove stvari radi u isto vreme, niste shvatili šta je rekao u prethodnom, kao ni u sledećem stihu. A evo, zašto se većina ljudi ne slaže sa ovim tekstom. Oni misle: „Pa, kako možete da služite oboma u isto vreme?“ Ne možete! Morate dopustiti da dvadesetpeti stih protumači ono što mu prethodi i ono što sledi odmah posle. Ako pažljivo proučite kontekst, znaćete tačno šta je on hteo da kaže. U tim stihovima se nalazi ključ.

U Rim. 7 na videlo izbija nešto vrlo zanimljivo - a to je najneshvaćenije poglavlje od svih, koja je Pavle ikad napisao. To već skoro 2000 godina izaziva teološke debate, koje i dan danas traju. Dok sam ja bio na fakultetu, profesori su imali podeljena mišljenja povodom toga. Jedan nam je svima rekao, kako je Pavle u Rim. 7:25 još uvek bio u neobraćenom stanju. Dok nam je drugi rekao, da je Pavle tu ipak obraćen. I tako nam je sve ostalo u vazduhu. Nijedan nije hteo da popusti.

Sada želim da zapazite nekoliko vrlo zanimljivih činjenica. Vraćam se na Rim. 7:16-18: „Ako li ono činim šta neću, hvalim zakon da je dobar. A ovo više ja ne činim nego greh koji živi u meni. Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.“ Nadam se da ste zapazili reči: „Znam da dobro ne živi u meni.“ Kakav čovek govori ove reči? Nikad nećete čuti telesnog čoveka da tako nešto prizna. Naravno da nećete. To su reči duhovnog čoveka.

Jedna od „krupnih ideja“, o kojima smo diskutovali u ovoj knjizi, ticala se našeg prirodnog stanja - slabi, bespomoćni, grešni. I želim da vam kažem, da je prepoznavanje i priznavanje tog stanja prvi korak u životu osobe koja se okreće Isusu Hristu. Takvi ljudi su osvedočeni o svom pravom stanju. „Znam da dobro ne živi u meni.“ Ovo je tačka prosvetljenja koju velika većina ljudske rase nikada ne dostigne. Ničeg dobrog u meni. Ovo je tako važno.

Prvo, što primećujemo u Rim. 7, je Pavlovo duboko priznanje o sebi. On je potpuno svestan, šta je greh učinio njegovoj ljudskoj prirodi. „Jer znam da dobro ne živi u meni, to jest u telu mom. Jer hteti imam u sebi, ali učiniti dobro ne nalazim.“ (Rim. 7:18) Ako neko tvrdi da je u njemu prisutna želja, šta time priznaje? „Jer telesno mudrovanje neprijateljstvo je Bogu, jer se ne pokorava zakonu Božijem niti može.“ (Rim. 8:7) Ali mi ovde imamo čoveka koji želi da čini dobro. Sa jedne strane priznaje istinu o svojoj grešnosti, a sa druge strane priznaje da želi da čini dobro. On se bori! Bori se da čini dobro. Da li nam ovo zvuči poznato?

O da, on se bori da čini dobro. Nema šanse, da je ovde reč o nekome ko nije duhovan. On priznaje svoje pravo stanje, kao i činjenicu da se u njemu kao verniku i duhovnoj osobi odigrava borba. Dakle, šta je tu novo? Ja nisam imao te borbe sve dok nisam postao vernik. Pre toga sam se prepuštao grehu. Ustvari, nisam ni znao da je to greh! Mislio sam, da je to život. A zatim sam postao vernik, i ah, kako su se samo stvari promenile! U duhovnim vernicima postoji borba. To moramo da priznamo. I za nas je važno, da prepoznamo te dve sukobljene strane u životu pravog vernika.

Sada je pravo vreme da zumiramo kontekst Rimljanima poslanice i dopustimo samom Pavlu, da nam da pravilno objašnjenje sedmog poglavlja, u kome opisuje svoju borbu sa „zakonom Božijim“ i „zakonom greha“. No, hajde prvo da pogledamo stihove 21-23: „Nalazim, dakle zakon, kad hoću dobro da činim, da me na zlo nagoni. Jer imam radost u zakonu Božijem po unutrašnjem čoveku; ali vidim drugi zakon u udima svojim, koji se suproti zakonu uma mog, i zarobljava me zakonom grehovnim koji je u udima mojim.“ Sa jedne strane imamo zakon mog uma tj. Božiji zakon u unutrašnjem čoveku. Dok sa druge strane imamo zakon greha, koji je u udovima mog tela. A Rim. 8:2, dolazi posle Rim. 7:25: „Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti.“ Dakle, možemo da vidimo, da Pavle izjednačava „zakon greha“ iz Rim. 7:25, sa „zakonom u udima svojim“ i „zakonom greha i smrti“. A kako Pavle opisuje „zakon Božiji“?

To je „zakon Božiji u unutrašnjem čoveku“, „zakon moga uma“ i „zakon Duha života u Isusu Hristu“.

Kada jednom razumete šta Pavle zaista govori o ova dva suprotstavljena zakona, vaš život će se iz korena promeniti, jer borba *postoji!* O da, postoji! Usudiću se da kažem, da je ova vrsta borbe u stvari prisutna samo u iskustvu istinski duhovne ličnosti, obraćenog pojedinca, onog koji je nanovo rođen za Božije carstvo. Ovo je jedina kategorija ljudi na planeti, koji će iskusiti ovu vrstu borbe. Ali je iz istog razloga ova kategorija ljudi, u najvećoj opasnosti da postane nestabilna. Jer ako ne razrešite ovu borbu, možete ostati „podeljeni“ do kraja života, i tako se možete destabilizovati.

Prošle su godine dok nisam shvatio, da ljudi postaju nestabilni kada veruju jedno, a rade drugo. To pravi zbrku u ljuskom umu. A da li je Pavle ovde razrešio tu borbu? Jeste! Postoji vrlo stvarna borba u iskustvu pravog, duhovnog vernika. Zanimljivo je, šta je ustvari ta borba. To je borba između „zakona moga uma“ i „zakona u udima mojim“. Borba između „zakona Duha života u Hristu Isusu“ (u mom umu) - i „zakona greha i smrti“ (u udima mojim).

Pavle ovde pokušava da nas nauči nečemu veoma moćnom - da je borba u životu vernika, borba između uma, koji je sada Hristov, i udova našeg tela, koji mogu da nas dovedu pod „zakon greha i smrti“. U sledećem i poslednjem poglavlju, istražićemo još potpunije Pavlovo učenje o telesnom i duhovnom čoveku.

Pregled poglavlja

1. Sa kojim delom vašeg bića Sveti Duh uspostavlja kontakt? Zašto?
2. Po čemu je um sličan jednom univerzitetu?
3. Kako se posvećuju vaše umne sposobnosti?
4. Kako se vaše srce i um dovode u saglasnost sa Božijom voljom?
5. Zašto istinski duhovna osoba može da bude u iskušenju da misli da je telesna?
6. Šta telesna osoba nikada ne bi priznala? Za čime duhovna osoba čezne? Pogledati Rim. 7:16-18.
7. Opiši borbu iz života osobe, koja je nanovo rođena za Božije carstvo. Pogledati Rim. 7:21-8:2.
8. Šta se može dogoditi, ako se ova borba ne razreši?

21. STARO – I NOVO

Čak će i neko, ko je duhovan, uvideti da telo nastavlja da ratuje protiv duha. Ne bi trebalo da očekujete, da nikada više ne osetite u sebi ni najmanju sklonost ka grehu. Za duhovnog čoveka borba je realnost, jer je on sa jedne strane rođen od Duha i u svom umu ima zakon Hristovog Duha, ali sa druge strane oseća u svojim udovima podsticaj ka grehu.

Od čega konkretno on traži izbavljenje? U njemu je prisutna želja da čini dobro, ali u samom činjenju dobra nema baš puno uspeha. On u sebi ima želju da čini Božiju volju, ali činjenje izostaje. Vidite kako to Pavle izražava: „Ja nesrećni čovek! Ko će me izbaviti od tela smrti ove?“ (Rim. 7:24) Drugim rečima, moguće je da imam Hristov um, a ipak da osećam i kako me telo podstiče na greh. Ko će me osloboditi od činjenice da nisam sposoban da učinim, ono na šta me Duh navodi?

Vreme je da se vratimo ponovo na Rim. 8:2: „Jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti.“ Zanimljivo je, da jedna druga Pavlova misao prethodi ovim rečima. Jer nam je u prvom stihu takođe rekao i ovo: „Nikakva dakle, sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu i ne hode po telu nego po Duhu.“ Osuda je, kao što smo već prethodno naučili, povezana sa smrću Isusa Hrista. Naša osuda je pala na Njega i izazvala Njegovu smrt. To znači verovati u Isusovu smrt. A ako ste slobodni od osude, znači da ste ušli u veru u Isusovu smrt.

Dakle, otkrivamo da su život i smrt Isusa Hrista ujedno i sredstva za razrešenje naše borbe! Jer dokle god živite u telu, osećaćete u sebi prisustvo greha. Međutim, razrešenje borbe predstavlja pomak u veru u Isusovu smrt, što istog trenutka otvara vrata i da primite u sebe Njegov život! Borba je razrešena verom - verom u smrt i vaskrsenje Isusa Hrista. Ako uđete u veru u Isusovu smrt, uprkos iskušenjima koja osetite u sebi, znaćete da niste osuđeni. A zatim, ako se obučete u Hristov život - u sam *Njegov* život - šta će se ustvari dogoditi?

Hoditi po Duhu

Vi ćete početi da hodite po Duhu. A šta će se dogoditi, ako vam postane navika da hodite po Duhu? Koji će biti krajnji rezultat? Imaćete Hristov um. Sposobnosti vašeg uma će biti posvećene.

Pogledajmo sada Rim. 8:13: „Jer ako živite po telu, pomrećete; ako li duhom poslove telesne morite, živćete.“ Zapazite i u kom vremenu je glagol u ovom stihu. Ne kaže, da ste već „pomorili“ (prošlo vreme) sva telesna dela („poslove“). Ne, radnja je trajna i u sadašnjem je vremenu: „poslove telesne morite“.

Osvrnimo se za čas i na Gal. 5:16-18: „Velim pak: po duhu hodite, i želja telesnih ne izvršujte. Jer telo želi protiv duha, a duh protiv tela; a ovo se protivi jedno drugom, da ne činite ono šta hoćete. Ako li vas duh vodi, niste pod zakonom.“ Kakva divna izjava! To je rezime onoga, što smo upravo pročitali u Rimljanima.

Većina ljudi koje poznajem ne uspeva u svom duhovnom hodu, zbog toga što ne razvija stalnu naviku hodanja po Duhu. Jedini način da se oduprete hodanju po telu, je da svakoga dana imate Hristov um - da svakodnevno obnavljate svoj um. Ta obnova treba da se dešava svakodnevno - zapravo iz časa u čas. Možda ćete morati da konstantno obnavljate svoj um tokom celog dana, pozivajući Hrista u svoj um kroz Duha - primajući Hristov um. Zato što *ćete* osećati, kako vas iznutra privlače grešne stvari. Ali to nije znak da ste telesni. Jer je i sama osetljivost na te stvari u vama dokaz da ste duhovni!

Ali od životnog je značaja da odlučite, da razvijate nove i redovne navike. Setite se čoveka kojeg sam već spomenuo, koji je presekao kabl svog televizora. Rekao sam mu: „Zašto sada ne razviješ naviku čitanja literature koja uzdiže duh?“ I on je stvarno započeo sa navikom čitanja. Nedavno sam ponovo čuo njegovo svedočanstvo i samo sam hvalio Boga. „Razvio sam ljubav prema neverovatnoj literaturi“ - rekao je. „Bio sam zaboravio kako se čita. Obično sam sedeo pred ekranom. Sada čitam i radujem se.“ Tako da ovaj čovek nije samo prestao sa lošom navikom, nego je počeo i da nastalu prazninu ispunjava nečim pozitivnim.

Razmotrite njegovu staru utabanu stazu u mozgu - njegovu staru naviku. Ulazio je u kuću. Istog trenutka navika se aktivirala. Seo bi na sofu. Žena bi mu donela večeru na poslužavniku. Podigao bi svoje noge i tako ležao pet ili šest sati na istom mestu. A sada kada dolazi kući, kabl je presečen. On sada zapravo radi sa svojom ženom po kući. A kada je slobodan, uzme neku dobru knjigu i sedne da čita. U poslednje vreme kad se vrati kući, stare staze mu se više ne nameću. A zašto? Jer je sada prošao već duži vremenski period, kako on utabava drugu stazu. Sada kada se vrati kući, ta nova staza u mozgu se aktivira i on čita stvari koje veličaju Boga. Rekao mi je: „Ja čak više ni ne želim da gledam TV.“ „Aleluja!“ - uzvratilo sam.

Nove staze su se aktivirale i preuzele ulogu starih. Njegove sposobnosti - naročito sposobnosti korišćenja očiju i ušiju - su posvećene. On sada želi da čita, da gleda i sluša stvari koje oplemenjuju, posvećuju i uzdižu.

Tako jednostavno da ponekad ni ne shvatamo

To je toliko jednostavno. Tako je jednostavno, da ponekad ni ne shvatamo. Prepuštamo se obeshrabrenju, jer i dalje u sebi osećamo podsticaje ka grehu. I govorimo: „Mora da sam još uvek telesan. Jednostavno mi ne uspeva.“ Padamo mi i na drugi način. Ne uspostavljamo nove navike sa doslednom upornošću, koje će slaviti Boga u našim životima. Dopuštamo starim stazama da se vrate. A njih lako pokreću stvari na koje nailazimo u životu.

Možda posmatrate svoj život i kažete: „Sada shvatam zašto sam imao te periode obeshrabrenja. Shvatam, zašto sam se čak osećao kao da nikad neću pobediti. Ili zašto nikada u čitavom svom životu nisam upotrebio reč *pobeda*. Ili zašto nikada nisam čak ni sagledao, šta bih mogao postati u Isusu.“ A sada zapravo razumem apostola Pavla, koji ovde opisuje realnost - stvarno iskustvo duhovnih ljudi - koji i dalje osećaju privlačenje greha u svojim telima, ali se ipak verom oslanjaju na Isusovu smrt. Sada su slobodni od osude, a slobodni su i da prime Hristov um svakoga dana. A sa Hristovim umom u nama mi dosledno hodimo po Duhu, sve dok ne razvijemo životne navike koje postaju naš prirodni način postupanja. Tako sposobnosti našeg uma postaju posvećene.

Ako svakodnevno primete u sebe Hristov um, imaćete Njegovu zainteresovanost i brigu za druge ljude. Ali, to će se Hrist u vama brinuti za svoju službu drugima, što Mu pruža slobodu da vaše lične susrete dovede do - po Njegovom mišljenju - potrebne dubine. Nećete imati razloga za brigu - „da li da nastavim u ovom ili onom pravcu?“ Možete jednostavno da se usredsredite na primanje Hristovog uma i da dozvolite Njemu da vodi službu i razvija je. Tačno ćete znati koliko daleko da idete, u kojoj meri možete da posređujete, zalažete se i molite za druge ljude. To će biti savršeno jasno, kada Hristov um bude svakodnevno prisutan u vama.

Dok nisam počeo da primam Hristov um, nije mi bila jasna većina tih pitanja vezanih za službu. Ali kada sam počeo da primam Hristov um, svakodnevno Mu dajući pristup, odmah sam mogao da vidim šta treba da radim i koliko daleko da idem, kada treba da posređujem i da se molim, a kada

ne; čak ponekad i da se ne molim uprkos preklinjanju ljudi. Ali Bog mi je tad govorio: „Nemoj da budeš previše siguran. Zapamti, to nisi ti. To sam Ja u tebi. Moja shvatanja izbijaju kroz tebe.“

Pošto je ova knjiga pri kraju, želim da je završim sa molitvom: Nebeski Oče, puno Ti hvala što si bio sa nama, dok smo zajedno prelazili ove stranice. Hvala Ti za predivnu sliku o Tebi koja je izašla na videlo, i za radost koju možemo imati u Isusu Hristu. Upravo sada verom polažemo pravo na pokriće Njegove prolivene krvi, znajući da dok gledamo na krst možemo verovati da smo oslobođeni osude. Hvala Ti takođe Oče, što smo postali svesni, da se u životu duhovne osobe vodi neprestana borba, jer telo pokušava da se ispreči Duhu. Ali mi znamo, da možemo da polažemo pravo na pobedu zajedno sa Pavlom. „Hvala da je Bogu,“ - kaže on: „što nikakva dakle sad nema osuđenja onima koji su u Hristu Isusu, jer zakon Duha koji oživljava u Hristu Isusu, oprostio me je od zakona grehovnog i smrti.“ I danas zatvaramo ove stranice, znajući da sada imamo Hristov um. Daj nam blagodat, Oče, da u svom životu izgradimo navike koje će biti Tebi na slavu, tako da naše sposobnosti budu posvećene. A kada Ti dođeš, ličićemo na Tebe, jer ćemo imati Tvoj um. U očekivanju svih ovih blagoslova, zahvaljujemo Ti, Oče! To smo te molili u dragoceno Isusovo ime. Amin!“

Pregled poglavlja

1. Kada ćete dostići tačku, da nikada više ne osetite sklonost ka grehu?
2. Zašto nema osude na one koji su u Isusu Hristu?
3. Kako se razrešava borba, koja nastaje kad imate Hristov um, a ipak niste u stanju da činite ono na šta vas Duh navodi?
4. Kako se možete odupreti hodanju po telu?
5. Na koji način vas oslanjanje za Hristovu smrt oslobađa?

Pitanja za razmišljanje

Kako je vaša vera? Da li ste posle čitanja ove knjige obnovili nadu da ćete iskusiti pobedu?

DODATAK

TRI KORAKA DO POBEDE KROZ SVETINJU

1) **Opravdanje u Predvorju.** Iako je sam bio bez greha, Isus je postao greh radi nas, patio je i umro smrću koju smo mi zaslužili; čime nas je Bog Otac opravdao proglašavajući nas svetima (pravednima) i to dok smo još bili bespomoćni, bezbožni i grešni. Radosni u ovom čudesnom besplatnom daru Božije blagodati, mi to rado prihvatamo i svakodnevno hvalimo Boga, za sve što je ostvario za nas na krstu. (2. Kor. 5:21; Rim. 6:23; 5:6,8-10)

2) **Posvećenje u Svetinji.** Svakodnevnim ispovedanjem da je Isus Mesija, Sin živoga Boga, mi primamo Hristov um - Njegove misli, osećanja i motive - i dozvoljavamo Mu da *nas posveti*, tako što će nas, boraveći u nama, očistiti od greha i karakternih mana. Mi smo Isusovim pobedonosnim životom učinjeni svetima (pravednima), kada primimo Hrista *u sebe* kroz Svetog Duha. (1. Jov. 4:15; Fil. 2:5; Efe. 4:20-24; Kol. 3:12-14; Efe. 3:16,17)

3) **Proslavljenje Boga u Svetinji nad svetinjama.** Božji karakter je opravdan Njegovim delovanjem *kroz nas* u službi na blagoslov drugima. Kako Bog briše naše grehe, mi postajemo instrumenti Njegove pravednosti i mi - Njegovo dovršeno, ujedinjeno duhovno telo - *proslavljamo* Njega tako što odražavamo Njegov lik. Kada se Njegov karakter bude u potpunosti razvio u Njegovoj deci, izlivanje „poznog dažda“ će obasjati ceo svet Božijom slavom. Kakvo će to samo otkrivanje biti! (Rim. 6:13; Del. 3:19; 1. Pet.2:9; Efe. 3:10; Otk. 18:1)

„Hrist u vama nada slave!“ (Kol. 1 :27)

„ISTINSKO OBRAĆENJE“ – ELEN VAJT

PREGLED I GLASNIK OD 7. JULA 1904.

Da bismo bili spašeni, treba da iz iskustva znamo šta znači istinsko obraćenje. Strašna je greška što ljudi dan za danom ispovedaju da su hrišćani, iako nemaju prava na to ime. Ni samo ispovedanje, a ni položaj, nisu ništa u Božijim očima. On pita: „Da li je taj život u skladu sa Mojim pravilima?“

Mnogi pretpostavljaju da su obraćeni, iako nisu u stanju da izdrže ispit karaktera predstavljen u Božijoj Reči. Kako će samo tužno biti za one, koji ne budu mogli da izdrže ovaj test, onoga dana kada svaki čovek bude dobio platu po svojim delima.

Obraćanje je promena srca, okretanje od nepravednosti ka pravednosti. Oslanjajući se na Hristove zasluge i praktikujući istinsku veru u Njega, pokajnik prima oprostjenje greha. Dok prestaje da čini zlo, a uči se da čini dobro, on raste u blagodati i poznavanju Boga. On uviđa da mora da se odvoji od sveta da bi sledio Isusa, i kad se preračuna, sve smatra gubitkom samo da zadobije Hrista. On okuplja vojsku i hrabro i radosno ulazi u rat, boreći se protiv prirodnih sklonosti i sebičnih želja i potčinjavajući svoju volju Hristu. On svakodnevno od Gospoda traži blagodat, koja mu pomaže i jača ga. Nekada je „ja“ vladalo u njegovom srcu i uživao je u zadovoljstvima ovog sveta. Sada je „ja“ zbačeno sa prestola, a Bog suvereno vlada. Njegov život otkriva plodove pravednosti. Grehe koje je nekada voleo, sada mrzi. On čvrsto i odlučno sledi put svetosti. To je istinsko obraćenje.

U životima mnogih, čija se imena nalaze u crkvenim knjigama, nije bilo iskrene promene. Istina je držana u predvorju. Nije došlo do istinskog obraćenja, niti je blagodat izvršila na srcu svoj pozitivan rad. Njihova želja da čine Božiju volju je zasnovana na sopstvenoj sklonosti, a ne na dubokom osvedočenju Svetog Duha. Njihovo ponašanje nije usklađeno sa Božijim zakonom. Oni ispovedaju da prihvataju Hrista kao svoga Spasitelja, ali ne veruju da će im On dati silu da nadvladaju greh. Oni nisu lično upoznali živog Spasitelja i njihovi karakteri otkrivaju mnoge nedostatke.

Mnogi od onih koji su se pogledali u božanskom ogledalu i stekli uverenje da njihovi životi nisu ono što bi trebalo da budu, propuštaju da izvrše potrebnu promenu. Oni ide svojim putem i zaboravljaju svoje mane. Oni mogu da ispovedaju kako su Hristovi sledbenici, ali šta to vredi ako su im karakteri nepromenjeni, a Sveti Duh im nije oblikovao srce. Obavljen je samo površan posao. „Ja“ ostaje u životu. Oni nisu učesnici u božanskoj prirodi. Oni mogu da pričaju o Bogu, ili da Mu se mole, ali njihovi životi otkrivaju da oni rade protiv Boga.

Ne zaboravimo, da čovek u svom obraćenju i posvećenju mora da sarađuje sa Bogom. „Gradite svoje spasenje sa strahom i drhtanjem,“ - kaže Božija Reč: „jer je Bog što čini u vama da hoćete i učinite, kao što Mu je ugodno.“ Čovek ne može da se preobrazi upotrebom svoje volje. On ne poseduje silu, koja bi dovela do ovakve promene. Obnavljajuća sila mora da dođe od Boga. Promenu može da učini samo Sveti Duh. Svako ko hoće da bude spašen, bilo mali ili veliki, bilo bogat ili siromašan, mora da se potčini delovanju ove sile.

Kao što kvasac umešen u testo deluje iznutra prema spolja, tako blagodat obnavljanjem srca preobražava život. Nikakva puka spoljašnja promena nije dovoljna da nas uskladi sa Bogom. Mnogi pokušavaju da se reformišu ispravljanjem ove ili one loše navike, i nadaju se da će na taj način postati hrišćani, ali su počeli na pogrešnom mestu. Naš prvi posao je rad na srcu.

Velika istina o obraćenju srca Duhom je predstavljena u Isusovim rečima upućenim Nikodimu: „Zaista, zaista ti kažem: ako se ko nanovo ne rodi, ne može videti carstvo Božije... Što je rođeno od tela, telo je; a što je rođeno od Duha, duh je. Ne čudi se što ti reko; valja vam se nanovo roditi. Duh diše gde hoće, i glas njegov čuješ, a ne znaš otkuda dolazi i kuda ide; tako je svaki čovek koji je rođen od Duha.“

Kvasac istine radi tajno, tiho i postojano, da preobrazi dušu. Prirodne sklonosti se ublažavaju i potčinjavaju. Usađuju se nove misli, nova osećanja i novi motivi. Postavljena su nova merila karaktera - Hristov život. Um je promenjen, a njegove sposobnosti su podstaknute na delovanje u novim pravcima. Čovek nije obdaren novim sposobnostima, već su njegove postojeće sposobnosti posvećene. Savest je probuđena.

Sveto pismo ima značajnu ulogu u ovoj promeni karaktera. Hrist se molio: „Posveti ih istinom; reč je Tvoja istina.“ Ako se proučava i sluša, Božija Reč radi u srcu, potčinjavajući svaku nesvetu osobinu. Sveti Duh dolazi da osudi za greh, i vera koja izvire iz srca i deluje kroz ljubav prema Hristu, usklađuje naš duh, dušu i telo sa Njegovom voljom.

Čovek shvata da je u opasnosti. Shvata da mu je potrebna promena karaktera, promena srca. On je uznemiren, u njemu su se pojavili strahovi. Božiji Duh radi u njemu; sa strahom i drhtanjem on radi za sebe pokušavajući da otkrije nedostatke svog karaktera, i šta može da uradi kako bi došao do potrebne promene u svom životu. Njegovo srce se ponizilo. Priznanjem i pokajanjem on pokazuje, da je njegova želja za promenom ozbiljna. On ispoveda svoje grehe Bogu, a ako je bilo koga povredio priznaje mu nepravdu koju je učinio. I dok Bog radi, grešnik pod uticajem Svetog Duha, sprovodi ono što Bog čini u njegovom umu i srcu. On deluje u skladu sa radom Duha i njegovo obraćenje je istinsko.

U čoveku rastu plemenitost i dostojanstvo, dok zauzima poziciju protiv lukavog neprijatelja, koji ga je tolike godine držao u ropstvu. On oseća kako u njemu raste sveta ogorčenost, dok razmišlja koliko je dugo bio sotonin zarobljenik i koliko je dugo dopuštao da ga neprijatelj navodi da odbija da prizna svog najboljeg Prijatelja.

Neka grešnik saraduje sa svojim Iskupiteljem, da bi osigurao svoju slobodu. Neka bude siguran, da nevidljive nebeske službe rade u njegovu korist. Draga obeshrabrena i nesigurna dušo, moli se za hrabrost i silu, koju Hrist jedva čeka da ti da. On te traži. On čezne da osetiš potrebu za Njegovom pomoći. On će pružiti svoju ruku, da prihvati ruku ispruženu za pomoć. On izjavljuje: „Ko Meni dođe, neću ga isterati napolje.“ Neka um i srce budu uključeni u rat protiv greha. Neka ti srce omekša dok razmišljaš koliko dugo si birao da služiš tvog najgoreg neprijatelja, dok si se okretao od Onoga koji je dao svoj život za tebe, koji te voli, i koji će te prihvatiti kao svoga, iako si grešnik. Napusti neprijateljske redove i stani pod krvlju poprskanu zastavu Princa Emanuela.

Onaj ko hoće da izgradi snažan i pravilan karakter, mora da da sve i da učini sve za Hrista. Iskupitelj neće prihvatiti podeljenu službu. On svakodnevno mora da uči, šta znači predati sebe. On mora da proučava Božiju Reč, shvatajući njeno značenje i sledeći njene pouke. Tako može da dosegne najviši stepen hrišćanskog savršenstva. Ako je učesnik u božanskoj prirodi, ne postoji ograničenje u njegovom duhovnom napretku. Iz dana u dan Bog radi na njemu, usavršavajući karakter koji treba da opstane na dan završnog ispita. On svakodnevno služi drugima. Iz njega isijava svetlost i smiruje svadljive jezike. Iz dana u dan on pred ljudima i anđelima vrši veliki i uzvišeni eksperiment, pokazujući šta evanđelje može da učini sa palim ljudskim bićima.

Nemojmo štedeti sebe, već najozbiljnije nastavimo delo reforme, koja se mora izvršiti u našim životima. Razapnimo svoje „ja“. Nesvete navike će pokušavati da nadjačaju, ali u Isusovo ime i kroz Isusa mi možemo pobediti. Za onoga koji svakodnevno marljivo nastoji da sačuva svoje srce, dato je obećanje: „Jer znam jamačno da ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni sile, ni sadašnje, ni buduće, ni visina, ni dubina, ni druga kakva tvar ne može nas rastaviti od ljubavi Božije, koja je u Hristu Isusu, Gospodu našem.“

„Ovako veli Gospod, Izbavitelj Izrailjev, Svetac njegov, onome koga preziru, na koga se gadi narod... carevi će videti i ustati, i knezovi će se pokloniti radi Gospoda, koji je veran, radi Sveca Izrailjevog, koji te je izabrao.“ Sam Gospod „pravda onoga koji veruje u Isusa.“ „A koje opravda, one i proslavi.“ Kao što su velika sramota i uniženost došli kroz greh, tako će još veća čast i uzvišenost doći kroz otkupljujuću ljubav. Ljudskim bićima, koja teže da se saobraze sa božanskim uzorom, stavljena su na raspolaganje sva nebeska blaga i uzvišene moći, koje će ih staviti u položaj viši čak i od anđela koji nikada nisu pali.